Antonio Hill

VARA JUCĂRIILOR MOARTE

virtual-project.eu

ANTONIO HILL

Seria: Inspector Salgado #1

VARA JUCĂRIILOR MOARTE

Original: *El verano de los juguetes muertos*
[*The Summer of Dead Toys*] (2011)

Traducere din limba spaniolă:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

2018

IERI

De mult timp nu mă mai gândesc la Iris și nici la vara în care a murit. M-am străduit să uit totul, la fel cum am încercat să depășesc coșmarurile și spaimele copilăriei. Și acum, când vreau să-mi aduc aminte de ea, în gând îmi vine doar ultima zi, de parcă acele imagini le-ar fi șters pe toate cele anterioare. Închid ochii și parcă mă aflu din nou în acea casă mare și veche, în dormitorul cu paturi goale, care așteaptă sosirea următorului grup de copii. Am șase ani, sunt în tabără și nu pot să dorm pentru că mi-e frică. Nu, mint! În acea dimineață m-am purtat ca un curajos: am nesocotit regulile și am înfruntat întunericul doar ca să o văd pe Iris. Dar am găsit-o înecată, plutind în piscină, înconjurată de un cortegiu de păpuși moarte.

MIERCURI

1.

Opri ceasul deșteptător chiar după primul apel. Opt dimineața. Deși era treaz de câteva ore, o povară puse deodată stăpânire pe membrele sale și trebui să facă un efort ca să se ridice din pat și să se ducă la duș. Șuvoiul de apă proaspătă îi risipi moleșeala și luă cu sine o parte din efectele decalajului orar. Sosise cu o seară în urmă, după un zbor interminabil Buenos Aires – Barcelona, care se prelungise și mai mult la biroul de ridicare a bagajelor din aeroport. Funcționara, care, într-o altă viață, fusese, cu siguranță, una dintre acele sadice guvernante britanice, își consumase ultimele doze de răbdare privindu-l de parcă valiza ar fi fost o entitate capabilă să ia decizii și ar fi ales să-și schimbe stăpânul cu altul, mai puțin prost dispus.

Se șterse energic și observă cu dezgust că transpirația îi apăruse deja pe frunte: așa pățea vara, în Barcelona. Era umed și lipicios ca o înghețată topită. Cu prosopul înfășurat în jurul taliei, se privi în oglindă. Trebuia să se bărbierească. La naiba! Se întoarse în cameră și căută în dulapul aproape gol niște chiloți pe care să și-i pună. Din fericire, în valiza rătăcită erau hainele de iarnă, așa că găsi, fără probleme, o cămașă cu mânecă scurtă și o pereche de pantaloni. Desculț, se așeză pe pat. Respiră adânc. Era obosit după călătoria lungă pe care o făcuse, așa că fu tentat să se întindă din nou, să închidă ochii și să uite de întâlnirea pe care o avea la ora zece fix, chiar dacă în sinea sa știa că nu era în stare de așa ceva.

Héctor Salgado nu lipsea niciodată de la o întâlnire. „Nici măcar dacă ar fi una cu propriul meu călău”, își zise și schiță un zâmbet ironic. Mâna lui dreaptă căută mobilul pe noptieră. Bateria era pe sfârșite și își aminti că încărcătorul se afla în valiza cu pricina. Cu o zi în urmă se simțise prea epuizat ca să ia legătura cu cineva, deși, în fond, poate că aștepta să-și aducă ceilalți aminte de el. Căută în agendă numărul lui Ruth și rămase câteva secunde privind ecranul înainte de a apăsa pe tasta verde. Întotdeauna o suna pe mobil, făcând efortul de a ignora că acum ea avea alt număr fix. Altă casă. Alt partener. Vocea ei, cam răgușită, dovadă că de-abia se trezise din somn, îi șopti la ureche:

— Héctor…

— Te-am trezit?

— Nu… Mă rog, oarecum.

El auzi în fundal un râs stins.

— Dar oricum trebuia să mă trezesc. Când ai sosit?

— Scuză-mă. Am sosit ieri după-amiază, dar nătărăii ăia mi-au pierdut valiza și m-au ținut jumătate de zi în aeroport. Telefonul mai are puțin și se descarcă. Voiam doar să știi că am ajuns cu bine.

Brusc, se simți stupid. Ca un copil care vorbește prea mult.

— Cum a fost călătoria?

— Liniștită, minți el. Auzi, Guillermo doarme?

Ruth râse.

— De fiecare dată când te întorci de la Buenos Aires ți se schimbă accentul. Guillermo nu este acasă, nu ți-am spus? S-a dus să petreacă vreo câteva zile la plajă, în casa unui prieten, răspunse ea. Dar cu siguranță că la ora asta doarme, adăugă imediat.

— Aha!

O pauză; în ultima vreme, conversațiile lor se blocau în mod frecvent.

— Și ce mai face?

— El, bine, dar eu îți jur că, dacă preadolescența mai durează mult, ți-l trimit din nou, cu taxele de transport plătite.

Simți că Ruth zâmbea. Își aminti forma zâmbetului ei și acea strălucire fulgerătoare din ochi. Tonul ei se schimbă:

— Héctor? Auzi, știi ceva de problema ta?

— Trebuie să mă văd cu Savall la zece.

— Bine, să mă anunți după aia.

Altă pauză.

— Luăm prânzul împreună?

Héctor coborâse tonul vocii. Ea întârzie un pic până când răspunse.

— Am stabilit deja o întâlnire cu altcineva, îmi pare rău.

Pentru o clipă, el crezu că bateria se descărcase de tot, însă, în cele din urmă, vocea continuă:

— Dar vorbim mai târziu. Am putea să bem o cafea…

Atunci, da. Înainte să poată răspunde, telefonul deveni o bucată de metal mort. Se uită la el cu ură. Apoi ochii i se îndreptară spre picioarele goale. Și, dintr-o săritură, de parcă scurta convorbire i-ar fi oferit impulsul necesar, se ridică și se duse din nou spre acel dulap acuzator, plin de umerașe goale.

Héctor locuia într-un bloc cu trei etaje, la ultimul nivel. Nimic deosebit, una dintre acele clădiri tipice din cartierul Poblenou, situată în apropiere de stația de metrou și la vreo două blocuri de alt bulevard, care nu apărea în ghidurile turistice. Singurul lucru care merita remarcat în ceea ce privește apartamentul lui era chiria, care nu crescuse când zona începuse să aibă ifose de cartier privilegiat, situat aproape de plajă. Avea și o terasă pe acoperiș care, în scopuri practice, devenise terasa lui personală, pentru că etajul doi era nelocuit, iar la primul locuia proprietara, o femeie de aproape șaptezeci de ani, care nu avea nici cel mai mic interes să urce trei etaje pe scări.

El și Ruth aranjaseră terasa acoperind-o parțial și punând mai multe plante, aflate acum în agonie, precum și o masă cu scaune, ca să ia cina în nopțile de vară. De când plecase Ruth, el aproape că nu mai urcase acolo.

Ușa de la primul etaj se deschise chiar când trecea prin fața ei și Carmen, proprietara clădirii, ieși să-l întâmpine.

— Héctor!

Femeia zâmbea. Ca de obicei, el se gândi că la bătrânețe ar fi vrut să semene cu acea doamnă blândă. Sau și mai bine: să aibă alături pe una ca ea. Se opri și îi dădu un sărut pe obraz, cu oarecare stângăcie. Gesturile de afecțiune nu fuseseră niciodată punctul lui forte.

— Ieri am auzit zgomot sus. Mi-am dat seama că ai venit, dar m-am gândit că oi fi obosit. Vrei o cafea? Tocmai am făcut-o.

— Ați și început să mă răsfățați?

— Prostii, replică ea cu hotărâre. Bărbații trebuie să plece de acasă cu stomacul plin. Vino în bucătărie!

Héctor o urmă, ascultător. Casa mirosea a cafea proaspăt făcută.

— Îmi era dor de cafeaua dumneavoastră, Carmen.

Ea îl privi încruntată în timp ce îi servea o ceașcă mare, în care adăugă apoi câteva picături de lapte și o linguriță de zahăr.

— Cu stomacul plin… și bărbieriți bine, completă femeia subliniindu-și cuvintele.

— Nu fiți dură cu mine, Carmen, că de-abia am sosit, imploră el.

— Hai, nu face pe victima! Cum îți merge? Îl privi cu afecțiune. Cum ți-a mers pe meleagurile tale? Ah, și fumează o țigară, că știu că-ți dorești.

— Sunteți cea mai tare, Carmen. Scoase pachetul de tutun și își aprinse o țigară. Nu înțeleg cum de nu v-a vânat vreun bunicuț cu punga plină.

— Poate pentru că nu-mi plac bunicuții! Când am împlinit șaizeci și cinci de ani, m-am uitat în jurul meu și mi-am zis: Carmen, *ja n' hi ha prou*[1], închide taraba! Mai bine stai acasă și te uiți la filme… Apropo, uite-le pe cele pe care mi le-ai împrumutat. Le-am văzut pe toate, afirmă ea cu mândrie.

Colecția de filme a lui Héctor l-ar fi făcut să moară de invidie pe orice împătimit al cinematografiei: de la filmele clasice ale Hollywoodului, preferatele lui Carmen, până la ultimele noutăți. Toate așezate pe un raft, dintr-un perete în altul, fără o ordine aparentă; una dintre cele mai mari plăceri ale sale în nopțile de insomnie era să scoată vreo două la întâmplare și să se lungească pe canapea să le vadă.

— Minunate! continuă Carmen.

Era o admiratoare declarată a lui Grace Kelly, cu care, după cum i se spunea, semăna când era tânără.

— Dar nu încerca să mă derutezi. Cum îți merge?

El suflă fumul încetișor și dădu pe gât cafeaua. Privirea femeii nu-i dădea răgaz; ochii aceia albaștri trebuie să fi răpus mulți bărbați. Carmen nu era dintre acele bătrâne cărora le place să evoce trecutul, dar, datorită lui Ruth, Héctor știa că existaseră cel puțin doi soți, „dați uitării, sărăcuții", conform cuvintelor lui Carmen înseși, și un amant, „un nerușinat din aceia care nu pot fi uitați". Dar, în definitiv, acesta din urmă fusese cel care îi asigurase bătrânețea, lăsându-i moștenire acea clădire cu trei etaje, în care ar fi trăit și mai bine dacă n-ar fi rezervat unul dintre apartamente pentru fiul care plecase cu ani în urmă și nu avea să se mai întoarcă.

Héctor își mai turnă puțină cafea înainte de a răspunde:

— Pe dumneavoastră nu vă pot păcăli, Carmen, încercă să zâmbească, dar chipul obosit și ochii

triști îi zădărniceau efortul. Totul e un rahat, fie-mi cu iertare. De-o vreme încoace totul seamănă deja destul de mult cu un rahat.

•

Dosar 1231-R
H. Salgado.
În curs de soluționare.

Trei rânduri scurte, notate cu o cariocă neagră pe o fâșie de hârtie galbenă lipită de un dosar de aceeași culoare. Ca să nu le mai vadă, comisarul-șef Savall deschise dosarul și trecu în revistă conținutul acestuia. De parcă nu l-ar fi știut deja pe de rost! Declarații. Certificat. Rapoarte medicale. Brutalități din partea poliției. Fotografii ale rănilor acelui ticălos. Fotografii ale acelei amărâte fete nigeriene. Fotografii din apartamentul din cartierul Raval, unde le țineau îngrămădite pe fete. Inclusiv mai multe tăieturi din ziare, dintre care câteva – puține, slavă Domnului –, cu destul de multă rea-voință, narau propria versiune a faptelor, insistând asupra unor concepte precum: nedreptate, rasism și abuz de putere. Închise dosarul cu o lovitură a mâinii și se uită la ceasul de pe masa din birou. 9:10. Cincizeci de minute. Tocmai dădea scaunul în spate pentru a-și întinde picioarele când cineva sună la ușă și o deschise aproape în același timp.

— A sosit? vru să știe.

Femeia care intrase în birou negă dând din cap, fără să-l întrebe la cine se referea și, foarte încet, își sprijini ambele mâini de spătarul scaunului din fața mesei. Îl privi în ochi și-i trânti:

— Ce ai de gând să-i spui?

Întrebarea răsună ca o acuzație, câteva cuvinte ca o rafală de împușcături.

Savall ridică din umeri aproape imperceptibil.

— Ce am aici. Ce vrei să-i spun?

— Aha! Minunat!

— Martina… Încercă să fie aspru, dar o aprecia prea mult pentru a se supăra pe ea cu adevărat.

Coborî tonul vocii: Am mâinile legate, fir-ar să fie!

Ea nu cedă. Dădu puțin într-o parte scaunul, se așeză și îl apropie din nou de masă.

— Ce-ți mai trebuie? Tipul ăla a ieșit deja din spital. Este la el acasă, bine mersi, reorganizându-și afacerea…

— Nu mă bate la cap, Martina!

Transpirația îi inundă fruntea și, pentru prima dată, își pierdu cumpătul. Când se trezise în acea dimineață își propusese să se stăpânească. Dar om era și el! Deschise dosarul galben și scoase fotografiile; le puse pe masă ca pe niște cărți de joc date la iveală, care anunțau un careu deași.

— Mandibulă ruptă. Două coaste fracturate. Contuzii la craniu și la abdomen. O față ca un timbru boțit. Totul pentru că Héctor și-a pierdut capul și s-a dus acasă la nenorocitul ăla. Și încă a avut noroc, pentru că n-au existat leziuni interne. I-a tras o bătaie soră cu moartea.

Ea știa toate astea. Știa și că, dacă s-ar fi aflat în locul lui, ar fi spus exact același lucru. Dar dacă era ceva ce o definea pe subinspectoarea Marina Andreu, aceea era loialitatea de nezdruncinat față de ai săi: familia, colegii de serviciu, prietenii. Pentru ea, lumea se împărțea în două grupuri bine definite, ai săi și ceilalți, iar Héctor Salgado făcea parte, fără nicio îndoială, din primul grup. Prin urmare, cu voce tare și deliberat disprețuitoare, o voce care îl irita pe șeful ei mai mult decât vederea acelor fotografii, contraatacă:

— De ce nu le scoți pe celelalte? Pe cele ale fetei. De ce nu ne uităm și la ce i-a făcut nenorocitul ăla de vrăjitor negru acelei sărmane creaturi?

Savall oftă.

— Ai grijă când spui negru!

Martina făcu un gest de nerăbdare.

— Asta ne mai lipsește. Iar ce i-a făcut ăla fetei nu justifică agresiunea. O știi și tu, o știu și eu, o știe și Héctor. Și mai rău e că și avocatul acelui

nemernic o știe. Coborî tonul vocii; lucra de mulți ani cu Andreu și avea încredere în ea mai mult decât în oricare altul dintre subordonații lui. Alaltăieri a fost aici.

Martina ridică o sprânceană.

— Da, avocatul lui… cum l-o fi chemând. I-am explicat foarte clar: fie retrage denunțul împotriva lui Salgado, fie clientul lui va avea un ofițer pe urmele sale chiar și când va merge la WC-ul ăla nenorocit.

— Și? întrebă ea privindu-și șeful cu respect.

— A zis că trebuie să se consulte cu el. I-am forțat mâna cât am putut. *Off the record.* A rămas că mă va suna în dimineața asta, înainte de ora zece.

— Și dacă este de acord? Ce i-ai promis în schimb?

Savall nu avu timp să răspundă. Telefonul de pe masa lui sună ca o alarmă. Cu un gest îi ceru inspectoarei să facă liniște și ridică receptorul.

— Da? Pentru o clipă, chipul lui rămase nemișcat, parcă în așteptare, dar imediat expresia i se transformă într-una de plictiseală. Nu. Nu! Acum sunt ocupat. O să vă sun eu mai târziu. În loc să închidă, trânti receptorul și adăugă, adresându-i-se subinspectoarei: Joana Vidal.

Ea lăsă să-i scape un pufnet.

— Iar?

Comisarul dădu din umeri.

— Nu e nimic nou în cazul ei, nu?

— Nimic. Ai văzut raportul? E limpede ca lumina zilei. Băiatul nu a fost atent și a căzut pe fereastră. Ghinion curat!

Savall încuviință dând din cap.

— Bun raport, apropo. Foarte complet. Este făcut de tipa cea nouă, așa-i?

— Da. Am pus-o să-l refacă, dar în cele din urmă a ieșit bine. Martina zâmbi. Fata pare isteață.

Venind din partea lui Andreu, orice laudă trebuia să fie luată în serios.

— CV-ul ei este impecabil, zise comisarul. Șefă de promoție, referințe excelente de la superiori, cursuri în străinătate… Chiar și Roca, de obicei nemilos cu cei nou-veniți, a redactat un raport elogios. Dacă-mi aduc bine aminte, menționează un talent înnăscut pentru investigație.

Când Martina se pregătea să adauge unul dintre comentariile ei sarcastice, tipic feministe, despre talentul și coeficientul intelectual ale bărbaților din corpul de jandarmi, în comparație cu acelea ale colegelor lor, telefonul sună din nou.

•

În acel moment, în bufetul comisariatului, tânăra anchetatoare Leire Castro își folosea talentul înnăscut pentru a-și satisface una dintre cele mai criticate trăsături ale caracterului său: curiozitatea. Îi propusese unui agent, care de săptămâni întregi îi zâmbea discret, dar amabil, să iasă împreună la o cafea. Tipul părea de treabă, își zisese ea, și faptul că acesta ar fi putut presupune că o interesa o făcea să se simtă un pic vinovată. De la sosirea ei la comisariatul central al Mossos d'Esquadra[2] din piața Espanya, enigmaticul Héctor Salgado îi sfidase setea de cunoaștere, iar astăzi, când se aștepta să-l vadă apărând în orice moment, își călcase pe inimă, neputând să mai reziste.

Așa că, după o scurtă conversație amabilă, ținând deja o cafea în mâini, reprimându-și cheful de a fuma și arborând cel mai frumos zâmbet al ei, Leire trecu la subiect. Nu putea sta o jumătate de oră bârfind la bufet.

— Cum este? Mă refer la inspectorul Salgado.

— Nu-l cunoști? A, desigur, ai venit tocmai când el a intrat în concediu.

Ea confirmă.

— Nu știu ce să-ți spun, continuă el. Un tip normal, sau cel puțin așa pare. Zâmbi. Cu argentinienii, nu știi niciodată.

Leire se străduia cât putu să-și ascundă decepția. Ura generalitățile, iar acel individ cu zâmbet

amabil tocmai pierduse câteva puncte. El trebuie să fi observat asta, pentru că se strădui să-i ofere o explicație mai precisă.

— Cu vreo două zile înainte de a se petrece tot ce s-a întâmplat ți-aș fi spus că este un bărbat liniștit. Niciodată nu spunea vreun cuvânt pe un ton ridicat. Eficient, încăpățânat, dar răbdător. Un polițist bun, ce mai… Stil conștiincios, de copoi. Dar dintr-odată, zdrang! I se încețoșează mintea și devine o fiară. Ca să fiu sincer, ne-a lăsat pe toți cu gurile căscate. Ni se face destul de multă reclamă negativă pentru ca, pe deasupra, un inspector să-și piardă cumpătul în așa hal.

În legătură cu acest lucru avea dreptate, își spuse Leire. Profită de pauza colegului ei pentru a insista:

— Ce s-a întâmplat? Am citit ceva în presă, dar…

— S-a întâmplat că a luat-o razna. Nici mai mult, nici mai puțin.

În legătură cu acest lucru, tânărul părea să aibă o părere fermă și neclintită.

— Nimeni nu spune asta cu voce tare, pentru că este inspector și, mă rog, comisarul îl apreciază mult, dar ăsta-i adevărul. L-a lăsat pe tipul ăla aproape mort după ce l-a stâlcit în bătaie. Se spune că și-a prezentat demisia, dar că domnul comisar i-a rupt-o în două. Ce-i drept, l-a trimis o lună în concediu, până când aveau să se liniștească apele. Și nici presa nu a făcut cine știe ce valuri pe acest subiect. Ar fi putut să fie mult mai rău.

Leire luă o altă gură de cafea. I se părea că are un gust ciudat. Murea după o țigară, dar hotărâse să nu o fumeze pe prima decât după ce avea să mănânce, și până atunci trebuia să mai aștepte cel puțin încă patru ore. Respiră adânc, să vadă dacă umplându-și plămânii cu aer, îi trecea cheful de nicotină. Trucul funcționă doar pe jumătate. Colegul ei aruncă paharul de plastic în container.

— Dacă e nevoie, o să neg tot ce ți-am spus, zise el zâmbindu-i. Știi deja: toți pentru unul și unul pentru toți, ca mușchetarii. Dar unele lucruri nu sunt cum ar trebui să fie. Acum e musai să plec: mă cheamă datoria.

— Sigur, consimți ea, distrată. Pe curând.

Mai rămase câteva clipe la bufet, amintindu-și ce citise despre povestea cu inspectorul Salgado. În martie, cu doar patru luni în urmă, Héctor Salgado coordonase o operațiune împotriva traficului de femei. Echipa lui era de cel puțin un an pe urmele unei mafii care aducea tinere fete din Africa, în special nigeriene, cu care să umple mai multe bordeluri din Vallès și Garraf. Cu cât mai tinere, cu atât mai bine, desigur. Cele din Est și cele din America de Sud erau deja demodate: prea deștepte și prea exigente. Clienții cereau tinere fete negre și speriate, cu care să-și satisfacă cele mai josnice pofte, iar traficanții simțeau că le pot controla mai bine pe acele creaturi analfabete, dezorientate, scoase dintr-o sărăcie lucie cu promisiunea vagă a unui viitor care nu putea fi mai rău decât prezentul. Dar, când acolo, era!

Uneori, Leire se întreba cum de puteau să fie atât de oarbe. Oare o văzuseră pe vreuna dintre predecesoarele lor că se întorsese acasă transformată într-o femeie bogată, în stare să-și scoată familia din mizerie? Nu; era o fugă pe o cale disperată, spre care multe se vedeau împinse de propriii părinți și soți și în fața căreia nu aveau de ales. O călătorie colorată, cu siguranță, cu un amestec de iluzie și neîncredere, care se încheia într-o cameră dezgustătoare, unde fetele înțelegeau că iluzia era ceva ce ele nu-și puteau permite. Nu mai era vorba să năzuiască la o viață mai bună, ci să poată supraviețui. Și porcii care le manevrau, o rețea de criminali și de foste prostituate care avansaseră în funcție, foloseau toate mijloacele pe care le aveau la îndemână pentru ca ele să

înțeleagă de ce se aflau acolo și care erau noile și dezgustătoarele lor obligații.

Simți o vibrație în buzunarul pantalonilor și își scoase mobilul. O lumină roșie clipea anunțând un mesaj. Văzând numele expeditorului, un zâmbet fugar îi trecu pe chip. Javier. Un metru optzeci, ochi căprui, cantitatea de păr potrivită pe torsul bronzat și o pumă tatuată pe diagonală, chiar sub mușchii abdominali. Și, pe deasupra, simpatic, își spuse Leire în timp ce deschidea acel pliculeț galben. „Hei, tocmai m-am trezit și am văzut că plecaseși. De ce dispari mereu fără să spui nimic? Ne vedem din nou diseară și mâine îmi pregătești micul dejun? Mi-e dor de tine. Te sărut".

Leire rămase câteva clipe uitându-se la mobil. „Ia te uită la Javier!" Băiatul era un scump, fără îndoială, chiar dacă nu era chiar un as în ortografie. „Nici foarte matinal", se gândi uitându-se la ceas. În plus, ceva din acel mesaj trezise în ea o neliniște pe care o cunoștea bine și căreia învățase să-i acorde toată atenția: un flash sclipitor, ce scânteia în fața acelor reprezentanți ai sexului masculin care, după vreo două nopți de sex nebun, începeau să ceară explicații și să insinueze că aveau poftă să li se aducă o coca-cola la pat. Din fericire, nu erau mulți de felul ăsta. Cei mai mulți îi acceptau jocul fără probleme, sănătosul schimb reciproc de plăceri sexuale, fără alte complicații sau întrebări pe care ea le bloca direct. Dar mereu exista câte unul, ca Javier, care nu înțelegea asta pe deplin. Păcat, își zise Leire în timp ce tasta în grabă un mesaj de răspuns, că tocmai el aparținea acelui grup restrâns de bărbați. „În seara asta nu pot. O să te sun eu. Apropo, ai mâncat un «i» din pronumele personal, ai grijă! Pe curând!" Reciti mesajul și, într-un acces de compasiune, șterse ultima parte înainte de a-l trimite. Era o răutate fără rost, se mustră ea. Pliculețul închis zbură prin spațiu și ea își dori ca Javier să știe să citească printre rânduri, dar, pentru orice eventualitate, își

dădu telefonul mobil pe silențios înainte de a-și termina cafeaua. Ultima înghițitură, aproape rece, îi întoarse stomacul pe dos. Câteva picături de transpirație îi udară fruntea. Respiră adânc, pentru a doua oară, în timp ce se gândea că nu mai putea să amâne. Acele grețuri matinale trebuiau să aibă o explicație. „Chiar azi treci pe la farmacie", își porunci cu fermitate, deși în fond știa foarte bine că nu era nevoie. Că răspunsul la întrebările ei se afla în weekendul glorios din urmă cu o lună.

Își reveni încetișor; după câteva minute simți că are puterea de a se întoarce la birou. Se așeză în fața calculatorului, pregătită să se concentreze asupra muncii, tocmai când ușa biroului comisarului Savall se închidea.

Al treilea bărbat din birou poate că avea el de gând să-și câștige existența ca avocat, dar, în acest caz, judecând după fluența spuselor sale și după capacitatea de a se exprima, viitorul care-l aștepta era mai degrabă sumbru. Adevărul era că nu se găsea într-o postură prea comodă și nici comisarul, nici Héctor Salgado nu îi ușurau situația.

Pentru a patra oară în ultimele zece minute, Damián Fernández își șterse sudoarea cu aceeași batistă de hârtie mototolită înainte de a răspunde la o întrebare.

— V-am spus deja. Alaltăieri-seară, pe la nouă, l-am văzut pe doctorul Omar.

— Și i-ați comunicat propunerea pe care i-am făcut-o eu?

Héctor nu știa despre ce propunere vorbea Savall, dar și-o putea imagina. Îi aruncă șefului său o privire plină de prețuire, deși în adâncul ochilor lui continua să scânteieze furia. Orice încercare de negociere cu acel nemernic, fie chiar și una menită să-i salveze lui pielea, îl făcea să simtă un gol în stomac.

Fernández încuviință. Își slăbi nodul de la cravată de parcă l-ar fi sufocat.

— Textual. Își drese vocea. I-am zis… i-am zis că nu are de ce să accepte. Că, oricum, aveți puține dovezi împotriva lui. Probabil că observă furia care se citea pe chipul comisarului, căci se justifică imediat: Ăsta-i adevărul! Fata aia fiind moartă, pe el nu-l mai leagă nimic de traficul de femei… Nici măcar de malpraxis n-ar putea fi acuzat, pentru că nici medic nu este. Dacă ar fi închis pentru asta, ar trebui să fie băgați la închisoare toți prezicătorii din Barcelona, toate ghicitoarele în cărți și toate tămăduitoarele… Nici n-ar încăpea în închisoare! Totuși, se grăbi să spună, am stăruit că poliția poate să fie foarte insistentă și că, fiindcă și-a revenit după agresiune – și, pronunțând acest cuvânt, aruncă o privire rapidă și agitată către inspectorului Salgado, al cărui chip rămase neclintit –, poate cel mai bun lucru ar fi să dea uitării acea chestiune…

Comisarul trase adânc aer în piept.

— Și l-ați convins?

— Am crezut că da… Mă rog, rectifică, adevărul e că a spus doar că se va gândi. Și că mă va suna a doua zi, ca să-mi dea un răspuns.

— Dar nu a făcut-o.

— Nu. Am sunat la cabinetul lui ieri, de mai multe ori, dar nu a răspuns nimeni. Asta nu m-a mirat. Domnul doctor nu obișnuiește să răspundă la telefon în timp ce lucrează.

— Așa că în dimineața asta ați hotărât să vă duceți la el la prima oră?

— Da. Stabilisem cu dumneavoastră și, mă rog… șovăi, nici nu am cine știe ce treburi zilele astea.

„Nici în următoarele”, gândiră la unison Savall și Salgado, dar nu spuseră nimic.

— Și v-ați dus. Pe la nouă.

Fernández încuviință. Înghiți în sec. „Paloare” era un cuvânt prea poetic pentru a descrie culoarea chipului său.

— Aveți puțină apă?

Comisarul oftă.

— Aici, nu. Dar terminăm imediat. Continuați, vă rog, domnule Fernández.

— Încă nu era ora nouă. Autobuzul a venit imediat și…

— Treceți la subiect, vă rog!

— Da. Da. Vă spuneam că, deși era cam devreme, tot am urcat și, când urma să sun la ușă, am văzut că era întredeschisă. Se opri. Mă rog, m-am gândit că pot să intru, că cine știe, la urma urmelor, să nu fi pățit ceva. Înghiți din nou în sec. Atunci când încercă să o folosească din nou, batista de hârtie i se destrămă în mâini. Mirosea… mirosea ciudat. A putred. L-am strigat în timp ce mă îndreptam spre biroul lui, la capătul coridorului… Și ușa aceea era tot întredeschisă și… am împins-o. Dumnezeule!

Restul îl povestise deja la început, cu fața schimonosită, înainte să sosească Héctor. Capul de porc pe masă. Sânge peste tot. Și nici urmă de doctor.

•

— Asta ne mai lipsea! bolborosi comisarul de îndată ce avocatul cel agitat ieși din birou. Presa o să ne dea din nou târcoale ca vulturii care sfâșie.

Héctor se gândi că vulturii cu greu pot să sfâșie, dar renunță la comentariu. În orice caz, nu ar fi avut timp să-l rostească, pentru că Savall ridică imediat receptorul și formă un număr de interior. După o jumătate de minut, subinspectoarea Andreu se afla în birou.

Martina nu știa ce se întâmplase, dar, după expresia de pe chipul șefului ei, intui că nu era nimic bun, așa că, după ce îi făcu semn cu ochiul lui Héctor în chip de salut, se pregăti să asculte. Dacă vestea pe care i-o dădu Savall o surprinse la fel de mult ca pe ceilalți doi, se prefăcu foarte bine și nu lăsă să se vadă nimic. Ascultă cu atenție, puse vreo două întrebări coerente și plecă să execute

ordinele. Héctor o urmări cu privirea. Aproape că tresări auzindu-și numele.

— Héctor. Ascultă-mă cu atenție, pentru că o să spun asta doar o singură dată. Mi-am pus pielea în joc pentru tine. Te-am apărat în fața presei și a superiorilor. Am tras de toate firele pe care le aveam la îndemână ca să îngrop chestiunea asta. Și eram cât pe-aci să reușesc ca tipul să-și retragă reclamația. Dar dacă te mai apropii de apartamentul ăla, dacă mai intervii în investigația asta, chiar și numai pentru un minut, nu o să pot face nimic! E clar?

Héctor se așeză picior peste picior. Chipul lui denota o concentrare intensă.

— Capul meu e pe ghilotină! spuse în cele din urmă. Nu crezi că am dreptul să hotărăsc pentru ce or să mi-l taie?

— Drepturile alea ți le-ai pierdut, Héctor! Chiar în ziua în care te-ai băgat până în gât în povestea cu nemernicul ăla ți s-au șters toate! Ai făcut-o de oaie și o știi! Acum suporți consecințele.

Héctor, desigur, știa asta, dar în acel moment puțin îi păsa. Nici măcar nu reușea să-i pară rău: loviturile cu care îl altoise pe acel individ i se păreau juste și binemeritate. Era ca și cum seriosul inspector Salgado s-ar fi întors în timp până în tinerețea lui, într-un cartier portuar, pe vremea când neînțelegerile se rezolvau printr-o bătaie cu pumnii la ieșirea de la școală. Când te întorceai acasă cu o buză spartă, dar dădeai asigurări că primiseși o minge în nas pe când jucai fotbal. Un ghimpe de revoltă continua să-l înțepe în piept: ceva absurd, ieșit din comun, în mod clar imatur pentru un polițist de patruzeci și trei de ani de curând împliniți.

— Și de față nu-și amintește nimeni? întrebă Héctor cu amărăciune. S-a apărat ca vai de ea, dar asta era tot ce putea face.

— Ia să vedem dacă-ți intră în cap, Salgado! Savall ridică tonul vocii, cu părere de rău. În

privința asta nu aveam ce face. Din câte știm noi, după ce fetele au fost scoase din apartamentul unde le țineau închise, între doctorul Omar și fata respectivă nu a mai existat nicio legătură. Fără mărturia fetei, nu putem dovedi nici măcar că ar fi existat vreuna înainte. Ea se afla la centrul de minori. Într-un fel sau altul, s-a descurcat ca să-și facă… chestia aia.

Héctor încuviință.

— Cunosc faptele, șefu'.

Dar faptele nu reușeau să descrie oroarea. Chipul unei fetițe care, chiar și moartă fiind, reflecta o spaimă cumplită. Kira nu împlinise încă cincisprezece ani, nu vorbea nicio boabă de spaniolă sau vreo altă limbă mai mult sau mai puțin cunoscută și, cu toate astea, reușise să se facă auzită. Era mică de statură, foarte slabă și pe chipul ei lucios de păpușă se conturau niște ochi strălucitori, de o culoare între chihlimbariu și căprui, pe care el nu o mai văzuse niciodată. La fel ca și celelalte, înainte de a pleca din țara ei în căutarea unui viitor mai bun, Kira participase la o ceremonie. Se numeau rituri ju-ju și, în cadrul lor, după ce beau apa care fusese folosită pentru a spăla un mort, tinerele ofereau păr pubian sau sânge menstrual, care era așezat în fața unui altar. În felul acesta își luau angajamentul de a nu-i denunța pe cei care făceau trafic, de a plăti presupusele datorii contractate pentru călătorie și, în general, de a se supune fără crâcnire. Pedeapsa pentru cea care nu îndeplinea acele promisiuni era o moarte oribilă, pentru ea sau pentru rudele pe care le lăsase în urmă. Kira pătimise asta ea însăși. Nimeni n-ar fi zis că un trup atât de fragil ar fi putut conține atâta sânge.

Héctor încercă să-și alunge din minte imaginea, același tablou care, la momentul respectiv, îl făcuse să-și piardă capul și să pornească în căutarea doctorului Omar, cu intenția de a-l face zob. Numele acestui individ ieșise la iveală în

timpul investigației. Teoretic, singurul său rol era acela de a avea grijă de sănătatea fetelor. Dar spaima prin care treceau când îi auzeau numele arăta că atribuțiile doctorul depășeau simplele îngrijiri medicale. Nici măcar una nu îndrăznise să vorbească despre el. Individul nu risca și fetele erau duse la cabinetul său fie singure, fie două câte două. Cel mult putea fi acuzat de faptul că nu punea întrebări, dar aceea era o acuzație lipsită de consistență pentru un vraci care avea un cabinet jegos și îi trata pe imigranții fără documente.

Dar Héctor nu se mulțumise cu asta și o alesese pe cea mai tânără, pe cea mai speriată dintre fete, pentru a exercita presiuni asupra ei cu ajutorul unui interpret. Tot ce-i spusese Kira, aproape în șoaptă, fusese că doctorul o examinase ca să verifice dacă era încă virgină și, în treacăt, îi amintise că trebuia să facă ce-i spuneau domnii aceia. Atâta tot. A doua zi, mâna ei de copilă apucase o foarfecă și își transformase corpul într-o mlaștină de sânge. În cei optsprezece ani de când Héctor lucra în poliție nu văzuse niciodată ceva asemănător și asta ținând cont că avusese în fața lui narcomani care nu mai aveau nicio bucată de piele sănătoasă pe unde să se injecteze și victime a tot felul de violențe. Dar nimic nu se compara cu asta. Corpul mutilat al Kirei provoca o senzație perversă și macabră, care nu putea fi descrisă, nici explicată în cuvinte. Ceva de coșmar.

— Mai e ceva… Savall continuă, de parcă punctul anterior fusese deja dar stabilit. Înainte de a te întoarce la post, va trebui să mergi la mai multe ședințe cu un psiholog de la corpul de jandarmi. N-ai încotro! Prima ta întâlnire este mâine la ora unsprezece. Așa că fă tot posibilul să pari zdravăn la cap. Pentru început, bărbierește-te!

Héctor nu protestă; de fapt, deja știa asta. Dintr-odată, și în ciuda bunelor intenții pe care și le schițase în timpul îndelungatului zbor de întoarcere, nu-i mai păsa nici cât negru sub unghie

de tot ce se întâmpla. De tot, mai puțin de țeasta de porc însângerată.

— Pot să plec?

— Un moment. Nu vreau declarații de presă, nicio vorbă! În ceea ce te privește, toată treaba asta este în curs de soluționare și nu ai nimic de zis. M-ai înțeles?

Văzând că Héctor încuviința, Savall oftă și zâmbi. Salgado se ridică, gata să-și ia rămas-bun, dar comisarul încă nu părea dispus să-l lase să plece.

— Ce mai e prin Buenos Aires?

— Mă rog… este ca ghețarul Perito Moreno, din când în când pare că se va sfărâma în bucăți, dar blocul se menține ferm.

— Este un oraș fantastic. Și te-ai îngrășat!

— Prea multe fripturi! În fiecare duminică am avut parte de câte una acasă la diverși prieteni. E greu să te opui tentației.

Telefonul de pe masa lui Savall sună din nou și Héctor vru să profite de moment pentru a ieși odată din acel birou.

— Așteaptă, nu pleca! Da?… La naiba!… Spune-i că o sun imediat… Păi, îi spui din nou!

Savall închise furios.

— Probleme? întrebă Héctor.

— Ce-ar fi viața fără ele?

Savall rămase tăcut timp de câteva clipe. De obicei i se întâmpla asta când o idee îl asalta dintr-odată și avea nevoie de un răgaz pentru a o formula.

— Ascultă, zise foarte domol, cred că există ceva ce ai putea să faci pentru mine. Neoficial.

— Vrei să-i trag o mamă de bătaie cuiva? Mă pricep!

— Ce? Savall continuă adâncit în gândurile sale care, ca bășicile de săpun, explodară dintr-odată. Așază-te! Trase aer în piept în timp ce încuviința din cap și zâmbea satisfăcut, ca și cum s-ar fi

convins pe sine însuși că ideea lui era una strălucită. Cea care sunase era Joana Vidal.

— Îmi pare rău, dar nu știu despre cine vorbești.

— Aha! Erai plecat când s-a întâmplat totul. A fost în noaptea de Sfântul Ioan. Savall dădu la o parte vreo două dosare de pe masă, până când îl găsi pe cel pe care-l căuta. Marc Castells Vidal, nouăsprezece ani. A organizat o mică petrecere acasă, doar el și câțiva prieteni. La un moment dat, în timpul nopții, băiatul a căzut de la fereastra camerei lui. A murit pe loc.

— Complexul lui Superman după câteva doze?

— Nu existau droguri în sânge. Alcool da, dar nu în cantități mari. Se pare că avea obiceiul de a fuma câte o țigară stând la fereastră. Poate că și-a pierdut echilibrul și a căzut; poate că a sărit… Era un băiat ciudat.

— La nouăsprezece ani toți sunt ciudați.

— Dar nu cad pe ferestre, replică Savall. Chestia e că Marc Castells era fiul lui Enric Castells. Numele ăsta îți spune ceva?

Héctor medită câteva secunde înainte de a răspunde.

— Vag… Afaceri, politică?

— Amândouă. A condus o firmă cu peste o sută de angajați. Apoi a investit în sectorul imobiliar și a fost printre puținii care au știut să se dea jos din căruță înainte ca totul să sară în aer. Și în ultima vreme numele lui a fost rostit cu insistență ca fiind posibilul numărul doi dintr-un partid. E destul de multă mișcare pe listele pentru viitoarele alegeri în Parlamentul autonom și se spune că e nevoie de oameni noi. Deocamdată nu e nimic confirmat, dar e clar că vreo două partide de dreapta ar fi mulțumite să-l aibă în rândurile lor.

— Afaceriștii de succes au mereu căutare.

— Și mai ales în vremuri de criză. Mă rog, chestia e că băiatul a căzut sau a sărit pe fereastră. Punct. Nu mai avem nimic altceva.

— Dar?

— Dar mama lui nu acceptă asta. Ea era la telefon. Savall îl privi pe Héctor cu acea atitudine de prieten care-i ieșea atât de bine din când în când. Este fosta soție a lui Castells… O poveste cam obscură. Joana și-a părăsit soțul și copilul când acesta avea un an sau doi. Nu l-a mai revăzut decât la morgă.

— Ce rahat!

— Da. Eu o cunoșteam. Pe Joana, vreau să zic. Înainte de plecarea ei. Eram prieteni.

— Ah, da! Vechea gardă barceloneză. Partenerii de la Clubul Polo? Uit mereu cât de mult vă ajutați.

Savall făcu un gest disprețuitor cu mâna.

— Ca peste tot. Uite ce e, după cum îți spuneam, în mod oficial nu avem nimic. Nu pot să pun pe nimeni să investigheze, nu am nici atât de mulți inspectori încât să-i țin ocupați cu ceva ce mai mult ca sigur nu va duce nicăieri. Dar…

— Dar eu sunt liber.

— Exact. Vezi, te rog, ce e cu cazul ăsta. Vorbește cu părinții, cu tinerii care au fost la petrecere. Oferă-i Joanei o concluzie definitivă. Savall își plecă ochii. Și tu ai un fiu. Ea nu cere decât să se ocupe cineva mai îndeaproape de moartea băiatului. Te rog!

Héctor nu știa dacă șeful lui îi cerea o favoare sau ghicise ce avea el de gând să facă și dregea situația înainte să se întâmple ceva.

Cu un zâmbet dureros, Savall îi dădu dosarul care conținea raportul.

— Ne vom întâlni cu Andreu mâine. Ea a deschis cazul, împreună cu cea nouă.

— Avem o fată nouă?

— Da, am pus-o să lucreze cu Andreu. E cam necoaptă, dar, teoretic, este foarte isteață. Prima la toate testele, o carieră în ascensiune. Știi și tu ce putere are tinerețea.

Héctor luă dosarul și se ridică.

— Sunt încântat să te avem din nou printre noi.

Sosea momentul solemn. Repertoriul lui Savall erau amplu. În aceste clipe, chipul lui îi amintea de cel al lui Robert Duvall. Patern, dur, condescendent și ușor echivoc.

— Vreau să mă ții la curent cum evoluează lucrurile cu vrăjitorul ăla.

Lipsea un „poartă-te frumos”, un „sper să nu mă faci să regret”.

Își dădură mâna.

— Și ține minte! Savall îi strânse ușor mâna subalternului său. Cazul Castells este neoficial.

Héctor se îndepărtă, dar ecoul frazei îi răsună în continuare în urechi, ca bâzâitul unei muște care se încăpățânează să se dea cu capul de geam.

2.

Pentru prima dată după multe zile, Joana Vidal simți ceva asemănător cu liniștea. Poate chiar satisfacție sau, cel puțin, ușurare. Cineva dăduse atenție apelului său, cineva îi spusese că investigațiile vor continua până când concluziile vor fi definitive. „O să mergem până-n pânzele albe, Joana, îți promit”, o asigurase Savall. Asta era, în fond, tot ce-și dorea, motivul pentru care rămăsese în Barcelona, un oraș de care fugise și în care se întorsese pentru a asista la înmormântarea unui fiu pe care, practic, nu-l cunoștea.

Acum trebuia să aștepte, își spuse în timp ce umbla de colo-colo prin apartamentul cu tavane înalte, care fusese al bunicii sale și care era închis de ani de zile. Mobile antice sau, mai bine zis, vechi, acoperite cu cearșafuri care fuseseră cândva albe și care ofereau ansamblului un aer fantomatic. Ea le dăduse la o parte pe cele din dormitor și din sufragerie, dar de cealaltă parte a coridorului lung și îngust rămâneau alte camere, pline de mogâldețe albicioase și imobile. Pașii o purtară spre balcon, unde o jaluzea verde și pe alocuri ruptă proteja de

soare un șir de ghivece în care se afla doar pământ uscat. Privi afară și soarele de amiază o făcu să închidă pe jumătate ochii. Acel balcon era frontiera dintre două lumi: pe de-o parte, strada Astúries, inima cartierului Gràcia, transformată acum în alee pietonală pe care se plimbau oameni gălăgioși, îmbrăcați în haine policrome: roșu, verde, albastru-deschis; pe de altă parte, apartamentul, decolorat de trecerea anilor, pereți care fuseseră de nuanța fildeșului și care acum erau cenușii. Trebuia doar să ridice jaluzeaua, să lase lumina să inunde interiorul, zgomotul celor vii să acopere tăcerea morților. Nu era momentul, încă nu. Înainte de asta trebuia să decidă care era locul ei.

Căldura o făcu să intre din nou în apartament și să se îndrepte spre bucătărie, să caute ceva de băut. Chiar dacă niciodată nu fusese religioasă, în apartamentul bunicii sale se simțea liniștită. Era biserica ei personală. De fapt, la cei cincizeci de ani ai săi, era singurul lucru despre care putea spune că îi aparține. Bunica ei i-l lăsase moștenire când murise, împotriva voinței tuturor, probabil pentru că mintea nu o mai ajuta și, în ultima vreme, uitase că Joana comisese cel mai mare păcat: acela care îi adusese condamnarea unanimă a întregii sale familii. Scoase din frigider carafa de plastic și își turnă un pahar cu apă. „Poate că aveau dreptate”, se gândi, așezată pe scaun, cu paharul între mâini; poate că exista în ea ceva nemilos sau, cel puțin, nefiresc. „Nici animalele nu-și abandonează puii”, îi spusese mama ei fără să se poată abține. „N-ai decât să-ți lași soțul! Dar și copilul?”

Copilul. Marc. Îl văzuse pentru ultima oară dormind într-un leagăn și îl regăsise lungit într-o cutie din lemn de stejar. Și, în ambele ocazii, tot ce simțise era o teamă cumplită față de propria-i lipsă de emoții. Bebelușul pe care-l concepuse și îl născuse însemna pentru ea la fel de puțin ca tânărul cu părul foarte scurt, îmbrăcat în mod

ridicol într-un costum negru, care zăcea de cealaltă parte a geamului de la morgă.

•

— Ia te uită, ai venit!

Recunoscu imediat vocea din spatele ei, dar întârzie câteva secunde până să îndrăznească să se întoarcă.

— Fèlix m-a anunțat, răspunse ea, ca un fel de scuză.

În sala de la morgă se așternuse acea tăcere tensionată din care, puțin mai târziu, avea să se nască un torent de șușoteli. Intrase fără să-i acorde cineva prea multă atenție – încă o femeie, de vârstă mijlocie, îmbrăcată discret în gri-închis –, dar acum simțea privirile tuturor înfipte în spatele ei. Uimire, curiozitate, reproș. Protagonista neașteptată a unei înmormântări care nu era a ei.

— Enric…

Altă voce masculină, cea a lui Fèlix, care îi dădu suficientă putere ca să-l înfrunte pe bărbatul pe care-l avea în față, poate prea aproape de ea, invadând acel spațiu pe care vrei să-l ții liber în jurul tău.

— Voiam să-l văd, spuse simplu. Plec imediat.

Enric o observă cu mirare, dar se dădu la o parte, de parcă ar fi invitat-o să iasă. Era aceeași expresie pe care o citise pe chipul lui ultima oară când îl văzuse, la șase luni după ce plecase, când el se dusese la Paris să o roage să se întoarcă acasă. Existau mai multe riduri în jurul acelor ochi, dar amestecul de neîncredere și dispreț continua să fie același. De ambele dăți, Joana se întrebase cum de putea să arate atât de îngrijit: bărbierit bine, fără nicio cută pe costum, cu nodul de la cravată perfect și pantofii strălucitori. O imagine ireproșabilă care ei, brusc, îi trezi o aversiune instinctivă.

— Să mergem, Joana, interveni Fèlix. Te însoțesc.

Ea văzu pieziș un zâmbet ironic pe buzele fostului ei soț și se intimidă insesizabil. De parcă anii n-ar fi trecut. Enric așteptă câteva secunde înainte de a vorbi, timp suficient pentru ca ei doi să se îndepărteze un pic și să fie nevoit să ridice puțin vocea.

— Înmormântarea este mâine, la ora unsprezece. În caz că ești liberă și ai chef să vii. Nicio obligație, doar știi.

Ghici privirea pe care Fèlix o îndreptă către fratele său, dar continuă să meargă spre ușă, vreo șase pași care părură interminabili, înconjurată de o maree crescândă de șoapte disprețuitoare. Ajunsă în prag, se opri brusc, se întoarse spre sală și avu satisfacția de a vedea cum zgomotul se domoli pe dată.

•

Lovi cu mâna frigiderul cel vechi pentru a potoli zumzetul enervant, deși de această dată avu mai puțin succes. Tăcerea dură doar un moment și apoi zgomotul reîncepu, sfidător. Cu pas lent se duse spre laptopul ei, mulțumind Cerului pentru conexiunea wireless care-i permitea să țină legătura cu lumea ei. Se așeză la masă și deschise e-mailul. Patru mesaje, două de la colegii de la universitatea unde ținea cursuri de literatură catalană, al treilea de la Philippe și al patrulea de la un expeditor necunoscut: siempreiris@gmail.com. Tocmai când îl deschidea pe acesta din urmă, auzi soneria de la ușă, un sunet muzical, din altă epocă.

— Fèlix!

Stătea de cealaltă parte a pragului, cu o mână sprijinită pe tocul ușii, gâfâind după ce urcase pe scara foarte înaltă. Brusc, ea își dădu seama că era încă în halat și se rușină.

— Ce cauți aici?

El rămase nemișcat, în timp ce își venea în fire după cele cinci tronsoane de trepte.

— Iartă-mă! Intră, te rog! Nu sunt obișnuită să primesc vizite, se scuză cu un zâmbet fugar. Mă duc să mă îmbrac, așază-te unde poți… Casa era nelocuită, știi.

Când se întoarse, el o aștepta în fața balconului, uitându-se spre stradă. Întotdeauna fusese un bărbat corpolent, dar anii adăugaseră la trupul lui mătăhălos câteva kilograme în plus, care erau vizibile în jurul taliei. Își scoase o batistă din buzunar pentru a-și șterge transpirația și Joana se gândi că trebuie să fi fost singurul care încă mai folosea batiste din material textil.

— Vrei ceva de băut?

El se întoarse, zâmbitor.

— Dacă-mi dai un pahar cu apă, o să-ți fiu recunoscător.

— Sigur.

O urmă spre bucătărie.

— Te simți bine aici? o întrebă el.

Ea încuviință în timp ce scoase un pahar din dulap și îl clăti înainte de a-i turna apă din carafă.

— Apartamentul are un aer părăsit, dar e comod, zise și îi întinse paharul.

El dădu pe gât conținutul dintr-o singură înghițitură. În mod evident, nu era în formă. „Probabil că preoții nu fac multă mișcare”, se gândi Joana.

— De ce ai venit, Fèlix?

Întrebarea fu neașteptată și, de data asta, ea nu se osteni să o îndulcească.

— Voiam să văd ce faci. Încercă un alt zâmbet, prea puțin convingător. Îmi fac griji pentru oameni.

Ea se sprijini de perete. Bucățile de faianță, mici și albe, mai degrabă de spital decât de bucătărie, erau reci.

— Fac bine. Și adăugă, fără să se poată abține: Poți să-i spui lui Enric că am de gând să stau cât timp va fi nevoie.

— N-am venit trimis de fratele meu. Ți-am spus deja. Îmi fac griji pentru oameni; îmi fac griji pentru tine.

Ea știa că era adevărat. Întotdeauna, chiar și în cele mai groaznice momente, putuse să conteze pe Fèlix. Era ciudat că, în ciuda vocației sale de preot, a veșmintelor pe care deja nu le mai purta pe stradă, dar pe care le avea în continuare în dulap, fusese singurul care păruse să o înțeleagă.

— Și voiam să te întreb ceva. Marc a luat legătura cu tine? În ultimul an?

Ea închise ochii și încuviință. Trase aer în piept și-și odihni privirea într-un colț din tavan înainte de a răspunde. Zgomotul frigiderului începu din nou.

— Mi-a trimis mai multe e-mailuri. O, ajunge! Lovi puternic cu mâna ușa albă; de data asta zgomotul se opri brusc. Scuză-mă. Mă scoate din sărite.

El se așeză pe unul dintre scaunele din bucătărie și Joana se temu pentru o clipă că acea vechitură n-o să-i poată susține greutatea.

— Eu i-am dat adresa ta de e-mail, explică el. Mi-a cerut-o din Irlanda. Am șovăit mult înainte să i-o dau, dar până la urmă nu am putut să-l refuz. Marc nu mai era un copil și avea dreptul să știe unele lucruri.

Ea nu spuse nimic. Știa că Fèlix nu terminase.

— După o săptămână mi-a scris din nou spunând că nu primise răspuns. E adevărat?

Joana se luptă cu lacrimile.

— Ce voiai să-i spun? întrebă ea cu voce răgușită. E-mailul lui a venit din senin… La început nu am știut ce să-i răspund. Își trecu mâna peste față, luând cu ea o lacrimă rebelă. M-am tot gândit. Am scris mai multe mesaje, însă fără să ajung să le trimit. El a continuat să insiste. În cele din urmă, i-am răspuns și am menținut o oarecare corespondență, până când, într-unul dintre e-

mailurile sale, a sugerat posibilitatea de a veni la Paris.

— Nu ai reușit să-l vezi?

Ea negă dând din cap.

— Știi bine că mereu am fost o lașă, zise schițând un zâmbet amar. Presupun că l-am dezamăgit din nou.

Felix lăsă capul în jos.

— De aia ești în continuare aici? Nu vei reuși decât să-ți faci rău. Trebuie să-ți reiei viața. Să te întorci la Paris.

— Nu-mi spune mie ce trebuie să fac. Nu se mișcă și, pentru prima oară, îl privi pe preot în ochi, fără șovăială. O să rămân aici până când o să aflu ce s-a întâmplat în zorii acelei zile. Nu mă mulțumește explicația aceea vagă: poate că a căzut, poate că s-a aruncat. Poate că a fost împins…

— A fost un accident, Joana. Nu te tortura cu asta.

Ea nu îl ascultă, continuă să vorbească de parcă nu s-ar fi putut opri.

— Și nu înțeleg cum de Enric se resemnează. Oare nu vrea să știe ce s-a întâmplat?

— O știe deja. A fost o tragedie, dar trebuie să ne continuăm viața. A te desfăta în durere este un lucru morbid.

— Adevărul nu este morbid, Felix! Este necesar… Cel puțin, eu am nevoie de el.

— De ce?

El presimți că ajungeau la miezul problemei. Se ridică și se îndreptă spre fosta lui cumnată. Genunchii ei se îndoiră și ar fi căzut pe podea dacă el nu ar fi susținut-o.

— Ca să știu care e vina mea, murmură Joana. Și prețul pe care trebuie să-l plătesc.

— Nu acesta este modul de a-ți ispăși greșelile, Joana.

— A-mi ispăși greșelile! Își ridică o mână la frunte; transpira din nou. Argoul vostru e

neschimbat, Fèlix! Greșelile nu se ispășesc, se poartă!

Ecoul frazei se menținu câteva clipe în tăcerea încordată. Fèlix făcu o ultimă încercare, deși era conștient că bătălia era pierdută.

— Vei face rău multor oameni care încearcă să depășească momentul ăsta. Lui Enric, soției sale, fiicei sale. Mie. Și eu țineam foarte mult la Marc, îmi era mai mult decât un nepot. L-am văzut crescând.

Ea se îndreptă dintr-odată. Luă mâna lui Fèlix și o dădu la o parte.

— Durerea este uneori inevitabilă, Fèlix.

Îi zâmbi trist înainte de a-i întoarce spatele și de a se îndrepta spre ușa apartamentului. O deschise și rămase acolo, așteptând ca el să plece. Pe când îl vedea apropiindu-se, adăugă:

— Trebuie să învățăm să trăim cu ea.

Schimbă tonul și rosti următoarele fraze cu un aer formal și rece, lipsit de emoții:

— În dimineața asta am vorbit cu Savall. I-a încredințat cazul unui inspector. Spune-i-o lui Enric. Încă nu s-a încheiat totul, Fèlix.

El încuviință și o sărută pe obraz înainte de a pleca. Aflat deja pe casa scării, până să înceapă să coboare, se întoarse spre ea.

— Există lucruri pe care e mai bine să nu le închei.

Joana îl lăsă să creadă că nu-l auzise și închise ușa. Își aminti atunci că e-mailul rămăsese deschis și se așeză să-l citească.

3.

Era ora douăsprezece și jumătate când un taxi îl lăsă pe Héctor în fața clădirii Poștei. Acea clădire colosală, veche și solidă proteja o rețea de străduțe

labirintice care nu cedaseră invaziei valului de arhitectură modernă care devastase cartierele din apropiere, precum Born. Acestea erau străzi unde oamenii continuau să întindă rufele pe balcoane și unde aproape că puteau fi furate cele ale vecinului de vizavi; fațade care cu greu se puteau reabilita, pentru că nu exista spațiu pentru schele; clădiri joase, înainte abandonate, unde acum se înmulțeau băcăniile pakistanezilor, magazinele de haine ale minoritarilor și, ici-colo, câte un bar cu pereții acoperiți de faianță în stil maur. Acolo, pe strada Milans, la etajul doi al unei clădiri înguste și murdare, își avea cabinetul doctorul Omar. Când ajunse la colț, căută din instinct telefonul mobil și apoi își aminti că îl lăsase descărcat acasă în acea dimineață. La naiba!… Intenția lui fusese să o sune pe Andreu și să o întrebe dacă era vreun pirat arab la orizont. Zâmbi gândindu-se că fraze ca aceea deveniseră incorecte din punct de vedere politic și înaintă încet spre clădirea respectivă. Contrar a ceea ce-și imagina, strada era pustie. Nu era ceva ciudat. Vizita jandarmilor îi făcuse pe mulți dintre locuitorii din zonă, care tot nu aveau acte, să rămână în casele lor. Ce-i drept, exista un agent de pază la intrare, un băiat relativ tânăr pe care Héctor îl cunoștea din vedere, și care îi împiedica pe cei care nu locuiau pe scară să intre în clădire.

— Inspectore Salgado! Agentul părea agitat. Subinspectoarea Andreu m-a anunțat că s-ar putea să veniți.

Héctor îl privi întrebător și băiatul încuviință.

— Urcați! Știți, eu nu v-am văzut! Ordin de la subinspectoare.

Scara mirosea a umezeală, a sărăcie urbană. Se întâlni cu o femeie de culoare, care nu ridică privirea din podea. Pe palierul de la etajul doi existau două uși, fiecare dintr-un alt soi de lemn. El se îndreptă spre cea mai închisă la culoare. Era încuiată și fu nevoit să apese de două ori pe

sonerie pentru ca aceasta să se decidă să sune. Amintindu-și cele întâmplate în acea după-amiază fatidică, totul îi reveni în memorie în rafale: trupul distrus al fetei negre și o furie adâncă și acră, pe care nu o putuse nici înghiți, nici scuipa; apoi pumnul lui strâns lovindu-l fără cea mai mică urmă de milă pe un tip pe care îl văzuse în sala de interogatoriu o singură dată. Imagini nebuloase, pe care ar fi preferat ca mintea lui să nu le reînvie.

•

Héctor se instalează într-un colț și așteaptă să se termine cea de-a patra țigară pe care și-a aprins-o ultima jumătate de oră. Simte o durere în piept și gustul tutunului începe să-i provoace greață.

Urcă la etajul doi. Împinge ușa biroului. La început, nu-l vede. Camera este atât de întunecată, încât din instinct se pune în gardă. Rămâne nemișcat, în alertă, până când un zgomot îi indică faptul că există cineva care stă jos de cealaltă parte a mesei. Cineva care aprinde o lampă cu picior.

— Intrați, inspectore!

Recunoaște vocea. Domoală, cu un accent străin indefinibil.

— Luați loc, vă rog!

Asta și face. Îi desparte o masă veche, din lemn, singurul lucru intact în acel apartament dărăpănat și neaerisit.

— Vă așteptam.

Umbra se mișcă spre înainte și lumina lămpii cu picior îl luminează pe individ din plin. Héctor este surprins când îl vede: e mai îmbătrânit decât și-l amintea din ziua în care îl interogase la comisariat. Un chip negru și slab, aproape fragil, și niște ochi de câine ciomăgit, care a învățat că există o rație de lovituri zilnice și așteaptă cu resemnare să sosească momentul.

— Cum ați făcut-o?

Zâmbește, dar Héctor poate să jure că, în fond, simte o oarecare teamă. Cu atât mai bine. Are și motive.

— Cum am făcut ce?

Își stăpânește dorința de a-l apuca de gât și de a-l da cu capul de masă. În loc de asta, strânge pumnii și spune simplu:

— Kira este moartă.

Simte un fior pronunțându-i numele. Mirosul dulceag începe să-i provoace greață.

— Ce păcat, nu? O fată atât de drăguță…, spune celălalt de parcă ar vorbi despre un cadou, despre un obiect. Știi ceva? Părinții ei i-au pus numele ăla absurd pentru a o pregăti pentru o viață în Europa. Sau în America. Au vândut-o fără urmă de remușcare, convinși că orice era mai bine decât ce o aștepta în satul ei. I-au inculcat asta de când s-a născut. Păcat că nu au învățat-o și să-și pună lacăt la gură.

Héctor înghite în sec. Dintr-odată, pereții înaintează spre ei, reducând încăperea, și așa strâmtă, la dimensiunea unei celule. Lumina rece cade atunci pe mâinile doctorului: fine, cu degete lungi ca niște șerpi.

— Cum ați făcut-o? repetă.

Și vocea îi răsună răgușită, de parcă de ore întregi n-ar mai fi vorbit cu nimeni.

— Chiar credeți că aș fi putut să fac ceva? Râde și își împinge trupul înainte pentru ca lumina să-i încadreze chipul. Mă surprindeți în mod plăcut, inspectore. Lumea occidentală de obicei își bate joc de vechile noastre superstiții. Ceea ce ei nu pot să vadă și să atingă nu există. Au închis ușa în fața unui întreg univers și trăiesc fericiți dincoace. Simțindu-se superiori. Sărmani neștiutori!

Senzația de apăsare crește. Héctor nu-și poate desprinde privirea de la mâinile celuilalt, care acum se odihnesc nemișcate pe masă, relaxate. Insultător de liniștite.

— Sunteți un tip de-a dreptul interesant, inspectore. Cu mult mai interesant decât majoritatea polițiștilor. De fapt, niciodată nu v-ați

gândit că veți deveni apărător al legii. Nu, de asta sunt sigur.

— Terminați cu tâmpeniile! Am venit să caut răspunsuri, nu să vă ascult idioțeniile.

— Răspunsuri, răspunsuri… În fond, le știți deja, chiar dacă nu vă vine să credeți. Mă tem că în privința asta nu vă pot ajuta.

— Cum ați amenințat-o? Continuă să-și păstreze calmul. Cum naiba ați speriat-o până într-atât încât să-și facă așa ceva? Nici nu se poate descrie.

Celălalt se dă în spate, se ascunde în umbră. Dar vocea lui continuă să curgă, ca ieșită din neant:

— Credeți în vise, inspectore? Nu, presupun că nu. Este ciudat cum voi sunteți în stare să credeți în lucruri atât de abstracte precum atomii și apoi să respingeți cu dispreț ceva ce vi se întâmplă în fiecare noapte. Pentru că toți visăm, nu?

Héctor își mușcă buza ca să nu-l întrerupă. Era clar că nemernicul ăla avea să povestească lucrurile în felul său; doctorul coborî atât de mult tonul vocii, încât trebui să facă un efort pentru a-l auzi.

— Copiii sunt deștepți. Au coșmaruri și se tem de ele. Dar pe măsură ce cresc, li se inculcă faptul că nu trebuie să le fie frică. Dumneavoastră aveați coșmaruri, inspectore? A, văd că da. Spaime nocturne, poate? Văd că de mult timp nu vă mai gândiți la ele. Chiar dacă tot nu dormiți bine, nu-i așa? Dar, spune-ți-mi un lucru, cum altfel, dacă nu pătrunzând în capul acelei nefericite, să-i spun ce avea de făcut? Ia foarfecă, mângâie-ți stomacul cu ea. Urcă până la acei sâni mici și înfige-o…

Amintirile se sfârșiră. Următoarea imagine era cea a unui pumn însângerat, care lovea fără încetare fața acelui individ mârșav.

•

— Ce dracu’ faci aici?

Vocea slabă a Martinei îl aduse la realitate. Nedumerit, nu avu timp să răspundă.

— Nu contează, nu-i nevoie să răspunzi. Știam că vei veni. Asta e o scârboșenie.

Héctor înainta pe culoar.

— Nu intra acolo, va trebui să privești din ușă.

Era același birou, dar la lumina zilei avea un aspect de cameră jegoasă, absolut fantomatică.

— Adevărul e că am văzut porcușori mai simpatici, zise subinspectoarea în spatele lui.

Ceea ce era pe masă, așezat ca o sculptură, nu era capul unui porcușor, ci al unui porc zdravăn. Îi băgaseră deja capul într-o pungă neagră, din care ieșea o bucată de falcă, umflată, ca opărită, urechile zbârcite și râtul cărnos, de un roz dezgustător.

— A, și sângele nu este al porcului. Uită-te la el, nu sângerează pe nicăieri.

Era adevărat. Pe masă nu era sânge, în schimb pe perete și pe podea, da.

— Cred că suntem gata. Nu cred că o să mai mănânc șuncă timp de o lună. Agent, zise Andreu adresându-se bărbatului care se afla în birou, echipat cu mănuși, ia ăsta și du-l la…

Pentru o clipă rămase tăcută, de parcă n-ar fi știut unde trebuia să fie dus un cap de porc.

— Da, subinspectore. Nu vă faceți griji!

— Și nu l-am văzut pe inspectorul Salgado, nu-i așa?

Bărbatul zâmbi.

— Eu nici măcar nu știu cine e.

•

S-au dus să mănânce ceva la un bar din apropiere. Un meniu de unsprezece euro, care includea desert sau cafea și șervețele de hârtie asortate cu fețele de masă. Salată veștedă, sepie într-o baltă de ulei și o salată de fructe veștede.

— Cum a mers treaba săptămânile astea? întrebă el.

— O mizerie! Răspunsul fu categoric. Savall a fost insuportabil și și-a descărcat proasta dispoziție pe toată lumea.

— Din cauza mea?

— Mă rog, din cauza ta, din cauza avocatului tipului ăluia, din cauza acelui *conseller,* a presei… Adevărul e că ne-ai băgat pe toți într-o mare belea, Salgado.

— Aha! încuviință el. Mă apucă dracii că a trebuit să vă confruntați cu asta. Sincer.

— Știu. Ridică din umeri. Nu puteai să faci nimic. A fost mai bine așa. În orice caz, Savall s-a comportat frumos. Altul te-ar fi aruncat în groapa cu lei. Ca să știi!

Ea știa că Héctor detesta să-i datoreze cuiva vreo favoare, dar își zise că era corect să afle adevărul.

— Din fericire, continuă Andreu, pentru prima dată toată lumea era interesată să închidă subiectul; presa prefera fotografiile cu fata mutilată, domnul *conseller* nu voia să fie afectată o operațiune care până atunci ieșise perfect, iar avocatul voia să folosească toată acea situație doar pentru a-l salva pe clientul său de acuzația care i se aducea. Dacă era prea pisălog, atunci n-ar fi existat niciun mod de a retrage acuzațiile împotriva ta, în schimbul… Mă rog, mă înțelegi tu, favoare contra favoare. Știi cum funcționează lucrurile astea.

Pentru un moment, se lăsă tăcerea. Héctor simți că Andreu încă nu terminase. Aștepta întrebarea cu ochii pe jumătate închiși, precum cineva care așteaptă să pocnească petarda pe care a văzut-o aprinzându-se. Și, continuând după cum obișnuia, colega lui trecu direct la subiect.

— Ce naiba te-a apucat, Salgado? Totul mergea mișto! Îi aveam pe cei importanți, desființaserăm bordelurile rețelei. O operațiune la scară europeană în care ne-am riscat toți pielea… Și când totul era mai mult decât închegat, când știrea apăruse în toate ziarele, când *conseller*-ului îi curgeau balele de satisfacție, tu te duci și te iei la bătaie cu singurul pe care nu-l putuserăm prinde încă.

Héctor nu răspunse. Bău o înghițitură de apă și ridică din umeri. Începea să se sature de acea întrebare, așa că schimbă subiectul:

— Ascultă, ați găsit ceva? Acolo, înăuntru.

Ea dădu din cap în semn că nu.

— Andreu, te rog, insistă coborând tonul vocii.

— Adevărul e că prea puțin. Poate cel mai ciudat lucru ar fi o cameră de supraveghere ascunsă. Se pare că doctorului Omar îi plăcea să păstreze înregistrări de la consultațiile sale. Și mai e povestea cu sângele. Aș spune că e sânge uman. L-am trimis la analiză și mâine vom avea rezultatele. Iar capul de porc este clar un mesaj. Dar nu știu nici cui îi este adresat și nici ce înseamnă. Răsturnă cafeaua în paharul cu gheață fără să verse nicio picătură. Am să-ți mai spun ceva, dar promite-mi că o să stai deoparte.

Héctor consimți mecanic.

— Nu! Vorbesc serios, Héctor! Îți dau cuvântul meu de onoare că o să te țin la curent dacă-mi promiți să nu intervii. Orice ți-aș spune, clar?

El își duse mâna la piept și adoptă o expresie solemnă.

— Jur!

— Inima e în partea cealaltă, bobocule. Aproape că zâmbi. Ascultă, doctorul ăla avea un biblioraft. Era gol. Mă rog, aproape, în el era un dosar cu numele tău.

El o privi surprins.

— Și ce conținea?

— Nimic.

— Nimic? Nu o crezu. Cine minte acum?

Martina oftă.

— Erau doar două fotografii. Una a ta, recentă. Cealaltă a lui… Ruth cu Guillermo, făcută cu ani în urmă. Pe vremea când el era doar un copil. Nimic altceva.

— Ticălosul naibii!

— Héctor, trebuie să te întreb ceva. Ochii lui Andreu exprimau o ușoară părere de rău și o mare

hotărâre. Unde ai fost ieri?

El se lăsă pe spate, de parcă tocmai i-ar fi explodat ceva în farfurie.

— E o simplă chestiune de rutină, Héctor… Nu-mi îngreuna și mai mult sarcina, aproape că-l rugă ea.

— Păi… Avionul a aterizat la trei și ceva. Am petrecut o bună bucată de timp așteptând să-mi iasă valiza și, cum nu a sosit, a trebuit să mă duc la biroul de reclamații pentru bagaje, unde am stat cel puțin o oră. Apoi am luat un taxi și m-am dus acasă. Eram frânt.

Martina încuviință.

— N-ai mai ieșit?

— Am rămas singur acasă, pe jumătate adormit. Va trebui să-mi accepți cuvântul de onoare în privința asta.

Ea îl privi cu seriozitate.

— Cuvântul tău de onoare îmi e de-ajuns. Știi asta!

4

În acea după-amiază, căldura luase hotărârea de a-și oferi un răgaz și niște nori joși acoperiseră soarele. De aceea și pentru că nu mai putea să se tot gândească la ce îi povestise Andreu, Héctor se îmbrăcă sport și ieși să alerge. Exercițiul fizic era singura terapie care-l ajuta când creierul său era deja prea epuizat pentru a acționa în mod eficient. În timp ce alerga pe promenada maritimă, Héctor contempla marea. La ora aceea pe plajă mai erau doar câțiva rătăciți, mici grupuri care voiau să profite la maximum de vară și câte un înotător care avea marea aproape numai la dispoziția lui. Plajele urbane aveau ceva diferit, își zise el pe când încerca să ignore sâcâiala pe care o simțea la mușchiul geamăn stâng, nu erau deloc paradiziace, nici relaxante, ci mai degrabă o pasarelă cu muzică

de discotecă, pe care modele amatoare etalau bronzuri intense, țâțe săltărețe și abdominali de sală de forță. Uneori lăsa impresia că erau supuse unui casting înainte de a fi lăsate să intre pe plajă. Sau poate că era mai mult o chestiune de autoexcludere: cei care nu îndeplineau standardele căutau alt nisip, mai îndepărtat, pe care să-și expună cărnurile flasce. Dar dacă la lăsarea serii plaja era pe jumătate pustie, nu același lucru se putea spune despre promenadă: cupluri cu copii, băieți și fete pe biciclete, alergători ca el care ieșeau de îndată ce le permitea soarele, vânzători ambulanți care se întorceau în fiecare an cu aceeași marfa și care nu păreau să fi auzit sloganul de a se reînnoi sau a muri. În acea zonă, orașul dobândea pe timpul verii un aer de serial Californian, la care se adăugau trăsăturile etnice ale vânzătorilor ambulanți. Existau chiar și persoane care se străduiau să practice surf pe o mare fără valuri.

Héctor acceleră treptat ritmul, pe măsură ce picioarele lui se adaptau la exercițiu. Una peste alta, erau aproape două luni de când nu mai făcuse sport; iarna din Buenos Aires nu invita la jogging și, de fapt, se obișnuise să alerge cu acea priveliște marină alături și cele două turnuri înalte drept punct de referință. Marea nu avea ape turcoaz, nici pe departe, dar se afla acolo, imensă, liniștitoare, promisiunea unui spațiu fără sfârșit în care să-și cufunde gândurile, să le lase să plece cu valurile. O smucitură bruscă în mușchiul geamăn îl făcu să slăbească pasul și fu întrecut de un tânăr cu șapcă, îmbrăcat complet în negru, cu haine care-i erau mai mari cu două măsuri, urcat pe un skateboard zgomotos. Imaginea aceea îi aminti dintr-odată de raportul pe care i-l dăduse Savall referitor la acel băiat care căzuse pe fereastră și marea păru să-i înapoieze alte griji, diferite de cele pe care i le luase cu ea mai înainte. Acestea rămaseră cu el. Fotografiile lui Marc Castells: câteva făcute vara trecută, când purta mai lung părul creț și, cocoțat

pe niște patine, mergea drept tot pe promenada aceea; următoarele, în acea primăvară, ras în cap, mai serios și fără patine. Și ultimele, fotografii medico-legale ale unui trup care, chiar și mort, părea încordat. Nu avusese deloc o moarte plăcută, deși fusese instantanee, conform raportului. Căzuse pe o parte, de la o înălțime de cel puțin unsprezece metri, și ceafa lui se izbise de dalele din piatră de jos. Un accident prostesc. O cădere ca urmare a dezechilibrului pe care îl provoacă alcoolul. O secundă de neatenție și totul se duce dracu'.

Conform aceluiași raport, Marc și doi colegi ai săi, un băiat și o fată, prieteni cu victima din copilărie, organizaseră o mică petrecere acasă la familia Castells, situată în zona mai înaltă, în toate sensurile, a Barcelonei, profitând că proprietarii – domnul Enric Castells, cea de-a doua soție a lui și fiica lor adoptivă – se duseseră la cabana pe care o aveau în Collbató, invitați de niște prieteni la o serbare câmpenească și pentru a petrece acolo zilele libere de Sfântul Ioan.

Pe la două și jumătate noaptea, băiatul, Aleix Rovira, vecin cu Marc, hotărâse să se întoarcă acasă; tânăra, o anume Gina Martí, rămăsese să doarmă acolo. După cum informa raportul, ea declarase, practic în pragul unei crize de isterie, că se lungise pe patul lui Marc „la scurt timp după ce a plecat Aleix". Fata nu-și amintise mare lucru și nu era de mirare. Fusese, conform propriei declarații, cea care băuse cel mai mult. Se pare că ea și Marc se certaseră după ce plecase Aleix și Gina, jignită, se băgase în patul lui, așteptând ca el să o urmeze imediat. Nu-și amintea mai mult, probabil că adormise la scurt timp după aceea. Se trezise din cauza țipetelor menajerei, care la prima oră, pe la opt în dimineața următoare, găsise trupul lui Marc pe cimentul din curte. Era de presupus că, așa cum obișnuia să facă în multe nopți, tânărul deschisese fereastra de la mansardă și se așezase

pe pervaz să fumeze o țigară. Ce mai obicei! După cum fusese consemnat, căzuse sau sărise de acolo între orele trei și patru din zorii zilei, în timp ce iubita lui dormea după beție în camera de jos, fără să știe absolut nimic. Destul de patetic, dar nu foarte suspect. După cum spusese Savall, niciun fir de care să se poată trage. Doar un detaliu părea să iasă din acel tablou perfect: unul din geamurile de la ușa din spate era spart, iar acest lucru, care în orice altă noapte ar fi indicat ceva, fusese atribuit, din lipsă de dovezi, rezultatului tipic al unei nopți de Sfântul Ioan, în care tinerii aruncă petarde și transformă orașul în ceva asemănător cu un câmp de luptă.

Promenada era din ce în ce mai pustie pe măsură ce Héctor se îndepărta de plajele cele mai frecventate. Corpul lui începu să dea semne de oboseală, așa că făcu stânga-mprejur și o porni pe drumul de întoarcere. Era trecut de ora opt și jumătate. Acceleră ritmul cu un sprint lung și dureros.

•

Ajunse acasă răsuflând greu, lac de transpirație. Simțea ca și cum cineva îi înfipsese un ac în mușchiul geamăn și șchiopătă ultimii metri care-l despărțeau de ușa acelei clădiri vechi de pe strada Pujades, a cărei fațadă cerea în gura mare o reabilitare urgentă. Gâfâind, se sprijini de ușă și scoase cheile din buzunarul pantalonilor de trening.

Auzi că îl strigă cineva și atunci o văzu. Serioasă, cu cheia de la mașină în mână și mergând spre el. Héctor zâmbi fără să vrea, dar durerea de picior transformă zâmbetul într-o grimasă.

— Am presupus că ai ieșit să alergi.

O privi fără să înțeleagă.

— Le-ai dat numărul meu celor de la bagaje rătăcite. Ți-a sosit valiza. Au încercat să te

găsească, dar nu răspundeai la mobil, așa că m-au sunat pe mine.

— Ah, îmi pare rău. Continuă să gâfâie. Mi-au cerut un al doilea număr… nu mai am baterie la celular.

— Mi-am imaginat. Haide, fă un duș și schimbă-te! Te duc eu.

El încuviință și Ruth zâmbi pentru prima dată.

— Te aștept aici, zise înainte ca el să o invite să urce.

•

Coborî puțin mai târziu, cu o pungă de plastic care conținea o cutie de fursecuri și o carte de design grafic pe care Ruth i-o ceruse înainte de plecare. Ea îi mulțumi cu un zâmbet și un „bravo ție, auzi, să-mi aduci aceste bombe calorice în plină vară, când știi că nu pot să mă abțin când le văd”. În mod surprinzător, traficul nu era prea aglomerat și ajunseră la aeroport în jumătate de oră. Vorbiră puțin pe drum și aproape toată conversația se învârti în jurul lui Guillermo. Era întotdeauna un teren sigur, un subiect pe care obligatoriu trebuiau să-l abordeze și care țâșnea între ei în mod firesc. Despărțirea avusese loc în urmă cu aproape un an și, dacă puteau fi mândri de ceva, era de felul cum gestionaseră spinoasa chestiune în privința fiului lor, un băiat de treisprezece ani care fusese nevoit să se deprindă cu o realitate diferită și care se pare că reușise să facă asta fără mari probleme. Cel puțin la prima vedere.

Având deja în portbagaj valiza, făcută harcea-parcea și cu încuietoarea ruptă, ca și cum ar fi supraviețuit unui război nu unei călătorii cu avionul, Ruth conduse încet. Luminile orașului străluceau la capătul autostrăzii.

— Cum ți-a mers azi cu Savall? întrebă ea în sfârșit, întorcându-se spre el doar o clipă.

El oftă.

— Mă rog, presupun că bine. Am în continuare de muncă… serviciu. Se pare că nu mă concediază și asta nu-i puțin lucru. Tipul și-a retras acuzațiile, minți. Presupun că s-a gândit că îi convenea mai mult să nu se pună rău cu forțele de ordine. Dar trebuie să mă duc la un doctor de nebuni. Ce ironie, nu-i așa? Un argentinian vizitând un doctor de nebuni!

Ruth încuviință în tăcere. Din cauza unui semafor, o coadă lungă se formase la intrarea în oraș.

— De ce ai făcut-o?

Îl privi fără să clipească, cu acei ochi căprui și mari care reușiseră întotdeauna să-i străbată armura. O privire care reușise să-l facă să dea în vileag unele mici minciuni și altele nu chiar atât de mici, de îndată ce își propusese.

— Las-o baltă, Ruth! O merita, zise, dar apoi rectifică. S-a întâmplat! Am făcut-o de oaie. Nu m-am lăudat niciodată că aș fi perfect.

— Nu o lua pe arătură, Héctor. În dimineața… în ziua în care l-ai agresat pe bărbatul ăla a fost chiar după…

— Da. Se poate fuma în mașina asta? întrebă el lăsând geamul în jos.

Un val de aer cald se strecură înăuntru.

— Știi bine că nu. Ea făcu un gest de oboseală. Dar fumează dacă vrei. Cu grijă!

El aprinse o țigară și trase un fum lung.

— Îmi dai și mie una? murmură ea.

Héctor râse.

— Măi să fie… Ia! Când i-o întinse, flacăra brichetei îi lumină chipul. Sunt o influență negativă pentru tine, adăugă el pe un ton blând.

— Întotdeauna ai fost. Părinții mei mi-o tot spuneau… Bineînțeles că nici acum nu sunt tocmai încântați.

Amândoi zâmbiră, cu acea complicitate pe care ți-o oferă resentimentele comune. Fumatul le dădea ceva de făcut fără să fie nevoiți să

vorbească. Héctor contemplă orașul prin fum. Aruncă chiștocul și se întoarse spre Ruth. Mai aveau puțin și ajungeau. La câte lucruri mai aveau să-și spună, le-ar fi trebuit o călătorie mult mai lungă. Ea reduse viteza pentru a vira și parcă mașina într-o zonă de încărcare și descărcare.

— O ultimă țigară? zise el.

— Desigur. Dar să ne dăm jos din mașină.

Nu se simțea niciun strop de aer. Strada era pustie; totuși se auzeau televizoarele aprinse. Era ora buletinului de știri. Bărbatul de la starea vremii anunța un nou val de căldură pentru următoarele zile și posibilități de furtună pentru weekend.

— Te văd obosit. N-ai dormit bine?

— Fac și eu ce pot. A fost o zi cu de toate…, zise el.

— Héctor, îmi pare rău…

— Nu te scuza. Nu ai de ce. Se uită la ea, știind clar că era cu adevărat epuizat și că în acele condiții cel mai bine era să tacă. Încercă să bagatelizeze: Am făcut sex, atâta tot. Vinul, amintirile, obișnuința. Cred că la un moment dat fac asta optzeci la sută dintre fostele cupluri. Vezi și tu, în fond suntem oameni ca oricare alții.

Ea nu zâmbi. Poate că-și pierduse capacitatea de a o face să râdă, gândi el. Poate că nu mai râdea de aceleași lucruri.

— Aha, dar…

El o întrerupse.

— Aha, dar… nimic. A doua zi i-am spart fața tipului ăluia, dar asta n-a avut nicio legătură cu tine. Continuă pe un ton mai amar, pe care nu și-l putu stăpâni. Așa că-ți poți liniști conștiința, poți dormi liniștită, avea să mai adauge ceva, dar se abținu la timp… și uită de chestia aia.

Ruth se pregăti să răspundă când îi sună mobilul. El nici măcar nu o văzuse când îl luase din mașină.

— Te sună, îi atrase atenția brusc epuizat.

Ea se îndepărtă câțiva pași pentru a răspunde. Fu o conversație scurtă, de care el profită pentru a deschide portbagajul și a scoate valiza. O târî până în dreptul casei sale.

— Plec, zise ea și el încuviință. Guillermo se întoarce duminică seara. Mă… mă bucur că s-a rezolvat totul. La comisariat, vreau să spun.

— Te îndoiai oare? Îi făcu semn cu ochiul. Mulțumesc că m-ai dus. Nu știu cum să o întrebe fără să o alarmeze. Ai observat cumva ceva ciudat la tine acasă în ultima vreme?

— Ciudat în ce sens?

— Nimic… nu mă lua în seamă. Au avut loc mai multe jafuri prin zona ta. Fii atentă, bine?

Despărțirile erau atât de stânjenitoare încât niciunul din ei doi nu învățase încă să le domine cu dezinvoltură. Un sărut pe obraz, un gest de rămas-bun făcut din cap… Cum să-și ia rămas-bun cineva de la persoana cu care trăise șaptesprezece ani și care acum avea altă casă, alt partener, altă viață? Poate că de aceea ultima oară sfârșiseră în pat, gândi Héctor. Pentru că nu știuseră cum să-și spună la revedere.

Fusese un act sexual prevăzut. Ceva ce amândoi știuseră că avea să se întâmple din momentul în care Ruth acceptase să urce în apartament după cină, plănuită pentru a vorbi despre următoarele examene ale fiului lor, și Héctor desfăcuse o sticlă de vin roșu, care se afla în dulapul din bucătărie încă dinainte ca ea să plece, în urmă cu nouă luni, după ce-l anunțase că exista o parte a sexualității ei pe care voia și trebuia să o exploreze.

În orice caz, amândoi se prefăcuseră că era vorba doar de un ultim pahar, sărbătorirea faptului că erau un cuplu civilizat, care reușea să se înțeleagă rezonabil de bine după o despărțire subită. Așezați pe aceeași canapea pe care se îmbrățișaseră în atâtea nopți, pe care Ruth îl așteptase pe soțul ei trează atâtea ore și pe care Héctor se străduia să doarmă de când jumătatea ei

de pat rămăsese goală, dăduseră pe gât unul după altul mai multe pahare de vin, poate pentru a se încumeta să facă ceea ce-și doreau sau poate pentru a putea da vina pe alcool pentru ceea ce erau siguri că aveau să facă. Doreau să le întunece mintea ceva, să se ducă naibii înțelepciunea lor prefăcută. Nu conta cine începuse, cine stârnise joaca, întrucât celălalt se alăturase jocului cu o aviditate nerăbdătoare și grăbită. Căzuseră încetișor de pe canapea pe covor în timp ce își aruncau hainele, despărțindu-și buzele doar pentru timpul strict necesar și căutând din nou limba celuilalt, ca și cum din ea ar fi extras oxigenul. Trupurile lor ardeau și mâinile, care găseau locuri cunoscute, bucăți de piele caldă care deveneau niște resorturi perfecte, nu făceau decât să atâțe focul. Lungită pe covor, ținută de mâinile lui Héctor, ea se gândise pentru o clipă la cât de diferit era să facă dragoste cu o femeie: atingerea, mirosul pielii, cadența mișcărilor. Complicitatea. Momentul de cugetare risipise emanațiile alcoolului chiar cu câteva secunde înainte ca el să se lase să cadă deasupra ei, epuizat și satisfăcut. Ruth își înăbușise un geamăt, mai mult de durere decât de plăcere; își abătuse privirea și văzuse pe podea bluza ei pătată de vin și un pahar răsturnat. Încercase să-l îndepărteze pe Héctor cu blândețe, dându-i un ultim sărut de politețe, care nu prea semăna cu cele de dinainte, pe când îl împingea ușor într-o parte. Héctor întârziase câteva secunde până să se miște, iar ea se simțise prizonieră. El se îndreptase în sfârșit și Ruth încercase să se ridice, un pic cam în grabă, precum cineva care vrea să fugă după o prăbușire. Aceeași urgență care o dusese de pe canapea pe covor o împingea acum spre ușă. Nu voia să-i vadă chipul, nici nu avea nimic să-i spună. Se simțise ridicolă în timp ce își ridicase chiloții, își strânsese hainele de pe jos și se îmbrăcase stând cu spatele la el. Avusese senzația

că Héctor o întrebase ceva, dar prioritatea ei era să se îndepărteze.

Când a văzut-o ieșind, el a înțeles că mariajul lor murise. Dacă până atunci existase posibilitatea ca relația dintre ei doi să iasă din comă, ca escapada lui Ruth cu cineva de același sex ca ea să fie doar o aventură trecătoare, în acel moment el a știut, fără îndoială, că tocmai îl îngropaseră. A căutat pe dibuite o țigară și a fumat-o singur, așezat pe podea, cu spatele sprijinit de canapea, contemplând paharul răsturnat și sticla golită.

•

De data asta, despărțirea fu și mai dificilă. Ea făcu stânga-mprejur și se urcă în mașină în timp ce el vâra cheia în yala de la ușă. Prin oglinda retrovizoare îl văzu șchiopătând, cu valiza în mână. Și, în mod inexplicabil, simți pentru el ceva ce semăna mult cu duioșia.

5

•

Probabil că trecuse ceva vreme de când ar fi trebuit să se culce, dar anii se încăpățânau să-i fure din orele de somn și lectura era singurul lucru care-l ajuta să suporte acele seri lungi. Cu toate că avea în mâini o carte care-i plăcea, în acea noapte părintele Fèlix Castells nu se putea concentra. Stând confortabil în fotoliul lui preferat, în acel apartament cufundat în liniște de pe aleea Sant Joan care fusese căminul lui încă din copilărie, ochii lui, obosiți de multă vreme, păreau incapabili să urmărească rândurile romanului lui Iris Murdoch, o autoare pe care o descoperise de curând și a cărei operă voia să o citească în întregime. În cele din urmă, sătul să tot încerce, se ridică și se îndreptă spre barul unde-și ținea coniacul; își turnă un pahar plin și, după ce luă o

înghițitură zdravănă, se întoarse la fotoliu. Singura lumină din cameră provenea de la lampa cu picior și, privind coperta albă a cărții, nu-și putu stăpâni un fior. Iris. Mereu Iris… Închise ochii pe jumătate și văzu mesajul de pe laptopul Joanei, pe care îl citise în timp ce ea se îmbrăca, aproape fără să-i vină să creadă. Trebui să facă un efort ca să se abțină să-l șteargă. Iris nu putea să scrie mesaje. Iris era moartă.

El fusese cel care intrase în piscină, cel care o întorsese și-i văzuse fețișoara lividă, cel care încercase în zadar să insufle puțin aer printre niște buze înghețate care deja se închiseseră pentru totdeauna. Când se întorsese, cu chipul desfigurat și cu fetița în brațele sale, dăduse peste privirea îngrozită a nepotului său. Își dorise să-l ia cineva de acolo, să-l salveze de acea imagine oribilă, dar Marc părea înfipt în pământ. Și de-abia atunci realizase că ceva îi atingea trupul și văzuse, aproape fără să-i vină să creadă, că, în aceeași apă albastră, pluteau mai multe păpuși.

Căută cu mâna paharul de coniac și mai luă o înghițitură, dar nimic nu putea să alunge acea senzație de frig care nu cunoștea anotimpuri. Trupușorul umed al lui Iris, buzele ei albăstrii. Păpușile în jurul ei, ca un cortegiu macabru. Imagini pe care credea că le uitase deja, dar care acum, din noaptea de Sfântul Ioan, de la cealaltă tragedie recentă, îl asaltau cu mai multă putere ca niciodată. Nu putea face nimic pentru a le alunga. Încerca să evoce imagini plăcute, momente fericite… Un Marc viu, un Marc sănătos și nevătămat, chiar dacă avea în ochi acea privire veșnic tristă. El făcuse tot ce-i stătuse în putință, dar acea melancolie adâncă era tot acolo, insensibilă la eforturile lui, pregătită să se reverse la cel mai mic comentariu sarcastic din partea lui Enric. De câte ori nu-i spusese fratelui său că ironia nu era modul cel mai potrivit de a educa un copil! Nu conta. Enric părea să nu înțeleagă că

sarcasmul putea să doară mai mult decât o palmă. Casa aceea avea nevoie de o femeie. De o mamă. Dacă Joana ar fi fost cu ei, lucrurile ar fi stat altfel. Iar Glòria sosise prea târziu. Apariția ei contribuise la alinarea amărăciunii lui Enric, dar, în privința lui Marc, răul era deja făcut. Adopția ulterioară a Natàliei făcuse ca noul cerc familial să se închidă, lăsându-l în afara lui pe acel băiat timid și posomorât, solitar și prea puțin afectuos. Cumnata sa încercase să se apropie de copil, deși poate că mai mult împinsă de simțul datoriei decât de o adevărată simpatie pentru Marc.

Nu era drept să o critice pe Glòria, se gândi; făcuse și ea ce putuse în acei ani, care nici pentru ea nu fuseseră ușori. Faptul că nu putea concepe un copil o supusese unui calvar de analize medicale, care se încheiase cu un lung proces de adopție. Lucrurile acelea mergeau încet și, chiar dacă din poziția lui el reușise să grăbească o parte din formalități, pentru Glòria așteptarea fusese una fără sfârșit. Era atât de fericită de când o adusese acasă pe fetiță! Era, după părerea lui Fèlix, o mamă perfectă. Când o vedea cu fiica ei, Fèlix se simțea împăcat cu lumea. Era o senzație trecătoare, dar atât de reconfortantă, încât el o căuta pe cât de des îi era cu putință. Efectul acesteia îl însoțea apoi timp de câteva ore, risipea alte himere; mulțumită unor momente ca acelea putea să ierte în continuare păcatele oamenilor. Se putea ierta chiar și pe sine însuși… Dar acum numai era cu putință. Acel efect se risipise după moartea lui Marc, de parcă nimic nu-l mai putea consola. Imaginea nepotului său, întins inert pe dalele din curte, îi venea în minte de fiecare dată când încerca să se odihnească. Uneori, noaptea, îl vedea chiar căzând, cu brațele desfăcute, încercând să găsească în aer ceva de care să se agațe, și-i simțea teama în timp ce se apropia de pământul tare. Alteori, îl vedea la fereastră și zărea în spatele lui umbra unei fetițe cu părul lung și blond; încerca să-l prevină de jos, îi

striga numele, dar nu ajungea la timp. Umbra îl împingea pe băiat și acesta era aruncat cu o putere aproape supraomenească, după care cădea la picioarele sale cu un zgomot surd, un trosnet agonizant și inconfundabil, urmat de un hohot de râs. Înălța capul și acolo se afla ea: udă leoarcă, la fel ca atunci când o scoseseră din apă, râzând, răzbunându-se în sfârșit.

JOI

6.

Héctor nu avusese niciodată prea multă încredere în cei care se lăudau că știu să trateze nevrozele umane. Nu îi considerase niște impostori sau niște iresponsabili; pur și simplu i se părea puțin probabil că un individ, supus și el emoțiilor, prejudecăților și maniilor, ar putea să aibă capacitatea de a pătrunde adânc pe coclaurile altor minți. Și acea idee, înrădăcinată în mintea lui dintotdeauna, nu se clintea defel acum, când, pentru prima oară în viața lui, se ducea ca pacient la cabinetul unuia dintre ei.

Îl observă pe tânărul așezat de cealaltă parte a mesei. Încercă să-și controleze scepticismul ca să nu se dovedească prost crescut, chiar dacă, în același timp, i se părea ciudat că acel tânăr – da, tânăr recent ieșit de pe băncile facultății și îmbrăcat obișnuit, cu blugi și o cămașă în pătrățele verzi și albe, ținea în mâini viața unui inspector de patruzeci și trei de ani care, dacă ar fi călcat greșit în adolescență, ar fi putut chiar să-i fie tată.

Ideea năstrușnică îl făcu să se gândească la Guillermo și la reacția fiului său când, cu ani în urmă, dirigintele de la școală îi spusese că n-ar fi rău să-l ducă la un psiholog care, textual, „să-l ajute să se deschidă către ceilalți”. Nici Ruth nu era o admiratoare a doctorilor de nebuni, dar amândoi hotărâseră că nu aveau nimic de pierdut dacă acceptau, deși, în fond, știau că Guillermo socializa cu cine avea el chef și nu se deranja să facă asta cu persoane care nu-i trezeau interesul. El și Ruth râseseră săptămâni întregi de rezultat. Psihologa îi ceruse fiului lor să deseneze o casă, un copac și o familie; Guille, care la vârsta de șapte

ani trecea printr-o fază în care venera benzile desenate și dovedea deja același talent pentru artele plastice precum mama lui, se pusese pe treabă cu entuziasm, deși cu obișnuitele lui toane selective: copacii nu-i plăceau, așa că se lipsise de ei și, în locul lor, desenase drept casă un castel medieval și pe Batman, Catwoman și Pingüino ca familie. Nu voia să-și imagineze la ce concluzii ajunsese sărmana femeie văzând-o pe presupusa mamă imaginată într-un costum de piele și cu un bici în mână, dar amândoi fuseseră siguri că păstrase desenul pentru teza ei despre familia disfuncțională modernă sau ceva asemănător.

Zâmbi fără să-și dea seama; observă asta în privirea întrebătoare pe care i-o aruncă psihologul prin niște ochelari cu ramă metalică. Héctor își drese glasul și hotărî să se prefacă serios; totuși era aproape sigur că băiatul pe care-l avea în fața lui încă mai citea benzi desenate în timpul liber.

— Bun, inspectore, mă bucur că vă simțiți în largul dumneavoastră.

— Scuzați-mă, mi-am amintit brusc ceva. O întâmplare cu fiul meu.

Îi păru imediat rău că spusese asta, cu siguranță că nu era cel mai indicat lucru pe care să-l aducă în discuție în acel moment.

— Aha. Nu prea aveți multă încredere în psihologie, nu-i așa?

Nu exista ostilitate în acea frază, ci mai degrabă o sinceră curiozitate.

— Nu mi-am format o părere în această privință.

— Dar sunteți neîncrezător din capul locului. E bine. Desigur că același lucru gândește multă lume despre poliție, nu credeți?

Héctor fu nevoit să admită că era adevărat, dar nuanță:

— Lucrurile s-au schimbat mult acum. Poliția nu mai e văzută ca fiind un dușman.

— Exact. A încetat să mai fie acea instituție care-i inspiră teamă cetățeanului, cel puțin celui cinstit. Cu toate că în țara asta a fost nevoie de timp pentru ca acea imagine să se schimbe.

În ciuda tonului, neutru și imparțial, Héctor știu că alunecau pe o pantă periculoasă.

— Ce vreți să spuneți cu asta? întrebă.

Nu mai zâmbea.

— Ce credeți că vreau să spun?

— Să trecem la subiect… Nu-și putu reține o oarecare nerăbdare, ceea ce, de obicei, se traducea printr-o revenire la accentul din copilărie. Amândoi știm ce caut aici și ceea ce dumneata trebuie să afli. Hai să nu batem câmpii!

Tăcere. Salgado cunoștea tehnica, chiar dacă de data asta el se afla de cealaltă parte a mesei.

— Bine. Uitați, nu trebuia să o faceți! Dacă asta vreți să auziți, poftim!

— De ce n-ar fi trebuit să o fac?

Încercă să se liniștească. Acela era jocul: întrebări, răspunsuri… Văzuse destul de multe filme de Woody Allen încât să o știe.

— Haideți, știți deja. Pentru că nu e bine, pentru că poliția nu face așa ceva, pentru că ar fi trebuit să nu vă pierdeți cumpătul…

Psihologul notă ceva.

— Ce simțeați în acel moment? Vă amintiți?

— Furie, bănuiesc.

— E ceva obișnuit? Obișnuiți să simțiți furie?

— Nu. Nu până într-atât.

— Vă amintiți vreun alt moment din viața dumneavoastră în care să vă fi pierdut controlul în asemenea măsură?

— S-ar putea. Făcu o pauză. Când eram mai tânăr.

— Mai tânăr. Notă din nou. Acum cât timp… cinci ani, zece, douăzeci, mai mult de douăzeci de ani?

— Când eram foarte tânăr, sublinie Héctor. Adolescent.

— Vă amestecați în bătăi?

— Poftim?

— Dacă obișnuiați să vă bateți pe când erați adolescent.

— Nu. Nu în mod obișnuit.

— Dar vă pierdeați cumpătul uneori.

— Dumneavoastră ați spus-o. Uneori.

— Ca de exemplu?

— Nu-mi amintesc, minți. Cu nicio ocazie în mod special. Presupun că, la fel ca toți băieții, am trecut printr-o fază de lipsă de control.

O nouă însemnare. Altă pauză.

— Când ați venit în Spania?

— Poftim? Pentru o clipă fu pe punctul de a răspunde că sosise în urmă cu câteva zile. A, vă referiți la prima oară. Pe când aveam nouăsprezece ani.

— Erați încă în acea fază de lipsă de control proprie adolescenței?

Héctor zâmbi.

— Mă rog, presupun că tatăl meu așa credea.

— Aha! A fost decizia tatălui dumneavoastră, așadar?

— Mai mult sau mai puțin. El era galician… spaniol, întotdeauna și-a dorit să se întoarcă pe meleagurile lui, dar nu a putut. Așa că m-a trimis pe mine aici.

— Și cum v-ați adaptat?

Inspectorul făcu un gest de indiferență, ca și cum aceea n-ar fi fost o întrebare potrivită.

— Scuzați-mă, dar se vede că sunteți mai tânăr… Tatăl meu a hotărât că eu trebuia să-mi continui studiile în Spania și cu asta basta! Nimeni nu m-a întrebat. Își drese puțin vocea. Așa stăteau lucrurile pe vremea aceea.

— Dumneavoastră nu aveați nicio părere în acea privință? La urma urmelor, vă vedeați obligat să vă lăsați familia, prietenii, viața de acolo. Nu v-a păsat?

— Bineînțeles că da. Dar nu m-am gândit niciodată că va fi pentru totdeauna. Și, în plus, vă repet că nici nu m-au întrebat.

— Aha! Aveți frați, domnule inspector?

— Da. Unul. Mai mare decât mine.

— Și el nu a venit în Spania să studieze?

— Nu.

Tăcerea care urmă răspunsului fu mai grea decât cele anterioare. Exista o întrebare care-și deschidea drum spre suprafață. Héctor își încrucișă picioarele și își abătu privirea. Tânărul părea să șovăie și, în cele din urmă, se hotărî să schimbe subiectul.

— În dosarul dumneavoastră este consemnat faptul că v-ați despărțit de soția dumneavoastră în urmă cu mai puțin de un an. Ea a fost motivul pentru care ați rămas în Spania?

— Printre altele. Da. Rectifică. Am rămas aici pentru Ruth. Cu Ruth. Dar…

Héctor îl privi mirat: nu știa că și acele informații erau consemnate în rapoarte. Senzația că întreaga lui viață, sau măcar cele mai relevante fapte din ea, ar putea fi consemnată într-un dosar aflat la îndemâna oricărei persoane cu autoritate, care l-ar fi putut examina, îl supără.

— Scuzați-mă! Își descrucișă picioarele și se aplecă în față. Nu vreau să fiu necioplit, dar puteți să-mi spuneți ce-i cu toate astea? Uitați, sunt perfect conștient că am comis o greșeală și că asta a putut, sau poate să mă coste serviciul. Dacă vă folosește la ceva, nu cred că am făcut bine, nici nu mă simt mândru de asta, însă… Dar nu o să discut toate detaliile vieții mele private, nici nu cred că aveți dreptul să vă băgați nasul în ea.

Celălalt suportă discursul fără să-și modifice expresia și își luă un timp înainte de a adăuga altceva. Când o făcu, în tonul său nu exista nici cea mai mică urmă de condescendență; vorbi cu aplomb și fără urmă de șovăială.

— Cred că trebuie să lămuresc câteva chestiuni. Poate că ar fi trebuit să fac asta de la bun început. Uitați ce e, inspectore, nu mă aflu aici ca să vă judec pentru ce ați făcut, nici ca să hotărăsc dacă trebuie sau nu să vă continuați munca. Asta e treaba superiorilor dumneavoastră. Eu nu doresc decât să vă fac pe dumneavoastră să cercetați ce anume v-a determinat să vă pierdeți cumpătul, să învățați să preveniți astfel de situații și să reacționați la timp într-o altă împrejurare asemănătoare. Iar pentru asta am nevoie de colaborarea dumneavoastră, altfel nu-mi voi putea îndeplini sarcina. Înțelegeți?

Desigur că înțelegea. Dacă îi și plăcea, asta era deja altă mâncare de pește. Dar nu avu încotro și trebui să încuviințeze.

— Dacă spuneți dumneavoastră… Se lăsă pe spate și întinse puțin picioarele. Ca să vă răspund la întrebarea de dinainte, vă voi spune că da. M-am despărțit de soția mea în urmă cu mai puțin de un an. Și, înainte să continuați, nu, nu simt o ură de nestăpânit, nicio ură dezlănțuită împotriva nevestii, adăugă.

Psihologul își permise să zâmbească.

— Fostei dumneavoastră neveste.

— Scuze. De vină e subconștientul, știți și dumneavoastră…

— Înțeleg, așadar, că a fost o despărțire de comun acord.

De data asta, Héctor fu cel care râse.

— Cu tot respectul, ceea ce tocmai ați spus practic nu există. Întotdeauna e cineva care părăsește pe altcineva. Acordul comun constă în faptul că soțul celălalt acceptă și tace.

— Și în cazul dumneavoastră?

— În cazul meu, Ruth a fost cea care m-a lăsat. Informația asta nu este consemnată în hârtiile dumneavoastră?

— Nu. Se uită la ceas. Nu mai avem mult timp, inspectore. Dar, pentru următoarea ședință, aș vrea

să faceți ceva.

— Îmi dați o temă?

— Cam așa ceva. Vreau să vă gândiți la furia pe care ați simțit-o în ziua agresiunii și să încercați să vă reamintiți alte momente în care ați trăit o emoție asemănătoare. Când erați copil, adolescent, adult.

— Prea bine. Pot să plec acum?

— Ne-au mai rămas câteva minute. Vreți să mă întrebați ceva, aveți vreo îndoială…?

— Da! Îl privi direct în ochi. Nu credeți că există situații în care furia este reacția potrivită? Că n-ar fi firesc să simți altceva atunci când te afli în fața unui… demon? Chiar și pe el îl surprinse cuvântul, iar interlocutorul său păru interesat de acel cuvânt.

— Vă răspund imediat, dar lăsați-mă să vă pun mai întâi o întrebare. Dumneavoastră credeți în Dumnezeu?

— Adevărul e că nu. Dar cred în rău. Am văzut mulți oameni răi. Ca toți polițiștii, bănuiesc. Ați vrea să-mi răspundeți la întrebare?

Tânărul medită câteva clipe.

— Asta ne-ar duce spre o dezbatere îndelungată. Dar, pe scurt, da, există ocazii în care răspunsul natural la un stimul este furia. La fel cum este și teama. Sau aversiunea. Chestia e să controlăm acea emoție, să o stăpânim pentru a nu provoca un rău și mai mare. Furia poate fi acceptabilă în această societate; a acționa mânat de ea este discutabil. Am sfârși prin a justifica orice, nu credeți?

N-avea cum să combată acel argument, așa că Héctor se ridică, își luă rămas-bun și plecă. În timp ce cobora cu liftul, ținând pachetul de tutun în mână, își spuse că doctorul ăla de nebuni poate o fi fost el tânăr și o fi citit benzi desenate, dar nu era deloc prost. Ceea ce, sincer, în acel moment i se păru mai degrabă un inconvenient decât un avantaj.

7
.

— Cred că o plictisim pe agenta Castro.

Acela fu tonul vocii comisarului Savall, ironic și sec, însoțit de o privire directă, ceea ce o făcu pe Leire Castro să remarce că vorbeau cu ea. Mai bine zis, că i se atrăgea atenția.

— Îmi pare foarte rău că vă întrerup din captivanta dumneavoastră viață interioară pentru o chestiune atât de puțin importantă precum cea pe care o dezbatem, dar avem nevoie de părerea dumneavoastră. Când considerați oportun, desigur.

Leire se înroși puternic și încercă să caute o scuză. Cu greu putea oferi un răspuns coerent la o întrebare pe care nu o auzise, pentru că era cufundată în grijile ei.

— Scuzați-mă, domnule comisar. Mă… Mă gândeam…

Savall își dădu seama, la fel ca Salgado și Andreu, că întrebarea lui, care plutea încă în aer, trecuse neluată în seamă de către agenta Castro. Se aflau toți patru în biroul comisarului, cu ușile închise, având pe masă raportul referitor la cazul lui Marc Castells. Leire se strădui cu disperare să găsească ceva potrivit de zis. Comisarul descrisese raportul autopsiei, pe care ea îl cunoștea bine. Nivel ridicat de alcool; tânărul nu trecuse testul de alcoolemie, ce-i drept, dar nu era nici chiar atât de beat încât să nu se poată ține pe picioare. Analiza medicală nu arătase nici cea mai mică urmă de droguri în sânge din care să se poată trage concluzia unui eventual delir care să-l fi făcut să se arunce în gol. Cu toate acestea, expresia „analiză medicală” o aruncase pe Leire într-un vârtej de îndoieli adânci, care ridicau alte îndoieli greu de rezolvat, o tornadă mintală din care tocmai căzuse brusc.

— Vorbeam despre chestiunea ușii sparte, interveni inspectorul Salgado și ea se întoarse spre el plină de recunoștință.

— Da, răsuflă ușurată. Se afla pe un teren sigur; vocea ei adoptă un ton formal și concis. Problema e că nimănui nu-i era prea clar când s-a spart. Menajera a avut impresia că a văzut-o spartă când a plecat în seara aceea, dar nu a fost sigură. În orice caz, în partea din spate a casei s-au găsit mai multe petarde, cel mai probabil provenite din grădina vecină. Proprietarii acesteia au patru copii, iar micuții au recunoscut că le-au aruncat în timpul după-amiezii și noaptea.

— Aha! La urma urmelor, era Sfântul Ioan, interveni comisarul. Dumnezeule! Urăsc noaptea aia. Înainte era distractiv, dar acum monstruleții ăia lansează mici bombe.

Leire continuă:

— Adevărul e că din casă nu lipsea nimic și nu era nicio urmă semnificativă care să indice faptul că cineva ar fi intrat pe acolo. În plus…

— În plus, presupusul hoț ar fi trebuit să urce până la mansardă pentru a-l împinge pe tânăr. Și de ce? Nu, nu are sens!

Comisarul făcu un gest de plictiseală.

— Cu tot respectul, zise Andreu, care rămăsese tăcută până atunci, băiatul ăla a căzut. Sau, în cel mai rău caz, a sărit. Alcoolul îi afectează în mod diferit pe oameni.

— Există ceva care ne-ar putea face să ne gândim la sinucidere? întrebă Héctor.

— Nimic demn de remarcat, răspunse Leire imediat. Apoi își dădu seama că întrebarea nu-i era adresată ei. Îmi cer scuze.

— Dacă tot ați afirmat asta cu atâta siguranță, explicați-ne de ce, îi trânti comisarul.

— Bun. Își luă răgaz câteva secunde pentru a-și ordona ideile. Marc Castells se întorsese acasă de ceva vreme, după ce petrecuse șase luni în Dublin, studiind engleza. Conform spuselor tatălui său,

călătoria îi prinsese bine. Înainte de a pleca avusese unele probleme la liceu: absențe, atitudine negativă, fusese chiar și exmatriculat timp de trei zile. Reușise să absolve anul doi de liceu, dar nu obținuse nota necesară pentru a studia ce voia el. Se pare că nici nu prea-i era clar ce voia să studieze cu adevărat, așa că începutul facultății se amânase cu un an.

— Aha. Și l-au trimis în Irlanda să studieze engleză. Pe vremea mea l-ar fi pus să muncească.

Comisarul nu-și putuse reține remarca sarcastică. Închise dosarul.

— Ia, gata! Asta pare un consiliu școlar. Duceți-vă să vorbiți cu părinții și cu fata care a dormit în noaptea aia în acea casă și închideți cazul. Dacă e nevoie, întrebați-l și pe celălalt băiat, dar fiți cu băgare de seamă în ceea ce-i privește pe membrii familiei Rovira. Doctorul Rovira a fost categoric când a afirmat că, dat fiind faptul că fiul lui a plecat înainte să se întâmple tragedia, nu prea e dispus să permită cuiva să-și bage nasul în viața lui. Și având în vedere că s-a ocupat de nașterile fiilor mai multor *conselleri,* printre care și al nostru, e mai bine să nu-l călcăm pe bătături. De fapt, vă previn, nu cred că vreunul dintre ei mai e dispus să declare ceva. Enric Castells a fost clar când a spus că, dacă investigația s-a încheiat, vrea să fie cu toții lăsați în pace și, în fond, nu pot să-i reproșez asta.

Atenția lui se fixă pentru o clipă asupra fotografiei fiicelor sale.

— Trebuie că e destul de greu să îngropi un copil ca să mai fii nevoit să suporți, pe deasupra, și ca presa și poliția să-și bage nasul mereu. Eu o să mă văd cu Joana săptămâna care vine și o să încerc să o liniștesc. Mai e ceva de adăugat, Castro?

Leire tresări. Într-adevăr, se gândea să aducă în discuție un amănunt despre care nu vorbiseră.

— Nu sunt sigură, zise, deși din tonul ei se ghicea contrariul. Poate că este doar impresia mea,

dar reacția fetei, Gina Martí, a fost una… neașteptată.

— Neașteptată? Are optsprezece ani, se culcă pe jumătate beată și, când se trezește, află că iubitul ei s-a omorât. Cred că „în pragul isteriei”, după cum o descrieți chiar dumneavoastră în raport, este o reacție mai mult decât normală.

— Desigur. Dar… Își recăpătă fermitatea când găsi cuvintele potrivite. Isteria este logică, domnule comisar. Dar Gina Martí nu era tristă. Părea mai degrabă speriată.

Comisarul rămase câteva clipe tăcut.

— Mă rog, zise în cele din urmă. Du-te să o vezi azi după-amiază, Héctor! Neoficial, fără prea multă presiune. Nu vreau să am probleme cu familia Castells și cu prietenii lor, sublinie. Să te însoțească agenta Castro. Fata o cunoaște deja și adolescentele au tendința să aibă mai multă încredere în femei. Castro, sună acasă la familia Martí și anunță-le vizita voastră. Comisarul se întoarse spre Andreu. Așteaptă un moment. Trebuie să vorbim despre acele cursuri de autoapărare pentru femeile aflate în pericol de violență domestică. Știu deja că ele sunt încântate, dar chiar poți să le predai în continuare?

Salgado și Castro se priviră înainte de a ieși; nu aveau nicio îndoială că Martina Andreu nu numai că putea, dar chiar își dorea să predea în continuare acele cursuri.

•

ești acolo?
aleix, băi, ești acolo?

Micul ecran al calculatorului indică faptul că „Aleix este plecat și s-ar putea să nu răspundă la mesajele dumneavoastră”. Fata își mușcă buza de jos, agitată; avea deja mobilul în mână când statusul interlocutorului ei trecu de la absent la ocupat. Gina dădu drumul mobilului și trecu la tastatură.

th să vb cu tine! răspunde!

Răspunsul apăru în sfârșit. Un „salut” însoțit de o față zâmbitoare, care îi făcea cu ochiul. Zgomotul mânerului de la ușă o făcu să tresară. Avu suficient timp cât să minimizeze fereastra înainte ca mirosul parfumului mamei sale să inunde aerul.

— Gina, draga mea, plec. Femeia nu trecu de prag. Purta pe umăr o geantă albă, deschisă, în care căuta ceva în timp ce continua să vorbească.

— Unde naiba o fi nenorocita aia de telecomandă de la mașină? Mai mici de atât nu pot să le facă? În sfârșit, o găsi și schiță un zâmbet triumfător. Scumpo, ești sigură că nu vrei să vii? Zâmbetul i se temperă puțin când văzu fețișoara încercănată a Ginei. Nu poți să rămâi închisă aici toată vara, dragă. Nu e bine! Uite ce zi frumoasă! Ai nevoie de aer curat.

— Te duci la L’Illa, mamă, la zece minute de casă, bombăni Gina. Cu mașina. Nu să alergi pe terenul de sport.

În caz că exista vreo îndoială asupra faptului că terenul de sport nu intra în planurile mamei sale, era de-ajuns să arunce o privire ținutei sale: rochie albă, prinsă la mijloc cu o curea din același material; sandale albe, cu un toc cât să o ridice de la statura ei de un metru șaizeci și cinci până la onorabilul un metru șaptezeci și doi; părul, blond natural, strălucitor, atingându-i umerii. Pe un fundal cu palmieri, ar fi fost imaginea perfectă pentru o reclamă la șampon.

Regina Ballester îi ignoră sarcasmul. De ceva vreme, era imună la comentariile caustice ale acelei fiice care, în pijama la unu și jumătate după-amiaza, părea mai fetiță ca niciodată. Se apropie de ea și o sărută pe creștet.

— Nu poți s-o ții tot așa, scumpo. Adevărul e că nu plec liniștită.

— Mamă!

Nu voia să înceapă o ceartă; în zilele acelea mama ei de-abia dacă o lăsa singură și ea trebuia să stea de vorbă cu Aleix. Urgent. Așa că, învingând neplăcerea pe care i-o provoca acea aromă intensă, se lăsă strivită în îmbrățișare și chiar zâmbi. Și când te gândești că existase o vreme când se arunca spontan în acele brațe; acum simțea că o sufocau. Își dăduse cu parfum până și pe țâțe! Zâmbi, mai mult răutăcios decât spontan.

— Treci și pe la magazinul de costume de baie?

Asta nu dădea greș: a-i oferi maniei sale ceva de făcut care să includă și cuvintele „magazin” și „a cumpăra” era de obicei un pașaport sigur spre liniște. Și, deși nu putea să bage mâna-n foc, țâțele parfumate indicau că acel centru comercial era o destinație secundară în planurile mamei sale.

— Adu-mi-l pe cel pe care l-am văzut în vitrină.

Având în vedere că nu intenționa să meargă la plajă toată vara și că amărâtul ăla de costum de baie o interesa prea puțin, reuși să formuleze cererea pe un ton destul de convingător. Ba chiar și insistă, cu un ton de fetiță răsfățată pe care ea însăși îl ura din tot sufletul:

— Hai, te rog!

— Zilele trecute nu te-ai arătat atât de entuziasmată. Când eram amândouă în fața magazinului, răspunse Regina.

— Eram dusă, mamă.

„Dusă” era un cuvânt pe care Regina Ballester îl detesta din tot sufletul, pentru că, pe lângă faptul că suna destul de vulgar, descria în sine orice stare de spirit a fiicei sale: tristă, îngrijorată, prost dispusă, plictisită… „Dusă” părea să cuprindă tot, fără nicio distincție.

Gina se jucă nervoasă cu mouse-ul de la calculator. N-avea de gând să plece odată? Se desprinse cu blândețe din îmbrățișare și își jucă ultima carte.

— Bine, nu mi-l cumpăra. Oricum, nici nu prea am chef să merg la plajă anul ăsta…

— Ba sigur c-ai să mergi la plajă! Tatăl tău sosește mâine din călătoria de promovare și săptămâna viitoare plecăm la Llafranc. Nu degeaba mi-am luat concediu luna asta.

Asta era ceva ce obișnuia să facă Regina: să amintească, voalat, cât de multe făcea pentru ceilalți.

— Nu mai suport Barcelona în vara asta! E o căldură insuportabilă.

Regina privi pe ascuns spre ceasul cu brățară argintie; deja se făcea târziu.

— Plec, că altfel nu o să am timp pentru toate, zise cu un zâmbet. Mă întorc înainte de ora cinci. Dacă polițiștii vin înaintea mea, să nu le spui nimic!

— Pot să le deschid ușa? Sau preferi să-i las afară? întrebă Gina cu o inocență prefăcută.

Nu se putu stăpâni, în zilele acelea mama ei o scotea din minți.

— Nu va fi nevoie. O să fiu aici. Îți promit!

Zgomotul tocurilor răsună pe scară. Gina tocmai se pregătea să maximizeze fereastra de Messenger când aceeași pași se apropiară din nou, în grabă.

— Mi-am lăsat aici…?

— Uite telecomanda, mamă.

O luă de pe masă, unde o lăsase Regina pentru a o îmbrățișa, și i-o aruncă ușor, fără să se ridice de pe scaun. Mama ei o prinse din zbor.

— Ar trebui să ți-o legi de gât.

Și murmură, când era sigură că mama ei nu o mai putea auzi:

— Deși s-ar putea să se demagnetizeze de la mirosul ăla.

Clic. Mica fereastră străluci din nou în fața ei. Patru mesaje:

gi, ce-i?
ești???

heiii, mă plicti
OK, fato, pe altă dată!!!

„Nu, nu, nu, nu… Mama mă-sii, răspunde, Aleix, te rog”.

era mama pe-aci, nu puteam să vb
eooo!! îmi închipuiam eu!! tot te bate la cap??

Gina oftă. Ușurare era puțin spus. Se năpusti asupra tastaturii în mare grabă. Și nu pentru a o critica pe mama ei.

te-a sunat poli aia?
poli aia? Nu, de ce?
rahat… vin să mă vadă azi după-amiază, pe la 5, nu știu ce vor, serios…

Câteva secunde pauză.

sigur nimic, k întotdeauna. nu t îngrijora
sunt speriată… și dacă întreabă de…
n-or să întrebe nimic, habar n-au d nimic
de unde știi?
pentru k știu. în plus, până la urmă n-am făcut-o, ții minte?

Sprâncenele încruntate ale Ginei indicau un efort mintal intens.

ce vrei să spui?

Gina aproape că putu să vadă fața plictisită a lui Aleix, figura pe care o făcea când se vedea forțat

să explice lucruri care lui i se păreau evidente. O expresie care uneori, de puține ori, o irita și care, de obicei, o liniștea. Era mai deștept. De asta nu se îndoia nimeni. Să-l ai ca prieten pe copilul-minune de la școală presupunea să înduri anumite priviri compătimitoare.

aveam de gând să facem ceva dar n-am făcut. nu-i același lucru, nu? nu contează ce plănuiam, până la urmă am dat înapoi
marc n-a dat înapoi

Cursorul clipi așteptând ca ea să scrie în continuare.

gi, N-AM FĂCUT NIMIC

Majusculele sunară ca o acuzație.

aha, tu ai evitat…
și aveam dreptate. sau nu? discutaserăm noi doi și ne puseserăm de acord. trebuia să-l oprim.

Gina încuviință, de parcă el ar fi putut să o vadă. Dar în fond știa că ea nu avea o părere clară în această privință. Faptul că-și dădea seama de asta, așa, cu atâta asprime, o umplu de un profund dispreț față de ea însăși. Aleix o convinsese în acea seară, dar, în forul ei interior, știa că îl dezamăgise pe Marc cu un lucru care, pentru el, fusese foarte important.

apropo, ai USB-ul, nu?
da.
OK. auzi, vrei să vin la tine azi după-amiază? pentru faza cu

poli aia…

Da, Gina voia, dar o înțepătură de orgoliu o împiedică să recunoască.

nu, nu-i nevoie… te sun după.
vezi că și ai mei se întorc acasă…

Ea schimbă subiectul.

apropo, mama și-a turnat parfumul înainte să plece
haha… și tata nu vine la masă!!!

Gina zâmbi. Presupusa aventură dintre mama ei și tatăl lui Aleix era ceva ce inventaseră într-o după-amiază de plictiseală, în timp ce Marc era la Dublin. Nu se deranjaseră să o confirme niciodată, dar cu timpul, tot repetând-o, ipoteza devenise, cel puțin pentru ea, o certitudine absolută. Îi distra să creadă că mama ei și Miquel Rovira, seriosul și ultracatolicul doctor Rovira, făceau acum sex pe furiș, în camera unui hotel.

mă duc să mănânc ceva, gi!!
vorbim după, OK? Pup

El nu așteptă ca ea să răspundă. Pictograma lui își pierdu culoarea dintr-odată și o lăsă singură în fața ecranului. Gina se uită în jurul ei: patul nearanjat, hainele lăsate să cadă pe unul dintre scaune, rafturile încă pline de jucării din pluș. „Este camera unei fetițe”, își zise cu dispreț. Își mușcă buza de jos până-i dădu sângele și-și trecu dosul mâinii pe rană. Atunci se ridică, scoase o cutie enormă de carton, goală, din dulapul în care, până de curând, își păstrase cărțile de școală – toate, îngrijite cu o falsă afecțiune timp de ani de

zile – și o puse în mijlocul camerei. Apoi adună una câte una jucăriile din pluș și le aruncă în cutie cu fața în jos, aproape fără să le privească. Nu îi luă mult. După numai cincisprezece minute, cutia se odihnea închisă într-un colț și pereții păreau ciudat de goi. Dezbrăcați. Triști. Lipsiți de farmec, ar spune tatăl ei.

8.

Pe măsură ce mașina urca spre zona de nord a orașului, străzile păreau să se golească. De la traficul intens și zgomotos din jurul pieței Espanya, împânzit de motociclete care profitau de cel mai mic prilej pentru a se strecura printre mașinile și taxiurile care înaintau, lente ca niște zombi în așteptarea unei posibile victime, trecuseră, în doar cincisprezece minute, la perspectiva largă de pe bulevardul Sarrià: străbăteau orașul în direcția Ronda de Dalt. Într-o zi ca aceea, cu soare orbitor și temperaturi sufocante, cerul lăsa impresia că se vopsise în alb și muntele, de-abia vizibil în capătul lungului bulevard, insinua promisiunea unei oaze răcoroase care contrasta cu asfaltul arzător de la ora trei după-amiaza.

Așezat pe scaunul din dreapta, Héctor contempla orașul fără să-l vadă. După expresia feței sale, privirea tristă și fruntea puțin încruntată, ai fi zis că gândul lui umbla foarte departe de acele străzi, hoinărind printr-un loc mai întunecos, dar deloc plăcut. Nu rostise niciun cuvânt de când se urcaseră în mașină și Leire pusese mâna pe volan. Tăcerea ar fi putut fi stânjenitoare dacă n-ar fi fost și ea pierdută în lumea ei. De fapt, chiar îi fu recunoscătoare pentru acele minute de pace: în acea dimineață, comisariatul fusese ca un furnicar

și nu era prea mândră de prestația ei în fața comisarului. Dar imaginea testului de sarcină, confirmându-i temerile printr-o intensă culoare purpurie, îi revenea în minte în momentele cele mai neașteptate.

Héctor închise ochii pe jumătate străduindu-se să-și pună gândurile în ordine. Nu vorbise cu Andreu în particular și murea de nerăbdare să o întrebe dacă exista vreo noutate în cazul doctorului Omar. De asemenea, își aminti că îl sunase pe fiul lui dimineață, după ce ieșise de la psiholog, și că el nu-i răspunsese la apel. Se uită din nou la mobil, ca și cum ar fi putut să-l facă să sune după voia lui.

O frânare bruscă îl aduse la realitate și se întoarse spre colega lui, neștiind prea bine ce se întâmplase. Înțelese imediat când văzu un biciclist, membru al acelei haite temerare care invadase străzile în ultima vreme, întorcându-se spre ei mai mult ofensat decât speriat.

— Îmi pare rău, se scuză Leire. Bicicleta aia mi-a ieșit brusc în cale.

El nu răspunse, deși încuviință dând din cap cu aer distrat. Leire oftă ușurată; bicicleta nu ieșise din neant, pur și simplu fusese mai neatentă decât se cuvenea. La naiba, gata, de ajuns!… Trase adânc aer în piept și hotărî că tăcerea o copleșea, așa că optă pentru a începe o conversație cu inspectorul înainte ca acesta să se cufunde din nou în lumea sa.

— Mulțumesc pentru ce ați făcut mai devreme. În biroul comisarului Savall, îl lămuri. Eram complet cu capul în nori.

— Aha, zise el. Adevărul e că era evident.

Făcu un efort pentru a continua conversația; și el era sătul să se tot gândească.

— Dar stai liniștită, Savall latră, dar nu mușcă.

— Recunosc că meritam lătrăturile, răspunse ea, cu un zâmbet pe buze.

Héctor continuă să-i vorbească fără să o privească, uitându-se drept înainte.

— Cum ți s-a părut familia Castells? o întrebă el dintr-odată.

Ea întârzie câteva clipe până când răspunse.

— E ciudat… Am crezut că va fi mai greu. Să-i interoghez despre moartea unui fiu de doar nouăsprezece ani.

— Și nu a fost?

Tonul lui era încă încordat, repezit, dar de data asta binevoi să se întoarcă spre ea. Leire avu senzația că era la un examen oral și se concentră să caute răspunsul potrivit.

— Nu a fost plăcut, asta sigur. Dar nu a fost nici…, căută cuvântul potrivit, dramatic. Presupun că sunt mult prea stricți ca să facă o scenă și, la urma urmelor, ea nu e mama lui… Chiar dacă asta nu înseamnă că nu-și dau frâu liber emoțiilor când rămân singuri.

Héctor nu spuse nimic, iar lipsa comentariilor o făcu pe Leire să-și completeze răspunsul.

— În plus, continuă, presupun că religia îi ajută pe credincioși în aceste cazuri. Mereu i-am invidiat. Deși, în același timp, nu reușesc să înțeleg pe deplin lucrul ăsta.

Pentru a doua oară în acea zi, conceptul de Dumnezeu era adus în discuție. Și când Héctor îi răspunse colegei sale, cu puțin înainte de a ajunge la destinație, o făcu printr-o explicație pe care ea nu reuși să o înțeleagă pe deplin.

— Credincioșii au un avantaj față de noi. Au pe cineva în care să se încreadă, cineva care-i protejează sau îi consolează. O putere superioară, care le rezolvă îndoielile și le dictează comportamentul. În schimb, noi nu avem decât demoni de care să ne temem.

Leire își dădu seama că inspectorul vorbea mai mult pentru el însuși decât pentru ea. Din fericire, la dreapta ei văzu moderna fațadă a clădirii spre care se îndreptau și, dat fiind că era vară, împrejurimile erau practic pustii. Parcă mașina în

colțul de stradă opus, la umbră, fără cea mai mică problemă.

Héctor coborî imediat, avea nevoie de o țigară. Își aprinse una fără să-i ofere și colegei sale și fumă cu lăcomie, cu privirea spre școala la care învățase Marc Castells până cu un an înainte de moartea sa. În timp ce el își termina țigara, ea se apropie de gardul care delimita zona cu grădini; o altă consecință a acelei noi stări prin care trecea corpul ei era că, deși avea poftă să fumeze, nu suporta fumul altcuiva.

Aceea semăna cu școala din satul în care învățase ea așa cum semăna Casa Albă cu o casă de chirpici văruită. „Bogații continuă să trăiască în altă lume", își zise. Oricât de mult s-ar fi echilibrat situația, pavilionul pe care îl avea în fața ei, înconjurat de grădini al căror gazon se întindea ca o pătură verde și cu o sală de gimnastică și un auditoriu anexate, avea mai degrabă aspectul unui campus universitar decât cel al unei școli propriu-zise și marca o diferență clară, încă din copilărie, între un grup select de elevi, care se bucurau de toate acele facilități ca fiind cel mai firesc lucru din lume, și restul tinerilor, care vedeau locuri ca acela doar în serialele americane.

Când se dezmetici, inspectorul deja stinsese țigara și trecea de poarta deschisă. Puțin supărată, simțind dintr-odată că era tratată ca un șofer care trebuia să aștepte la mașină, îl urmă. De fapt, vizita la școală fusese o improvizație de ultimă oră. Cel mai probabil, își spuse ea, nu aveau să găsească pe nimeni la acea oră, dar nu i se ceruse părerea. „Tipic șefilor", se gândi în timp ce mergea cu un pas în urma inspectorului. Deși, cel puțin, acesta avea un fund drăguț.

Amândoi înaintară pe cărarea largă, de pietre neuniforme, care străbătea grădinile până la clădirea principală. Ușa era închisă, după cum se aștepta Leire, dar se deschise cu un scârțâit metalic la puțin timp după ce Héctor apăsă pe sonerie. În

fața lor apărură un culoar lung și un birou prevăzut cu geamuri care, fără îndoială, era secretariatul școlii. O femeie de vârstă mijlocie îi primi, cu o expresie plictisită, din cealaltă parte a ghișeului.

— Scuze, dar am închis. Își îndreptă privirea spre un afiș care indica în mod clar că programul de la secretariat, în lunile de vară, era de la nouă la unu și jumătate. Dacă doriți informații despre înscrieri sau despre centrul școlar va trebui să reveniți mâine.

— Nu, nu vrem informații, zise Héctor arătându-i insigna. Sunt inspectorul Salgado și ea este agenta Castro. Am vrea informații despre un elev al acestei școli, Marc Castells.

O sclipire de interes se ivi în ochii femeii. Fără îndoială, era cel mai emoționant lucru care i se întâmplase în ultima vreme.

— Presupun că sunteți la curent cu cele întâmplate, continuă Héctor pe un ton oficial.

— Desigur! Eu însămi m-am ocupat să trimit o coroană la înmormântarea lui în numele școlii. O spuse de parcă îndoiala ar fi fost ofensatoare. O nenorocire! Dar nu știu ce vă pot spune eu. Ar fi mai bine să vorbiți cu vreunul dintre profesori, dar nu știu dacă o fi careva pe aici. Pe timpul verii nu au un orar fix: vin de dimineață, până în data de cincisprezece, ca să facă orarele și alte chestiuni birocratice, dar la ora prânzului dispar aproape toți.

Totuși în acel moment niște pași răsunară pe culoarul enorm și un bărbat de vreo treizeci și cinci de ani se apropie de secretariat cu mai multe dosare galbene în mână. Femeia schiță un zâmbet radios.

— Aveți noroc. Alfonso, spuse adresându-se nou-venitului, el este inspectorul…

— Salgado, încheie fraza Héctor.

— Alfonso Estece a fost dirigintele lui Marc în ultimul lui an aici, lămuri secretara, foarte mulțumită.

Acel Alfonso nu păru la fel de mulțumit și se uită la vizitatori cu o privire plină de reticență.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă după câteva secunde de șovăială.

Era un bărbat scund, un metru șaptezeci cel mult, și purta niște blugi, o cămașă albă cu mânecă scurtă și pantofi de sport. Niște ochelari cu ramă din baga ofereau o urmă de seriozitate ansamblului. Înainte ca Salgado să poată răspunde, lăsă dosarele galbene pe tejghea.

— Mercè, le pui tu în arhivă, te rog? Sunt examenele din septembrie.

Secretara le luă, dar nu se mișcă de la ghișeu.

— Putem să stăm de vorbă undeva? întrebă Héctor. Vă răpim doar câteva minute.

Profesorul aruncă o privire piezișă spre secretară și ea păru să încuviințeze, fără prea multă convingere.

— Nu știu dacă directorul va aproba asta, zise el în cele din urmă. Dosarele elevilor noștri sunt confidențiale, știți și dumneavoastră.

Héctor Salgado nu se mișcă niciun milimetru și ochii lui păreau pironiți asupra profesorului.

— De acord, cedă acesta, să mergem în cancelarie. E goală.

Secretara făcu o figură dezamăgită, dar nu zise nimic. Salgado și Castro îl urmară pe Alfonso Esteve, care mergea cu pas grăbit spre una dintre sălile din celălalt capăt al culoarului.

— Luați loc, vă rog! le spuse când intrară și închise ușa. Doriți o cafea?

Leire văzu o cafetieră roșie strălucitoare, așezată pe un mic frigider. Héctor răspunse înaintea ei.

— Da, vă rog. Tonul lui se schimbase și era mult mai intim. Gata de vacanță?

— Da, chiar acum. Și dumneavoastră doriți cafea?

Profesorul îi zâmbi agentei Castro în timp ce așeza capsula în cafetieră.

— Nu, mulțumesc, spuse ea.

— Un pic de lapte pentru mine, vă rog, interveni Salgado. Fără zahăr.

Alfonso duse cele două cafele până la masă. De îndată ce se așeză, o expresie de îngrijorare îi întunecă din nou privirea. Înainte să-și poată exprima îndoielile, inspectorul Salgado luă cuvântul.

— Ascultați, aceasta nu este deloc o vizită oficială. Vrem doar să închidem cazul acelui băiat și există anumite chestiuni pe care nu ni le pot spune nici rudele, nici prietenii. Este vorba despre detalii referitoare la personalitatea lui, la caracterul său. Sunt sigur că dumneavoastră îi cunoașteți bine pe elevi și că aveți o opinie formată despre ei. Cum era Marc Castells? Nu mă refer la rezultatele școlare, ci la comportamentul său, la prietenii săi. Mă înțelegeți dumneavoastră.

Profesorul părea vizibil măgulit și răspunse, de data asta fără să șovăie:

— Mă rog, strict vorbind, Marc nu mai era elevul meu; dar, desigur, mi-a fost elev în ultimul an din școala generală și în doi ani de liceu.

— Ce predați dumneavoastră?

— Geografie și istorie. Depinde de curs.

— Și ați fost dirigintele lui în anul doi de liceu.

— Da. Nu a fost un an bun pentru Marc. Să fie clar, nu a fost niciodată un elev strălucit, nici pe departe. De fapt, a terminat cu chiu, cu vai școala generală și a trebuit să repete primul an de liceu, dar până atunci nu cauzase nicio problemă.

Leire îl privi pe profesor cu o expresie de sincer interes.

— Și apoi s-a schimbat?

— S-a schimbat mult, afirmă Alfonso. Deși la început ne-am bucurat. Știți, Marc fusese întotdeauna un băiat foarte timid, introvertit, nu prea vorbăreț. Unul dintre aceia care trec neobservați în sala de clasă… și mă tem că și în afara ei. Cred că în tot anul patru de generală nu i-am auzit vocea decât dacă era vorba să răspundă la

o întrebare directă. Așa că a fost o ușurare când a început să se deschidă, în primul an de liceu. Era mai activ, mai puțin tăcut… Presupun că l-a dezmeticit compania lui Aleix Rovira.

Héctor încuviință. Numele îi era familiar.

— Au devenit prieteni?

— Cred că familiile se cunoșteau deja, dar când Marc a repetat anul și au ajuns în aceeași clasă au devenit de nedespărțit. Asta este ceva obișnuit în adolescență și e clar că pe Marc îl avantaja acea prietenie, cel puțin din punctul de vedere al rezultatelor. Aleix este, fără îndoială, cel mai strălucit elev pe care l-a avut această școală în ultimii ani.

Afirmă asta cu deplină siguranță și totuși în fraza lui răsună un ecou ironic, o urmă de ciudă.

— Nu vă plăcea de el?

Profesorul amestecă în cafea cu lingurița, evident nehotărât. Leire avea de gând să repete aceeași placă liniștitoare, că acea conversație era una neoficială, dar Alfonso Estece nu îi dădu timp suficient pentru a face asta.

— Aleix Rovira este unul dintre cei mai complicați elevi din câți am avut. Își dădu seama că acel comentariu necesita o explicație, așa că urmă: Foarte inteligent, desigur, și după părerea fetelor, destul de atrăgător. Nicio legătură cu tocilarul tipic: era la fel de bun la sport ca la matematică. Un lider înnăscut. Presupun că nu este ceva ciudat; este cel mai mic dintre cei cinci frați, toți băieți, toți educați cu strictețe în sensul a ceea ce am putea numi valori creștine. Făcu o pauză. În cazul lui, trebuie adăugată o problemă gravă din copilărie: a avut leucemie sau ceva asemănător. Așa că este și mai demn de laudă faptul că, după ce s-a vindecat, a fost întotdeauna primul din clasă.

— Dar…? adăugă Héctor zâmbind.

— Dar…, Alfonso se opri din nou, dar în firea lui Aleix exista o anumită indiferență. De parcă s-ar fi schimbat complet, de parcă inteligența lui și

experiența bolii sale i-ar fi oferit o maturitate… cinică. Manevra grupul după pofta inimii și, de asemenea, și pe mai mulți profesori. Faptul că era primul din clasă, ultimul dintr-o familie ai cărei membri fuseseră elevi ai școlii, și amintirea luptei sale împotriva cancerului îi ofereau un fel de imunitate pentru aproape orice.

— Vorbiți despre *bullying*? întrebă Leire.

— Asta ar fi prea mult spus, deși era și ceva din asta. Comentarii răutăcioase adresate celor mai puțin isteți sau mai puțin norocoși; nu aveai de ce să-l acuzi, dar era clar că toată clasa făcea ce voia el. Dacă el era obraznic cu un profesor, toți îi urmau exemplul; dacă hotăra că trebuie să-l respecte pe un anume profesor, și ceilalți făceau la fel. În orice caz, asta e doar părerea mea; majoritatea consideră că este un băiat încântător.

— Păreți destul de convins de părerea dumneavoastră, domnule Esteve, făcu presiuni Castro.

Intuia că mai era ceva și nu voia ca profesorul să lase lucrurile în coadă de pește.

— Auziți, una e să fiu eu sigur și alta e ca acela să fie adevărul. Coborî tonul vocii, de parcă ar fi urmat să le povestească un secret. O școală este o fabrică de zvonuri și e greu să le afli originea: se ivesc, se propagă, se comentează. Încep pe șoptite, pe la spatele celui în cauză; apoi cresc în intensitate până când, în cele din urmă, explodează ca o bombă.

Atât Salgado, cât și Castro îl îndemnară din priviri să continue.

— A existat o profesoară, nu foarte tânără, de vreo patruzeci și ceva de ani. A sosit când Aleix și Marc erau împreună în primul an de liceu. Din cine știe ce motiv, ea și Aleix nu s-au înțeles bine. E ciudat, pentru că, de obicei, se străduia să se aibă bine cu profesoarele. Zvonurile au început imediat, și de tot felul. Nimeni nu știe prea bine ce s-a întâmplat, dar ea nu a încheiat anul școlar.

— Și credeți că acele zvonuri au provenit de la Aleix?

— Aș băga mâna-n foc că da. Într-o bună zi, ea nu a venit la școală și eu am înlocuit-o. Chipul lui Aleix exprima o fericire nemiloasă. Vă garantez.

— Și Marc?

— Mă rog, bietul Marc era fanul lui numărul unu. Tatăl lui se însurase din nou și cred că nevasta lui nu putea să aibă copii, așa că au adoptat o fetiță chinezoaică. Asta implică absențe, călătorii… Marc avea nevoie de cineva care să-i fie alături și acel cineva a fost Aleix Rovira.

— Până la urmă a fost exmatriculat timp de câteva zile, adăugă Héctor.

Acesta fusese principalul motiv al vizitei lor. În centre de învățământ ca acela, ticsite de elevi din familii bune, exmatriculările erau puține. Totuși, dacă se aștepta ca profesorul să-l lămurească în vreun fel în această privință, imediat i-a fost clar că nu avea să se întâmple așa; regretându-și brusc indiscreția anterioară, alese acest subiect pentru a o ține morțiș.

— Asta s-a întâmplat în anul următor, dar mă tem că face parte din dosarul personal al elevului. Și este confidențial. Dacă vreți să aflați mai multe, ar trebui să vorbiți cu directorul.

Leire își drese vocea, așteptând ca inspectorul Salgado să insiste, dar acesta nu o făcu.

— Desigur. Spuneți-mi, Marc a venit să vă vadă după ce s-a întors de la Dublin?

Întrebarea îl liniști pe profesorul Esteve; din nou se afla pe teren sigur și răspunse repede, de parcă ar fi vrut să-și corecteze lipsa de cooperare de la întrebarea anterioară.

— Da. Mi s-a părut mult mai cumpătat. Am vorbit despre viitorul său: mi-a zis că hotărâse să repete examenul de admitere pentru a lua o notă mai mare și pentru a se înscrie la Știința Informației. Era foarte entuziasmat.

Héctor încuviință.

— Mulțumim mult. Ați fost foarte amabil. Se ridică de pe scaun, considerând întrevederea încheiată, dar, aflat deja în picioare, adăugă o întrebare, de parcă tocmai și-ar fi adus aminte ceva: Și fata? Cum o cheamă…?

— Gina Martí, indică Leire.

Chipul profesorului se destinse.

— Gina este o dulceață de fată. Foarte nesigură, prea ocrotită, dar mai isteață decât crede ea. Are un mare talent pentru scris. Presupun că l-a moștenit de la tatăl ei.

— Tatăl ei?

Încercă să-și amintească dacă raportul spunea ceva despre asta.

— Este fiica lui Salvador Martí. Scriitorul.

Héctor încuviință, deși în realitate habar n-avea cine era și nici ce scria Salvador Martí.

— Și ea era prietenă cu Marc și Aleix?

— Cred că era prietenă cu Marc din copilărie, deși ea e cu un an mai mică. A intrat la liceu aici când el a repetat primul an. Și da, Aleix a inclus-o și pe ea în cercul lui pentru a-i face pe plac noului său prieten. Adevărul e că fetița asta s-a ținut după Marc ca un cățeluș timp de doi ani. În ultimul an, fără Aleix și fără Marc, a fost mult mai cumpătată; i-a prins bine că a repetat anul doi de liceu, după cum dovedește nota ei de la examenul de selecție. A fost atât de bucuroasă când i-am comunicat-o… Acum probabil că e distrusă; este o fată foarte sensibilă.

9.

Când se auzi soneria, Gina deschise ochii. Pe jumătate amorțită, lungită pe cearșafuri, avu nevoie de câteva clipe până să reacționeze. Patru și douăzeci. Mama ei nu zisese ceva de ora cinci?

Din nou se auzi soneria, scurt, de mai multe ori la rând. Își aminti că menajera plecase la ora trei și că rămăsese singură acasă. Prin urmare, coborî desculță scara și aproape alergă spre ușa de la intrare. Înainte de a deschide se privi în oglinda de pe hol. Doamne, arăta oribil! Cu privirea încă fixată pe imaginea ei și cu o expresie de neplăcere intensă pe chip, deschise ușa.

— Frumoaso… dormeai?

— Aleix! Ce cauți aici?

O clipă rămase împietrită, perplexă în fața acelei vizite neașteptate.

— Doar nu credeai că am să te las singură cu potera? Zâmbea și fruntea lui lucea de transpirație. Își dădu jos ochelarii de soare și îi făcu semn cu ochiul: Mă lași să intru sau nu?

Ea se dădu la o parte și el trecu pragul cu un pas mare. Purta un tricou albastru spălăcit și niște pantaloni scurți în carouri, strâmți. Etala un bronz perfect. Pe lângă el, pielea palidă a Ginei părea a unei bolnave de tuberculoză.

— Ar trebui să te îmbraci, nu? Fără să aștepte răspuns, el se îndreptă spre bucătărie. Auzi, iau și eu ceva de băut. Am venit cu bicicleta și am gâtul uscat.

Ea nu răspunse. Urcă scara cu pas lent. Înainte ca el să o urmeze, închise ușa camerei sale, deși știa că asta nu avea să-l oprească. Într-adevăr, încă se mai gândea cu ce să se îmbrace când el apăru în prag. Continua să zâmbească și avea în mână o cutie de coca-cola.

— Ești prost dispusă?

Se duse spre ea și începu să o gâdile. Mirosea puțin a transpirație și ea se dădu înapoi.

— Lasă-mă…

— Lasă-mă, repetă el, batjocoritor. O sărută pe buze. Chiar vrei să te las? Plec?

— Nu. Răspunsul îi ieși de pe buze mai repede decât s-ar fi așteptat. Nu, nu voia ca el să plece. Dar așteaptă afară în timp ce mă îmbrac.

El ridică ambele mâini, ca un jefuitor prins asupra faptei. Închise ochii și continuă să zâmbească.

— Promit că nu mă uit… Chiar dacă nu pot să nu-mi aduc aminte!

— Fă ce vrei! răspunse ea, întorcându-se spre hainele pe care le avea împăturite pe scaun.

Luă niște blugi scurți și un tricou negru, decoltat și cu mânecă foarte scurtă. Își dădu repede jos pijamaua, dar înainte să se îmbrace, el se apropie de ea pe la spate.

— Tot nu mă uit, îți jur.

O sărută din nou, de data asta pe gât. Făcând asta, atinse fără să vrea pielea Ginei cu acea cutie recent scoasă din frigider și ea tresări.

— Bine, bine… te las în pace. O să fiu cuminte! Apropo, ai luat jucăriile din pluș. Era și timpul…

Gina se îmbrăcă. El se așeză în fața calculatorului ei și începu să tasteze. Îl privi, supărată; detesta să-i folosească lucrurile fără ca măcar să-i ceară voie, de parcă acestea i-ar fi aparținut lui.

— Hai jos! îi zise. Mama o să sosească dintr-o clipă într-alta.

— O secundă, mă uit doar pe Facebook.

Se apropie de el și se postă în spatele lui. Atunci văzu același mesaj pe care îl primise și ea cu doar o oră în urmă. „Siempreiris vrea să fie prietenă cu tine pe Facebook”. Poza neclară a unei fetițe blonde, cu ochii pe jumătate închiși din cauza soarelui.

— Și tu? întrebă ea.

— Ducă-se! răspunse el.

Marcă fără să șovăie căsuța „respins”.

— La fel am făcut și eu mai devreme.

Dintr-odată, fără să știe de ce, observă că avea obrajii plini de lacrimi. Încercă să și le țină în frâu, dar nu putu.

— Gina… El se ridică și o îmbrățișă. Scumpo, gata! Gata!

Ea își sprijini capul pe pieptul lui. Tare, neted, o tablă rezistentă și de neclintit. Plânse cu suspine ca o fetiță, rușinată de ea însăși.

— Gata, gata, gata! S-a terminat!

O îndepărtă puțin și îi șterse lacrimile cu buricele degetelor. Ea încercă să râdă.

— Sunt o fraieră.

— Nu. Nu. O privi cu gingășie, cu un fel de afecțiune de frate mai mare. Dar trebuie să dăm uitării toate astea. Era problema lui Marc, noi nu avem nicio legătură.

— Mi-e atât de dor de el…

— Și mie.

Dar ea știu că mințea. Gândul acela o neliniști și se îndepărtă de el.

— Apropo, dă-mi USB-ul, zise el. E mai bine să stea la mine.

Ea nu întrebă de ce. Deschise sertarul comodei și i-l dădu. Aleix îl vârî într-o secundă în buzunar și îi zâmbi.

— Haide, să mergem jos. Poate sosesc odată și terminăm cu toate astea. Și ține minte: niciun cuvânt. Despre nimic.

Gina văzu asta în ochii lui. O urmă de teamă. O ușoară amenințare. De aceea venise: nu pentru că ar fi vrut să-i fie alături, nici pentru că și-ar fi făcut griji pentru ea, ci pentru că nu avea încredere în ceea ce putea spune o copilă ca Gina dacă poliția o presa. Își aduse aminte de chipul lui Marc, întunecat, și îi auzi vocea tremurătoare, aproape imperceptibilă: „ești un nenorocit, un mare și adevărat nenorocit”, în timp ce focuri de artificii pocneau pe cer, de cealaltă parte a ferestrei. Simți o mână care o ținea de braț cu putere. El continuă să o privească intens.

— Asta e important, Gina! Fără prostii!

Îi dădu drumul și ea își fricționă încheietura mâinii.

— Te-am rănit? Atunci el fu cel care o mângâie. Iartă-mă. Serios.

— Nu.

De ce spunea că nu, când voia să spună exact contrariul? De ce îl lăsa să o sărute din nou, pe frunte, dacă mirosul lui de transpirație îi producea greață?

Sunetul interfonului o împiedică să caute un răspuns pe care oricum nu avea chef să-l găsească.

•

Portarul imobilului, situat pe Via Augusta, chiar înainte de piața Molina, îi privi fără să se arate impresionat de faptul că doi agenți ai forțelor de ordine se duceau să-l viziteze pe unul dintre locuitorii blocului. Se ridică de pe scaun de parcă asta presupunea un efort de neconceput, ceva ce era indecent să-i ceri unui om la cinci fără zece după-amiaza, într-una dintre cele mai călduroase zile de vară, în timp ce el muncea cinstit răsfoind ziarul sportiv cu căștile în urechi. Se pare că persoana care răspunsese la interfon din apartament le dăduse voie celor doi să urce, pentru că portarul le indică liftul printr-un gest lipsit de chef și bolborosi: „etajul doi” înainte de a se lăsa din nou să cadă pe scaunul său.

Héctor și Leire se îndreptară spre lift, care era lent și întunecos, ca portarul. Ea se privi în oglinda întunecată și își dădu seama că fața ei începea să arate o oarecare indispoziție. Oricât de multă curiozitate i-ar fi stârnit inspectorul Salgado înainte de a-l cunoaște, era destul de incomod să lucreze alături de el.

După ce plecaseră de la liceu, ea încercase să comenteze ce le spusese profesorul, dar rezultatul fusese nul. În afară de a răspunde monosilabic, tot drumul – nu foarte lung, trebuie să o spunem – Salgado și-l petrecuse uitându-se pe geam, într-o poziție care arăta clar că prefera să fie lăsat în pace. Și acum procedă la fel; o lăsă, educat, să treacă ea prima pe poartă și în lift, dar chipul lui, pe care ea îl privi cu coada ochiului, continuă să

afișeze o expresie impenetrabilă, îngrijorată. Ca a unui funcționar obligat să rămână peste program.

Gina Martí îi primi în ușă și nu era nevoie să fii un geniu al spiritului de observație ca să-ți dai seama că plânsese cu puțin timp în urmă: nasul înroșit, ochii sticloși. În spatele ei era un tânăr cu o expresie serioasă, respectuoasă, pe care Leire îl recunoscu imediat ca fiind Aleix Rovira.

— Vine și mama imediat, zise fata după ce Héctor se prezentă.

Părea să șovăie dacă era corect să-i conducă în sufragerie sau să-i țină în picioare, în hol. Aleix luă hotărârea în locul ei și îi invită să intre, adoptând rolul amfitrionului.

— Am trecut s-o văd pe Gina, comentă, de parcă prezența lui ar fi avut nevoie de vreo explicație. Dacă doriți să discutați cu ea între patru ochi, plec, adăugă.

Tonul lui se dori unul ocrotitor, afectuos. Dar fata continuă să fie serioasă, încordată.

Așezați deja în sufragerie, Salgado o observa pe Gina Martí și, pentru prima dată în acea după-amiază, Leire văzu în ochii inspectorului o urmă de empatie. Pe când el îi explica pe un ton liniștitor că se aflau acolo doar pentru a-i pune câteva întrebări și Aleix încuviința, în picioare lângă ea, cu o mână sprijinită pe umărul ei, Leire contemplă sufrageria familiei Martí și hotărî că nu-i plăcea deloc. Pereții erau căptușiți cu rafturi ticsite de cărți, masa și celelalte mobile erau din lemn de culoare închisă și fotoliile erau tapițate într-un verde-închis. Ansamblul, completat cu picturi cu naturi moarte înrămate cu rame groase și aurii și pereți zugrăviți într-o nuanță de ocru-deschis, avea un aer ușor străvechi, provocând un sentiment de claustrofobie. Prăfuit, deși era sigură că, dacă ar fi trecut un deget pe masă, nu ar fi strâns nicio urmă de murdărie. Perdelele, groase și de culoare verde, ca fotoliile, erau trase, ceea ce contribuia la acea senzație de penumbră și de lipsă

de aer. Chiar atunci auzi ultimele cuvinte ale inspectorului.

— Vom aștepta să vină mama ta, dacă preferi asta.

Gina ridică din umeri. Evită să-l privească direct pe interlocutorul ei. Asta putea fi pur și simplu timiditate, își zise Leire, sau, de asemenea, dorința de a ascunde ceva.

— Amândoi îl cunoșteați pe Marc de ceva vreme, nu?

Aleix luă cuvântul înainte ca Gina să o poată face.

— Mai ales Gina. Despre asta vorbeam chiar acum. Vara asta e foarte ciudată fără el. Și, în plus, nu-mi pot scoate din minte că am încheiat seara puțin certați. Eu am plecat acasă mai devreme decât aveam de gând și nu l-am mai revăzut.

— De ce v-ați supărat?

Aleix dădu din umeri.

— Dintr-o prostie. Acum de-abia dacă-mi mai aduc aminte cum a început. O privi pe prietena lui, de parcă ar fi căutat confirmare, dar ea nu deschise gura. Marc se întorsese schimbat de la Dublin; mult mai serios, irascibil. Se supăra din orice și în noaptea aia m-am săturat. Era sărbătoarea de Sfântul Ioan și nu aveam chef să-l suport. Sună fatal acum, așa-i?

— Conform declarației tale anterioare, te-ai dus direct acasă.

— Da. Fratele meu era treaz și a putut confirma asta. Eram prost dispus din cauza disputei și puțin băut, așa că m-am culcat imediat.

Salgado încuviință și așteptă ca fata să adauge ceva, dar ea nu o făcu. Avea privirea ațintită asupra unui punct de pe podea și nu o ridică decât atunci când se auzi răsucindu-se cheia în yala de la ușă și o voce strigă din hol:

— Gina, dragă… Au sosit deja? Niște pași repezi precedară intrarea Reginei Ballester.

Dumnezeule, ce faceți aici, pe întuneric? Femeia asta vrea să trăim într-un mormânt!

Fără să le acorde nici cea mai mică atenție, apariția blondă merse repede spre perdele și le dădu la o parte. Un șuvoi de lumină inundă sufrageria.

— Altă viață!

Și chiar era, deși nu numai datorită luminii. Există persoane care umplu spațiile, persoane a căror prezență încarcă atmosfera. Regina Ballester, în mai puțin de un minut, transformase o bibliotecă veche într-o pasarelă luminoasă pe care, ce-i drept, ea avea rolul de fotomodel principal. Și unic!

Salgado se ridicase pentru a-i strânge mâna doamnei Ballester și în ochii acesteia Leire văzu o privire de apreciere, dar circumspectă.

— Cred că o cunoașteți deja pe agenta Castro.

Regina încuviință cu o mișcare din cap rapidă, indiferentă. Agenta Castro, era clar, nu-i trezea prea mult interes. În orice caz, salutul ei cel mai rece îi fu adresat, fără îndoială, invitatului pe care nu se aștepta să-l găsească acolo. Aleix era în continuare lângă Gina, șoptindu-i ceva la ureche.

— Bun, păi, eu plec. Venisem doar să o văd pe Gina.

— Mulțumesc mult, Aleix.

Era evident că plecarea băiatului nu îi provoca nicio supărare Reginei Ballester.

— Vorbim, da? îi zise el prietenei sale. Se duse spre ușă, dar înainte de a ieși se întoarse. Inspectore, nu știu dacă eu vă pot ajuta cu ceva, dar dacă e cazul… Mă rog, vă stau la dispoziție.

Rostită de un alt băiat, fraza ar fi sunat goală, excesiv de formală. Dar la el era respectuoasă, amabilă, fără să fie servilă.

— Cred că nu va fi nevoie, dar mulțumesc mult, răspunse Salgado.

După cum spusese profesorul Esteve, Aleix Rovira putea fi un băiat minunat.

10.

Farurile unei mașini parcate lansară niște raze de lumină tocmai când o luase după colțul străzii sale, pedalând pe bicicletă. Veche și cu o adâncitură într-o parte, mașina atrăgea atenția în acel cartier liniștit de case cu grădină și garaje particulare. Pentru o clipă, fu tentat să se întoarcă sau să treacă mai departe în viteză, dar știa că asta nu însemna decât să amâne inevitabilul. În plus, era cât se poate de puțin convenabil pentru el să fie văzut de cineva din casa lui împreună cu un tip ca Rubén. Așa că, încercând să pară liniștit, se apropie de geamul mașinii și se dădu jos de pe bicicletă.

— Ia te uită, în sfârșit ai apărut, omule, îi zise tipul care stătea pe locul șoferului. Era cât pe ce să vin să te caut acasă.

Aleix schiță un zâmbet forțat.

— Aveam de gând să te sun chiar acum. Ascultă, am nevoie…

Celălalt dădu din cap.

— Trebuie să stăm de vorbă. Urcă în mașină.

— Intru în casă să las bicicleta. Mă întorc imediat.

Nu așteptă să i se răspundă. Traversă strada, deschise poarta albă a grădinii și împinse bicicleta spre interior. În mai puțin de un minut se afla în mașină; se întoarse ca să verifice dacă cineva de la el de acasă îl văzuse intrând și ieșind.

— Pornește! îi ceru.

Celălalt nu zise nimic. Porni mașina și înaintă încet pe trotuar. Aleix își puse centura și trase adânc aer în piept. Asta nu îi folosi prea mult; când vorbi, vocea lui continua să fie agitată.

— Ascultă, trebuie să-mi mai dați timp… La naiba, Rubén, fac și eu ce pot.

Rubén păstră tăcerea. Era ciudat de tăcut. Ca un șofer în loc de un tovarăș. Nu era cu mult mai mare decât Aleix și faptul că era foarte slab îl făcea să pară chiar mai tânăr. În ciuda tatuajului care-i cobora pe braț și a ochelarilor de soare, avea un aer copilăros, accentuat de trening și de tricoul alb. Nimeni n-ar fi spus că muncea de ani de zile, mai întâi pe post de chelner și apoi pe un șantier, până când s-au închis atât barul, cât și lucrările pe șantier. Nu se întoarse către însoțitorul lui până când nu fu nevoit să se oprească la un semafor.

— Ai făcut-o de oaie, omule.

— La naiba, știu. Ce vrei să fac acum? Crezi că pot să fac rost de gologani așa, în două zile?

Celălalt dădu iar din cap, întristat.

— Apropo, unde mergem? întrebă Aleix.

Din nou, Rubén nu răspunse.

•

În sufrageria familiei Martí, Héctor o observa cu atenție pe fata pe care o avea în față. În ciuda celor optsprezece ani ai săi, Gina avea pe deplin aerul unei fetițe lipsite de apărare. Și, bineînțeles, neliniștite. Își spuse că era mai bine să formuleze întrebări directe, cel puțin la început: să dirijeze interogatoriul cu întrebări neutre până când ea avea să se simtă mai relaxată.

— Ascultă, îi repetă, cu scopul de a o liniști, ne aflăm aici doar ca să vorbim cu tine. Știu că n-ai niciun chef să-ți amintești ce s-a întâmplat în acea noapte, așa că vom încerca să fim concișii. Limitează-te la a ne răspunde la întrebări, de acord?

Ea încuviință.

— La ce oră ați ajuns acasă la Marc?

— Pe la opt. Mă rog, rectifică, eu am ajuns la opt. Aleix a venit mai târziu. Nu știu cât era ceasul. Nouă sau cam așa ceva…

— De acord. El continuă să o privească cu o expresie amabilă. Și care era planul?

Dădu din umeri.

— Niciunul în mod special…

— Dar tu aveai de gând să rămâi să dormi la el, nu?

Întrebarea o neliniști. Se uită la mama ei, care până atunci păstrase tăcerea, atentă la întrebări și la răspunsuri.

— Da.

— Și ce s-a întâmplat apoi? Ați băut, ați pus muzică? Ați mâncat ceva?

Gina închise ochii pe jumătate. Genunchiul începu să-i tremure.

— Inspectore, vă rog, interveni Regina. Toate întrebările astea i s-au pus a doua zi după cele întâmplate. O privi pe agenta Castro, căutând o confirmare a vorbelor sale. A fost ceva foarte neplăcut pentru ea. Marc și Gina se cunoșteau de ani de zile, se aveau ca frații.

— Nu. Gina deschise ochii brusc și tonul ei amar îi surprinse pe toți. Sunt sătulă să aud asta, mamă! Nu eram frați. Eu, eu… îl iubeam.

Mama ei încercă să o ia de mână, dar ea o respinse și se întoarse spre inspector cu și mai multă hotărâre.

— Și da, am băut, am pus muzică. Am pregătit niște pizza în bucătărie. Niciodată nu făceam nimic deosebit, dar eram împreună. Asta era ceva special.

Héctor o lăsă să vorbească fără să o întrerupă și făcu un gest spre colega lui pentru ca nici ea să nu spună ceva.

— Apoi a sosit Aleix. Și am luat cina. Și am mai și băut. Și am ascultat muzică. Așa cum făcusem și în multe alte dăți. Am vorbit despre examenul de admitere, și despre Dublin, și despre cuceririle lui Aleix. De ceva timp nu ne mai întâlniserăm toți trei. Ca înainte.

Pentru Héctor nu trecu neobservată expresia de uimire a Reginei. Fusese ceva de moment, o simplă arcuire a sprâncenelor, dar existase. Gina continuă, din ce în ce mai agitată:

— Atunci s-a auzit o melodie care ne plăcea și am început să dansăm ca nebunii și să cântăm cu țipete. Cel puțin eu și Aleix, pentru că Marc a tăcut imediat și s-a așezat din nou. Dar noi am continuat să dansăm. Era o petrecere, nu? Asta i-am spus, dar nu avea chef… Eu și Aleix am dat volumul mai tare, nu-mi mai amintesc ce melodie era. Am dansat o vreme până când, dintr-odată, Marc a oprit muzica.

— Era îngrijorat de ceva?

— Nu știu… Era foarte ciudat de când se întorsese. Mai serios. Aproape că nu-l văzusem în cele două luni de când venise acasă. Da, eu învățam, nimic de zis, dar el aproape că nu dădea telefon.

— Dar…, interveni Regina.

Fiica ei o întrerupse:

— Și atunci Aleix a zis că, dacă s-a terminat petrecerea, el va pleca. S-au certat. Și asta m-a enervat, pentru că mă simțeam bine, ca pe vremuri. Așa că, atunci când Aleix a plecat, l-am întrebat pe Marc ce a pățit. Făcu o pauză și păru că avea să izbucnească în plâns. Mi-a zis: „Ai băut mult, mâine o să te simți îngrozitor” sau ceva de genul ăsta și presupun că era adevărat, dar m-am supărat și m-am băgat în patul lui, și am așteptat o vreme… și, mă rog, am vomitat în baie, dar am șters tot, și m-a luat cu frig dintr-odată, și m-am culcat, pentru că încăperea se învârtea cu mine și aveam frisoane.

În acel moment, lacrimile i se rostogoliră pe obraji fără ca ea să facă vreun gest pentru a le opri. Mama ei o înconjură cu brațul și, de data asta, Gina nu respinse apropierea.

— Și asta e tot. Când m-am trezit, totul se întâmplase deja.

Fata se refugie în brațele mamei sale, ca un puișor. Regina o ținu îmbrățișată și, adresându-i-se inspectorului, spuse cu severitate:

— Cred că e de ajuns, nu? După cum puteți vedea, pe fiica mea o afectează foarte mult toate astea. Nu vreau să fie nevoită să repete aceeași poveste iar și iar.

Héctor încuviințǎ și se uită la Leire cu coada ochiului. Aceasta nu înțelese ce voia el să-i spună prin acea privire, dar era sigură că în acel moment, protejată de mama ei, Gina nu avea să le mai spună nimic. Și deși lacrimile fetei păreau sincere, ea observase la Gina o oarecare relaxare după ultimele cuvinte ale mamei. Avea de gând să mai spună ceva, dar Regina i-o luă înainte:

— Încă-mi mai amintesc cât de groaznic a fost a doua zi dimineața.

Luminile pasarelei o încadrau din nou pe actrița principală, care trebuia să-și prezinte numărul.

Héctor îi făcu jocul.

— Cum ați aflat de cele întâmplate?

— Glòria m-a sunat la prima oră a dimineții pentru a mă anunța. Doamne! Nu-mi venea să cred… Și chiar dacă mi-a spus imediat că Gina era bine, că sărmanul Marc a fost cel care… Mă rog, nu am avut liniște până n-am văzut-o.

Își îmbrățișă fiica și mai strâns.

— Bineînțeles, afirmă inspectorul. Ați fost la o petrecere în vila familiei Castells…

Femeia schiță un zâmbet ironic.

— E o exagerare să o numim petrecere, inspectore. Să-i spunem o simplă cină între prieteni. Glòria este o scumpă și una dintre cele mai organizate femei pe care le cunosc, dar petrecerile nu sunt tocmai punctul ei forte.

— Cine erau cei prezenți?

— Erau doar șapte persoane: familia Rovira, familia Castells, eu și soțul meu și fratele lui Enric, părintele. Mă rog, și Natàlia, desigur. Fiica adoptivă a familiei Castells, lămuri.

— V-ați retras devreme?

Dacă Regina păru surprinsă de întrebare, nu lăsă să se vadă.

— Devreme? N-aș ști să vă spun, mie acea noapte mi s-a părut eternă. Nu mă mai plictisisem atât de mult de la ultimul film turcesc pe care m-a dus să-l văd Salvador. Închipuiți-vă: familia Rovira dedică mai mult timp binecuvântării bucatelor decât consumării lor. Poate pentru că ei cred că a te bucura de mâncare este un păcat de lăcomie. Și Glòria, care, pe tot timpul cinei s-a ridicat întruna ca să vadă dacă petardele o deranjau pe fetița ei. I-am spus că chinezii se jucau de secole cu praful de pușcă, dar s-a uitat la mine ca la o proastă.

Gina oftă de plictiseală.

— Mamă, nu fi rea! Glòria nu e atât de isterică. Și Natàlia este o dulce, mereu când fac pe dădaca adoarme imediat. Și, adresându-i-se inspectorului, adăugă pe un ton ușor ironic: Mama nu o suportă pe Glòria pentru că încă poartă mărimea treizeci și șase și pentru că face o facultate.

— Gina, nu vorbi prostii! O apreciez mult pe Glòria, a fost tot ce i se putea întâmpla mai bun lui Enric: să găsească o soție ca acelea de pe vremuri. Dacă respectivul comentariu pretindea să fie elogios, tonul exprima clar un oarecare dispreț. Și-i admir capacitatea de organizare, dar asta nu înseamnă că petrecerea nu a fost o plictiseală: soțul meu, Enric, și preotul au vorbit mult și bine despre situația dezastruoasă din Catalonia la ora actuală, despre criză, despre lipsa de valori… În plus, acum nici măcar nu mai poți să bei un păhărel la cât de multe controale sunt pe șosea în noaptea de Sfântul Ioan. O spuse de parcă vina i-ar fi aparținut direct inspectorului Salgado.

— La ce oră v-ați întors?

— Să fi fost în jur de două când am ajuns acasă. Salvador sosește mâine din călătorie. O să-l întreb, el dă mai multă atenție decât mine orelor.

În timp ce mama ei vorbea, Gina se ridică și se duse să caute o batistă de hârtie. Leire o urmări cu privirea. Lacrimile se sfârșiseră și în locul lor, timp

de o clipă, apăru ceva asemănător cu satisfacția. Mânată de un impuls, Leire se ridică și i se adresă fetei:

— Iartă-mă, îi spuse, trebuie să iau o pastilă. Te deranjează dacă-mi dai un pahar cu apă? Merg cu tine, nu e nevoie să mi-l aduci.

•

Simți o palmă peste gură, dată cu dosul mâinii de către tipul pe care-l avea în față. Fu mai mult umilitor decât dureros. Un firicel de sânge sărat îi pătă buza.

— Vezi ce se întâmplă dacă răspunzi? îi spuse chelul, îndepărtându-se puțin. Hai, fii băiat bun și încearcă alt răspuns!

Chelul era atât de aproape, încât îi simți răsuflarea în față. Aer cald presărat cu salivă. Celălalt se afla în spatele lui și-i înconjură umerii cu un braț care păru un clește. Rubén, așezat într-un colț al camerei, își mută privirea.

Nu era prima oară când Aleix se afla în acel loc: un vechi garaj din Zona Franca, unde s-a dus de mai multe ori să tragă pe nas cocaină. De aceea îl lăsase pe Rubén să-l ducă până acolo, fără să-și închipuie că înăuntru îl așteptau doi bărbați. Nici măcar nu le știa numele; doar că erau șucăriți. Și pe bună dreptate. Aleix transpiră, și nu doar din cauza căldurii. Primul pumn în stomac îl lăsă fără aer. Deschise ochii, surprins. Când încercă să dea o explicație, simți altă lovitură și apoi alta. Și încă una. Nici măcar nu căută să se elibereze din mâinile grăsanului: se străduí doar să nu se gândească la nimic. Ei nu știau că pe vremea când era mic fusese nevoit să suporte atât de multă durere încât aceasta nu-l mai speria. Își repetă lui însuși: „Ăsta e doar un avertisment, o înștiințare”. Vor biștarii, nu să-l omoare, nici vorbă. Dar când chelul încetă să-l mai lovească pentru câtva timp, îi văzu chipul. Nemernicul se distra. Și atunci se panică; văzând acei ochi injectați de satisfacție, o mână sprijinită de mădular, ca și cum ar fi urmat să

se masturbeze. Ghici la ce se gândea, de parcă fruntea lui ar fi fost un geam transparent și intențiile sale ar fi fost scrise de cealaltă parte. Își pironi privirea pe grămăjoara care i se formase chelului între picioare și încercă să transforme oroarea pe care o simți într-o mutră ironică. Când celălalt îi trase încă doi pumni, știu că reușise și aproape că îi fu recunoscător pentru durere. Era mai bine așa.

— Ajunge!

Rubén se ridică de pe scaun și se apropie de bărbați.

Pumnul chelului rămase suspendat în aer și cleștele slăbi puțin. Suficient cât Aleix să alunece, ca o pată de lichid pe un perete, până când căzu în genunchi. Simți o urmă de durere și auzi pașii lui Rubén apropiindu-se. Îngenunche lângă el și îi vorbi cu voce atât de joasă încât nici măcar nu auzi ceea ce îi spunea.

— Ai noroc că e ăsta aici. Chelul își privi ceasul. Îți dăm patru zile; marțea viitoare venim să încasăm.

Aleix încuviință, pentru că nu putu face altceva. Simți o mână sprijinită pe umărul său, care îl ajută să se ridice. Se sprijini de Rubén, care păru îndurerat.

— Îmi pare rău, omule, îi șopti la ureche.

Și Aleix își dădu seama că era sincer. Că, deși a trebuit să-l conducă în acea capcană, își făcea griji pentru el.

— Du-l acăsică! îi spuse chelul. Știe ce are de făcut.

Rubén îl luă de umeri și îl duse până la ușă. Când să iasă, Aleix trebui să se oprească: i se întorceau mațele pe dos, îi curgeau ochii. Și, ce-i mai rău, îl copleșise frica fiindcă nu știa cum avea să iasă din acea situație.

•

În bucătărie, Leire bău încet paharul cu apă, în timp ce se gândea cum să abordeze chestiunea.

Gina o observa cu chipul inexpresiv. Era ceva acolo, ceva ce se zărea atât în lacrimile amare de dinainte, cât și în privirea ei apatică de acum.

— Ai vreo poză cu Marc? o întrebă pe un ton prietenos. Mi-ar plăcea să văd cum arăta.

Fu o încercare, dar dădu rezultat. Gina se destinse și încuviință.

— Da, le am în camera mea.

Urcară scara până în cameră și Gina închise ușa. Se așeză la calculator și tastă în grabă.

— Am multe la mine pe Facebook, îi spuse. Dar astea sunt din noaptea de Sfântul Ioan. Nu-mi aminteam că le făcusem.

Erau niște instantanee. Pizzele, paharele, tradiționala turtă cu migdale. Erau vreo două cu Aleix, dar în cele mai multe apărea Marc. Părul tuns periuță, un tricou albastru marin cu numere albe și niște blugi uzați. Un băiat normal, destul de chipeș, deși prea serios ca să participe la o petrecere. Leire contemplă atât pozele, cât și chipul Ginei și, dacă mai avusese vreo îndoială că fata fusese îndrăgostită, aceasta se risipi imediat.

— Arătai minunat.

Și era adevărat. Era evident că fata se aranjase pentru acea noapte. Leire și-o imagină îmbrăcându-se pentru ca el să o placă. Și sfârșise beată și singură, după ce vomitase în baie. Întrebarea se ivi pe buzele sale pe negândite:

— Cunoscuse altă fată, nu-i așa? În Dublin, poate.

Imediat Gina se încordă și minimiză fereastra. Dar chipul ei oferi cel mai bun răspuns cu putință.

— Așteaptă!

O amintire bruscă apăru în mintea lui Leire: cadavrul lui Marc pe cimentul din curte, sânge uscat în partea din spate a capului, blugi, papuci… Și da, era sigură, un jerseu de culoare verde-deschis, care nu avea nicio legătură cu tricoul albastru.

— S-a schimbat de haine?

Aleix îi spusese: „Dacă brusc nu știi ce să răspunzi, zi că nu-ți amintești”.

Gina încercă să simuleze nedumerirea.

— De ce spuneți asta?

— Hainele cu care l-am găsit îmbrăcat nu sunt aceleași pe care le poartă în pozele alea.

— Nu? Adevărul e că nu-mi amintesc.

Genunchiul îi tremură fără să-l poată stăpâni. Se ridică și se duse spre ușă. Gestul era foarte clar: discuția se încheiase.

•

Vechiul Citroën se opri în același colț de stradă de unde îl luase pe Aleix cu vreo două ore în urmă. Nu vorbiseră tot drumul: Aleix pentru că de-abia putea articula un cuvânt; Rubén pentru că nu avea nimic de zis.

— Mai stai o clipă! îngăimă Aleix.

Șoferul opri motorul. Continuă să tacă.

Rubén aprinse o țigară.

— Ăștia nu glumesc, îi spuse fără să-l privească. De data asta sunt mulți gologani în joc, omule. Trebuie să faci rost de bani cu orice preț!

— Crezi că nu știu? La naiba, Rubén!

— Fă rost de gologani, omule! Cere-le babacilor tăi, colegilor, prietenei tale… E plină de bani, nu? Dacă vreunul dintre prietenii mei ar avea nevoie de patru mii de euro, eu i-aș scoate și din pământ. Îți jur!

Aleix oftă. Cum să-i explice lui Rubén că tocmai oamenii care aveau mai mulți bani erau cei mai zgârciți?

Fumul ieși pe geamul deschis, dar lăsă o urmă de miros în mașină. Aleix crezu că o să vomite.

— Ești bine?

— Nu știu.

Scoase capul pe geam căutând aer, un gest inutil dată fiind acea zăpușeală. În orice caz, trase cu putere aer în piept.

— Ascultă! Rubén aruncase chiștocul pe stradă. Vreau să știi ceva: e și capul meu în joc. Dacă tipii

ăia ajung să creadă că ai rămas cu… știi tu… Fac parte din altă echipă, omule. Ți-am mai spus-o.

Era adevărat. Legătura dintre Aleix și Rubén începuse cu un an în urmă, ca un joc: posibilitatea de a obține niște droguri gratis în schimbul plasării unei părți din marfă în locuri unde Rubén nu avea acces. Aleix se distrase făcând asta; era un mod de a încălca regulile, de a face un mic pas în partea cealaltă. Și când, cu câteva săptămâni în urmă, având în vedere că afacerea funcționa mai mult decât bine, Rubén îi propusese să mărească volumul de vânzări cu sprijinul acestor noi colegi, el nu stătuse pe gânduri. În noaptea de Sfântul Ioan avea la el suficientă cocaină pentru a însufleți petrecerile din jumătate de oraș.

— Fir-ar să fie, de câte ori trebuie să-ți spun? Marc s-a șucărit pe mine și a aruncat-o în WC. N-am putut să fac nimic. Crezi că aș îndura toate astea dacă aș putea să le evit?

— De-aia l-ai împins?

Urmă o pauză încordată, ca un elastic întins la maximum.

— Ce?

Rubén își abătu privirea.

— Te-am căutat, băiete. În noaptea de Sfântul Ioan. Știam unde erai, așa că, sătul să te tot sun, am luat motocicleta și m-am prezentat acasă la colegul tău.

Aleix îl privi uluit.

— Era târziu, dar lumina de la mansardă era aprinsă. Se vedea din cealaltă parte a gardului. Colegul tău era la geam și fuma. Te-am sunat din nou pe mobil și mă pregăteam să plec când…

— Ce?

— Mă rog, de unde mă aflam aș putea jura că l-a împins cineva. Era nemișcat și, brusc, a zburat înainte… Și mi s-a părut că văd o umbră în spatele lui. N-am rămas să verific. Am luat motocicleta și m-am cărat mâncând pământul. Apoi, a doua zi,

când mi-ai spus ce s-a întâmplat, m-am gândit că poate ai fost tu.

Aleix negă dând din cap.

— Colegul meu a căzut pe fereastră. Și dacă ai văzut și altceva e pentru că trăsești pe nas de toate. Sau nu?

— Mă rog, era noaptea serbării populare…

— În orice caz, mai bine nu spui că ai fost pe aici.

— Stai liniștit!

— Auzi, ai…?

Rubén oftă.

— Dacă tipii ăia află că ți-am dat, mă omoară.

Rubén pregăti repede două doze pe carcasa goală a unui CD. I le dădu lui Aleix, care o inspiră cu lăcomie pe prima. Îl privi cu coada ochiului înainte de a-i înapoia carcasa.

— Trage-o și pe a doua, îi zise Rubén în timp ce-și aprinse altă țigară. Eu trebuie să conduc. Și acum tu ești cel care are mai multă nevoie de ea.

11.

Ultima vizită din acea zi, se gândi Héctor când mașina se opri în fața casei familiei Castells. Încă o vizită și putea să se ducă acasă și să uite de tot. Să pună deoparte acea absurdă favoare și să se ocupe de ceea ce-l interesa cu adevărat. În plus, măcar o dată Savall avea să fie mulțumit: avea să stabilească o întâlnire cu mama băiatului, avea să-i spună că totul fusese un accident nefericit și apoi urmau să treacă la altceva. Pe drum, colega lui comentase amănuntul referitor la tricou și îi pomenise de faptul că, de mai multe ori, avusese impresia că Gina Martí nu le spunea tot adevărul. El se arătase de acord, deși se gândise, fără să o

spună, că a minți nu era același lucru cu a-l împinge pe un prieten din copilărie de la fereastra unei mansarde. O fereastră care se vedea acum deasupra gardului acoperit de plante agățătoare. Héctor își îndreptă privirea spre ea și își mări ochii; din acel punct și până jos erau vreo zece sau unsprezece metri. De ce naiba tinerii aveau obiceiul de a face neghiobii periculoase? Din plictiseală, din dorința de a risca sau doar din inconștiență? Poate că din toate cele trei motive la un loc. Dădu din cap gândindu-se la fiul său, care intra în adolescență, acea vârstă prefabricată și ticsită de locuri comune, când un tată nu poate decât să se înarmeze cu răbdare și să aștepte ca tot ce încercase să-l învețe în trecut să aibă vreun efect care să contracareze efervescența hormonală și prostia congenitală specifice vârstei. Marc Castells avea aproape douăzeci de ani când căzuse de la acea fereastră. Continuă să o privească fix și observă că pe el punea stăpânire o groază subită, pe care o mai simțise și cu alte ocazii când fusese vorba de decese absurde: accidente care ar fi putut fi evitate, nenorociri care n-ar fi trebuit să se întâmple vreodată.

O femeie de vârstă mijlocie și cu trăsături sud-americane îi însoți până în salon. Contrastul între casa pe care tocmai o vizitaseră și aceasta era atât de mare, încât chiar și Héctor, pentru care decorarea unei locuințe era o disciplină la fel de absurdă ca fizica cuantică, nu putu să nu observe asta. Pereți albi și mobile joase, câte un tablou în nuanțe calde și o muzică delicată de Bach. Regina Ballester fusese explicită când spusese că actuala doamnă Castells i se părea mai degrabă searbădă, dar ambianța pe care o crease în casa ei era una de armonie, de pace. Acel tip de cămin în care un ins ca Enric Castells să vrea mereu să se întoarcă: liniștit și frumos, cu ferestre mari și spații diafane, nici prea modern, nici prea clasic, care emana bani și bun-gust prin fiecare detaliu. Fără să vrea, băgă

de seamă că fața de masă avea un imprimeu geometric, alb cu negru, în care recunoscu unul dintre desenele lui Ruth. Poate că asta îi dădu un sentiment de tristețe, care se amestecă repede cu o senzație de indispoziție, o urmă de ranchiună care i se păru nedreaptă. Cineva murise acolo acum mai puțin de două săptămâni și totuși casa părea să-și fi revenit pe deplin: tragedia era neutralizată, totul revenise la normal. Bach plutea în ambianță.

— Inspectorul Salgado? Soțul meu m-a anunțat că veți veni. Trebuie să sosească și el.

Héctor înțelese imediat de ce între Glòria Vergés și Regina Ballester nu putea exista mai mult decât o prietenie superficială.

— Ar trebui să-l așteptăm, adăugă femeia, cu oarecare nesiguranță în voce.

— Mamă! Uite!

O fetiță de patru sau cinci ani îi solicită Glòriei atenția și aceasta nu șovăi să i-o acorde imediat.

— Este un castel! anunță copila ridicând în aer un desen.

— Ia te uită… castelul unde locuiește prințesa? întrebă mama ei.

Așezată la măsuța ei de culoare galbenă, fetița se uită la desen și medită asupra răspunsului.

— Da! exclamă în cele din urmă.

— De ce nu o desenezi pe prințesă? Cum se plimbă prin grădină. Glòria se ghemui lângă copilă și, din acea poziție, se întoarse spre Salgado și Castro. Doriți ceva de băut?

— Dacă nu vă deranjează, am prefera să urcăm la mansardă, zise Salgado.

Glòria șovăi din nou; era evident că soțul ei îi dăduse instrucțiuni precise și că nu se simțea în largul ei nesocotindu-le. Din fericire, în acel moment cineva intră în salon. Salgado și Castro se întoarseră spre ușă.

— Fèlix, zise Glòria, surprinsă, dar și ușurată. Vi-l prezint pe fratele soțului meu, părintele Fèlix Castells.

— Inspectore. Bărbatul, foarte înalt și mai degrabă corpolent, întinse mâna pentru a-i saluta. Enric tocmai m-a sunat: a intervenit ceva neprevăzut și va întârzia puțin. Dacă între timp aveți nevoie de ceva, am venit să vă fiu de folos în măsura în care pot.

Înainte ca Héctor să poată interveni, Glòria se apropie de ei.

— Scuzați-mă, vă deranjează dacă vorbiți în altă parte? O privi cu coada ochiului pe fetiță și coborî vocea: Natàlia nu s-a simțit prea bine zilele astea, a avut niște coșmaruri cumplite. Oftă. Nu știu dacă e cel mai indicat, dar încerc să fac astfel încât totul să revină la normal, adăugă, aproape în chip de scuză. Nu vreau să-și reamintească totul acum.

— Desigur. Fèlix o privi cu afecțiune. Să mergem sus, vreți?

— Urc cu dumneavoastră, zise Héctor. Vă deranjează dacă agenta Castro aruncă o privire prin camera lui Marc?

Coborî tonul vocii când pronunță numele băiatului, dar chiar și așa fetița se întoarse spre ei. Era evident că era atentă la conversație, deși părea absorbită de desenul ei. Cât de mult înțelegeau copiii din ce se întâmpla în jurul lor? Trebuie să fie foarte greu să-i explici unei fetițe de vârsta ei o tragedie ca aceea. Poate că opțiunea mamei sale era cea mai bună: să revină la normal, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În caz că așa ceva era cu putință.

•

„Neprevăzutul” lui Enric Castells îl privi în acel moment din partea cealaltă a mesei cu un amestec de curiozitate și dispreț. Era un bar liniștit, mai ales vara, pentru că fotoliile moi și mesele din lemn închis la culoare transmiteau o senzație de căldură, pe care aerul condiționat nu reușea să o risipească pe deplin. Chelneri îmbrăcați în uniformă, care etalau un formalism demodat, și doi bătrâni așezați la tejghea, care probabil că-și

petreceau acolo toate după-amiezile de când subiectul lor de discuție începuse să fie propria sănătate. Și ei doi, desigur, așezați în partea din spate a barului, aproape feriți, ca și cum s-ar fi ascuns de cineva care ar fi putut intra din întâmplare. Pe masă erau două cești de cafea cu respectivele lor farfurioare și o carafă mică, albă.

Văzute din cealaltă parte a geamului, gesturile lor erau cele ale unui cuplu în plină criză, care se confrunta cu o despărțire iminentă și inevitabilă. Chiar dacă nu li se auzeau cuvintele, în atitudinea femeii exista ceva care denota crispare: desfăcu brațele și dădu din cap, de parcă bărbatul care se afla în fața ei ar fi dezamăgit-o o dată în plus. La rândul lui, el păru imun la ce i-ar fi putut spune femeia; o privi cu ironie, cu o răceală prost disimulată. Totuși atitudinea lui rigidă contrazicea acea indiferență. Scena continuă astfel timp de câteva minute. Ea insistă, întrebă, ceru, scoase din geantă o foaie de hârtie cu ceva tipărit pe ea și o aruncă pe masă; el își abătu privirea și răspunse monosilabic. Până când, brusc, ceva din spusele ei îl răni. Se văzu imediat, chipul lui se întunecă, pumnul i se strânse înainte ca ambele mâini să i se sprijine, încordate, pe masă; se ridică, rapid, de parcă n-ar mai fi fost dispus să suporte nimic altceva. Ea se uită pe fereastră, gânditoare, se întoarse pentru a mai adăuga ceva, dar el plecase deja. Foaia de hârtie era tot pe masă, între cele două cești. Ea o luă și o reciti. Apoi o îndoi cu grijă și o puse din nou în geantă. Își reprimă un zâmbet amar. Și, de parcă ar fi făcut un efort enorm, Joana Vidal se ridică din fotoliu și se îndreptă încet spre ușă.

•

Cuvântul „mansardă” duce cu gândul la acoperișuri înclinate, grinzi din lemn și balansoare vechi, la jucării uitate și cufere prăfuite; un spațiu intim, un refugiu. Cea din casa familiei Castells trebuie că era versiunea pasteurizată a termenului:

imaculată, cu pereți albi, perfect ordonată. Héctor nu știa ce aspect avusese acea cameră când Marc încă trăia, dar acum, la două săptămâni după moartea lui, se dovedea o prelungire perfectă a atmosferei armonioase de la parter. Nimic vechi, nimic nelalocul lui, nimic personal. O masă din lemn deschis la culoare, goală, așezată perpendicular cu fereastra pentru a profita de lumină; un scaun comod și modern, ca de birou; rafturi pline de cărți și CD-uri, ușor iluminate de razele soarelui de după-amiază care intra pe fereastra situată la o înălțime medie. O încăpere impersonală, fără ceva care să iasă în evidență. Singurul lucru care evoca mansardele adevărate era o cutie mare, sprijinită de perete, care se afla în fața mesei.

Héctor se îndreptă spre singura fereastră, o deschise și scoase capul. Închise ochii și încercă să-și imagineze mișcările victimei: așezat pe pervaz, cu picioarele atârnând și o țigară în mână. Puțin băut, cât să nu mai aibă reflexele obișnuite, gândindu-se probabil la fata care-l aștepta în camera lui, deși, din câte se pare, fără prea mult chef să o urmeze în pat. Poate că-și face curaj să o respingă sau, dimpotrivă, respiră aer curat pentru a-i da ce-și dorește. Este momentul lui de liniște; câteva minute în care face ordine în lume. Și, când își termină țigara, trece un picior spre interior cu intenția de a se întoarce. Atunci alcoolul își spune cuvântul; este o amețeală momentană, dar fatală. Se înclină spre spate, brațele lui se agită în gol, piciorul de pe podea alunecă.

Fèlix Castells rămăsese în prag, observându-l în tăcere. Până când Héctor nu se îndepărtă din nou de fereastră, Fèlix nu închise ușa și nici nu i se adresă.

— Trebuie să o înțelegeți pe Glòria, inspectore. Toată această întâmplare a fost foarte dureroasă pentru Enric și pentru fetiță.

Héctor consimți. Ce spusese Leire înainte? „La urma urmelor, ea nu este mama lui”. Era adevărat: doamna Castells putea să regrete moartea fiului ei vitreg și, fără îndoială, chiar o făcea, dar prioritățile ei le reprezentau fiica și soțul ei. Nimeni nu-i putea reproșa asta.

— Cum se împăcau?

— Cât se poate de bine. Marc se afla la o vârstă ingrată și avea tendința de a se închide în sine. Nu a fost niciodată un băiat prea vorbăreț; își petrecea ore întregi aici, sau în camera lui, sau patinând. Glòria îl înțelegea și, în linii mari, îl lăsa pe Enric să se ocupe de fiul său. Asta nu e ceva dificil, fratele meu are tendința de a se ocupa de aproape orice.

— Dar fratele dumneavoastră și Marc cum se înțelegeau?

— Mă rog, Enric este un bărbat cu o personalitate puternică. Unii l-ar descrie ca fiind de modă veche. Dar îl iubea foarte mult pe fiul lui, desigur, și-și făcea griji pentru el. Făcu o pauză, de parcă ar fi trebuit să-și dezvolte răspunsul și n-ar fi știut cum. În ziua de azi, viața de familie nu este ușoară, inspectore. N-am să fiu atât de retrograd încât să tânjesc după vremurile de altă dată, dar este clar că rupturile și despărțirile provoacă… un oarecare dezechilibru. Care îi afectează pe toți cei în cauză.

Héctor nu spuse nimic și se duse spre cutie. Îi intuia conținutul, dar rămase surprins: telefonul mobil al lui Marc, laptopul lui, mai multe încărcătoare, un aparat foto, cabluri și un ursuleț de pluș rupt, total nelalocul lui printre acele obiecte tehnologice. Îl scoase și i-l arătă părintelui Fèlix Castells.

— Era al lui Marc?

— Sincer, nu-mi amintesc. Presupun că da.

Bunurile sale bine păstrate, puse într-o cutie, la fel ca și stăpânul lor.

— Mai aveți nevoie de ceva?

Adevărul era că nu, se gândi Héctor. Cu toate acestea, întrebarea îi ieși pe negândite:

— De ce l-au exmatriculat din liceu?

— A trecut mult timp de atunci. Nu știu la ce poate folosi să ne amintim de asta acum.

Héctor nu spuse nimic; în timp ce aștepta, tăcerea îi stimulă cheful de vorbă. Chiar și un bărbat de vârsta lui Fèlix, expert în vinovății și iertarea păcatelor, se simțea stânjenit în acea liniște.

— A fost o prostie. O glumă de prost gust. De foarte prost gust. Se sprijini de masă și-l privi pe Héctor în ochi. Dacă e să nu sincer, nu știu cum de i-a trecut prin cap așa ceva. Mi s-a părut atât de… nepotrivit pentru Marc. Întotdeauna a fost un băiat mai degrabă sensibil, deloc nemilos.

Dacă părintele Castells voise să-l intrige, chiar reușise s-o facă, se gândi Héctor.

— Era un coleg în clasă cu Marc. Óscar Vaquero. Mai corpolent, nu prea strălucit și… căută cuvântul care, evident, îl stânjenea, oarecum… efeminat. Oftă și continuă să vorbească, de data asta fără pauze. Se pare că Marc l-a filmat în pielea goală la dușuri și a pus înregistrarea pe internet. Băiatul era… mă rog, mă înțelegeți dumneavoastră, excitat, se pare.

— Se masturba în vestiar?

Părintele Castells încuviință.

— Ce mai glumă!

— Tot ce se poate spune în favoarea nepotului meu este faptul că a mărturisit imediat că el fusese autorul. I-a cerut scuze celuilalt băiat și a șters filmulețul la câteva ore după ce îl pusese. De aceea școala a hotărât să-l exmatriculeze doar temporar.

Héctor urma să răspundă când agenta Castro bătu în ușă și intră fără să aștepte răspuns. Avea în mână un tricou albastru.

— L-au spălat, dar este cel din poză. Cu siguranță.

Părintele Castells se uită la amândoi nedumerit. Ceva se schimbă în tonul lui și se ridică de la masă. Era un bărbat impozant, cu zece centimetri mai înalt decât Héctor, care, cu al său un metru optzeci, nu era tocmai scund, și, fără îndoială, cu treizeci de kilograme mai gras.

— Uite ce e, inspectare, Lluís… comisarul Savall ne-a spus că este vorba despre o vizită extraoficială… îndeosebi pentru a o liniști pe Joana.

— Și chiar așa este, răspunse Héctor, cam surprins auzind prenumele comisarului. Dar vrem să fim siguri că am lămurit toate lucrurile.

— Inspectore, uitați-vă aici, în partea de sus a tricoului, chiar sub guler.

Niște pete roșiatice. Puteau să însemne multe chestii, dar Salgado văzuse prea multe pete de sânge încât să nu le recunoască. Și tonul vocii sale se schimbă.

— Îl luăm cu noi. Și pe aceasta, arătă spre cutie.

— Ce luați?

Vocea venită dinspre ușă îi surprinse pe toți.

— Enric, spuse Fèlix adresându-se nou-venitului, dânșii sunt inspectorul Salgado și agenta Castro…

Enric Castells nu avea chef de prezentări formale.

— Credeam că am fost clar când am spus că nu vrem să ne mai deranjați. Au fost deja aici și au răscolit tot ce au vrut. Acum vă întoarceți și pretindeți să luați lucrurile lui Marc. Pot să întreb și eu de ce?

— Acesta este tricoul pe care-l purta Marc în seara de Sfântul Ioan, explică Héctor. Dar nu îl avea pe el când a fost găsit. Dintr-un anumit motiv, și-a schimbat tricoul. Probabil pentru că acesta era pătat. Și, dacă nu mă-nșel, petele sunt de sânge.

Atât Enric, cât și fratele lui acceptară vestea în tăcere.

— Și ce înseamnă asta? întrebă Fèlix.

— Nu știu. Probabil nimic. Poate că s-a tăiat din greșeală și s-a schimbat de haine. Sau poate că în acea noapte s-a întâmplat ceva ce tinerii nu ne-au spus. În orice caz, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să analizăm tricoul. Și să stăm din nou de vorbă cu Aleix Rovira și Gina Martí.

Atitudinea lui Enric Castells se schimbă brusc.

— Vreți să-mi spuneți că în acea noapte s-a întâmplat ceva ce nu știm? Ceva ce a avut legătură cu moartea fiului meu? întrebă cu fermitate, dar era clar că fraza rostită îl durea.

— Este prematur să facem o astfel de afirmație. Dar cred că suntem cu toții interesați să mergem până-n pânzele albe. O spuse pe cât putu de delicat.

Enric Castells lăsă privirea în jos. Chipul lui arăta clar că se gândea la ceva, cumpănind ce să facă. După câteva secunde păru să ajungă la o concluzie și, fără să se uite la niciunul dintre cei prezenți, spuse cu voce limpede:

— Fèlix, doamnă agent Castro, aș dori să vorbesc cu inspectorul Salgado. Între patru ochi. Vă rog.

12.

Aleix contempla mâncarea din farfurie cu o senzație de neputință, dar, cu toate acestea, se forță să înceapă să mănânce. Încet. Avea senzația că stomacul lui avea să dea afară orice aliment, ca și cum ar fi fost vorba despre un corp străin. Cina în casa familiei Rovira se servea la opt și jumătate, fie că era iarnă sau vară, și tatăl lui pretindea ca toți, adică mai ales el, să fie așezați la masă la acea oră. Totuși zilele astea, fratele său mai mare se

întorsese din Nicaragua, așa că părinții lui aveau măcar cu cine să discute în timpul cinei.

El privea în tăcere, fără să asculte cu adevărat ce spuneau, gândindu-se la cât de surprinși ar rămâne dacă ar ști de unde venea și ce tocmai pățise. Ideea îl distră atât de mult, încât fu nevoit să facă un efort pentru a-și stăpâni un hohot de râs. Nu asta spunea mereu tatăl lui? „Rolul familiei este acela de a împărtăși problemele" – era o deviză care plutise în ambianța acelei case de când avea el uzul rațiunii. Și în acel moment își dădu seama că, în ciuda dorinței sale de răzvrătire, acea frază îl impresionase mai mult decât credea. Prea puțin conta ce se întâmpla înăuntru; în afară, familia Rovira trebuia să fie un bloc, o armată cu rândurile strânse împotriva lumii. Poate că da, poate că ar trebui să-l întrerupă pe tatăl său și să spună chiar acolo, cu voce tare: „Știi, tată? Nu mi-e foame pentru că în urmă cu o oră am mâncat o bătaie soră cu moartea. Da, mă rog, aveam la mine câteva grame de cocaină ca să le vând, mă înțelegi tu, și le-am pierdut. Mă rog, ca să fiu sincer, idiotul de Marc mi le-a luat și le-a aruncat în WC, iar acum am nevoie de niște bișțari ca să nu mă mai bată. Nu cine știe ce, patru mii de euro… poate un pic mai mult, ca să mă asigur că nu-mi lasă vreo urmă pe față. Dar nu-ți face griji, am învățat lecția: nu se va mai întâmpla. În plus, ce e sigur e că persoana care mi-a luat cocaina nu o va mai face. Mă veți ajuta? La urma urmelor, așa cum spui tu mereu, familia e pe primul loc".

Tentația de a râde imaginându-și chipul înspăimântat al tatălui său era atât de mare încât luă paharul cu apă și îl dădu pe gât dintr-o înghițitură. Mama lui i-l umplu repede la loc, cu un zâmbet amabil, la fel de mecanic precum gestul ei. Tatăl lui continua să vorbească și, într-un moment de luciditate, cu siguranță datorat efectului cocainei, Aleix își dădu seama că nu era singurul care nu era atent: mama lui era cu mintea

în altă parte, putea să-i citească asta în privire, iar fratele său… Mă rog, cine putea ști la ce se gândea Edu? Îl privi cu coada ochiului, încuviința ceea ce spunea tatăl lor, atent la vorbele doctorului Miquel Rovira, ginecolog renumit, catolic convins și apărător furibund al unor valori precum viața, familia, creștinismul și onoarea.

Dintr-odată, Aleix avu senzația că se afla într-un vagon de tren care accelera fără milă. O transpirație rece îi apăru pe frunte. Îi tremura mâna și fu nevoit să strângă din pumni pentru a se stăpâni. Îi venea să izbucnească în plâns, ceva ce nu mai simțise de când era copil și se afla pe patul de spital; acea teamă că avea să se deschidă ușa și să intre medicul, infirmierele, care îl tratau cu o bucurie pe care chiar și el, la vârsta lui fragedă, o percepea ca fiind falsă; tratamentul era pe cât de dureros, pe atât de inevitabil. Avusese noroc că putuse să conteze pe Edu. El nu-i cerea să facă efortul de a fi curajos, nici nu se prefăcea că ceea ce i se întâmpla copilului nu era înspăimântător; se așeza lângă el, în fiecare după-amiază, în multe nopți, și îi citea povești sau îi istorisea fel de fel de lucruri sau pur și simplu îl lua de mână pentru a-i dovedi că se afla acolo, că mereu, mereu va putea conta pe el. Nu se îndoia de faptul că și părinții lui stătuseră cu el în acele luni nesfârșite petrecute în spital, dar pe Edu și-l amintea mai mult. Cu el făurise o legătură care adeverea fraza tatălui lor: familia este pe primul loc. Își duse mâna la buzunar și verifică dacă USB-ul pe care i-l dăduse Gina era în continuare la locul lui. Oftă încet, constatând că era acolo.

Suspinul trebuie să fi fost unul mai sonor decât credea el, pentru că privirile tuturor comesenilor se ațintiră asupra lui. Aleix încercă să transforme suspinul în tuse, cu rezultate și mai groaznice. Ochii tatălui trecură de la mirare la neplăcere. Și atunci, de-abia atunci, simți un miros acru care pare-se că provenea chiar de la el însuși și, după

câteva secunde, văzu că tocmai vomitase puținul pe care îl mâncase.

•

hei, gi, ești?
da.
care-i faza cu poli?
bine… mă rog, bănuiesc, au plecat mai devreme.
ce le-ai zis?
nimic, n-ai încredere în mine?
ba da, sigur
…
…
gi… țin mult la tine, serios

serios… ești singura prietenă pe care o am. și mă simt rău…
mi-e rău
tot bei? bei în continuare, așa-i?
mă duc în pat. pup
aleix, la naiba, ce-ai pățit? e de-abia ora nouă!!
nimic, cina nu mi-a priit. fir-ar să fie, a venit frate-miu. tre' să întrerup, vb mâine

Eduard intră în camera fratelui său cu o expresie serioasă pe chip, închise ușa și se așeză pe marginea patului.

— Te simți mai bine? Mama e îngrijorată.

— Da. O fi fost vreo indigestie din cauza căldurii.

Tăcerea fratelui său era o dovadă evidentă a faptului că nu-l credea. Aleix știa asta și, pentru o clipă, se simți tentat să-și deschidă sufletul.

— Știi că poți să ai încredere în mine, da?

„Nu!" strigă Aleix în sinea lui. „Nu pot!"

Edu se ridică de pe pat și-și sprijini o mână pe umărul lui. Și, dintr-odată, Aleix redeveni acel

băiețel speriat care-i aștepta pe doctori în patul de spital. Lacrimile-i căzură pe obraji fără să le poată împiedica. Se rușină că plânge cu suspine ca un copil, dar era deja târziu. Eduard repetă, în șoaptă:

— Poți să ai încredere în mine. Sunt fratele tău.

Și îmbrățișarea lui fu atât de caldă, atât de reconfortantă, încât Aleix nu mai putu rezista și plânse în voie, fără urmă de rușine.

•

Gina rămase privind câteva secunde ecranul, întrebându-se de ce Aleix vorbea astfel doar când o făcea prin intermediul tastaturii. Doar el proceda așa sau asta li se putea aplica tuturor tipilor? Desigur că oamenii nu-și spun cât de mult se iubesc; era stânjenitor. Așa ceva făcea doar mama ei, fără să-și dea seama că, repetând fraza, conținutul ei își pierdea din valoare. Nu era posibil să iubești atât de mult o fiică, deși nu se remarca prin nimic. Oamenii trebuiau iubiți pentru ceva. Marc, de pildă: era tandru, afectuos și zâmbea cu adevărat, cu toată fața, și îi explica la matematică, dând dovadă de o infinită răbdare, acele probleme care pentru ea erau ca niște hieroglife indescifrabile. Sau Aleix, care era chipeș, deștept, strălucitor. Chiar și când era băut. Dar ea? Nu avea nimic deosebit, nici bun, nici rău. Nu era nici frumoasă, nici urâtă; nici înaltă, nici scundă; slabă, da, dar nu avea acea zveltețe senzuală a fotomodelelor, ci era pur și simplu slabă: searbădă și fără forme.

Pentru a doua oară în acea zi, deschise pozele pe care le pusese pe Facebook în noaptea de Sfântul Ioan. Erau de la începutul nopții. De când erau încă prieteni. De dinainte de ceartă. Dar ceva ciudat plutea deja în atmosferă. După-amiază, ea și Aleix stabiliseră clar să nu meargă mai departe cu planul lui Marc. Nici măcar nu-și mai amintea acum argumentele pe care le folosise Aleix pentru a o convinge, ci doar că în acel moment i se păruseră rezonabile. Înțelepte. Și crezuse, naivă, că

acele raționamente aveau să-l convingă și pe Marc. Dar nu ieșise bine. Deloc. Marc se înfuriase. Se înfuriase cu adevărat. De parcă ei l-ar fi trădat.

Gina închise ochii. Ce spusese polițista aia bârfitoare? „Cunoscuse o altă fată, așa-i? La Dublin, poate". Până când nu se întorsese Marc, Gina nu știuse ce este gelozia. Pentru ea reprezenta o emoție necunoscută și nimic nu o pregătise pentru puterea acesteia. Distrugea tot. Te făcea răutăcios, sucit. Te determina să spui și să faci lucruri care nu ți-ar fi trecut niciodată prin minte. Ea nu se gândise niciodată la sine însăși ca la o fată pasională; asta era de domeniul filmelor, al romanelor, al cântecelor… femei care sunt în stare să-și înjunghie iubiții pentru că le înșală. Ceva ridicol. Aproape rizibil. Și în cazul ăsta nu avea nici măcar consolarea de a fi iubita înșelată, nu în sensul strict al cuvântului. Marc nu avea nicio vină că Gina se prefăcea de luni de zile că ei doi erau iubiți și că-și repeta că într-o zi, curând, el își va da seama că afecțiunea se transformase în altceva. Cum putuse fi atât de proastă? Așa că nu avusese încotro decât să-și înghită acea gelozie, să se mintă că nu exista, să afișeze un zâmbet forțat, care să deghizeze ura în admirație. „E frumoasă, așa-i?" Sigur că era. Frumoasă și blondă și insipidă. O nenorocită de *madonna* a Renașterii. Dar cel mai rău la poza aia, pe care Marc i-o arătase a doua zi după sosirea lui, exact după ce ea îi mărturisise că îi fusese foarte dor de el, frază la care băiatul îi răspunsese: „Da, Gina, și mie" – fără să o privească, fără să acorde acelei fraze o altă semnificație decât una amicală, în timp ce căuta în mapă nenorocita aia de poză –, nu, problema nu era că fata respectivă era frumoasă; cel mai rău, cel mai dureros era să vadă cum o priveau ochii lui Marc. Așa ca și cum ar fi vrut să o învețe pe dinafară, ca și cum, mângâind hârtia, i-ar fi simțit moliciunea părului, ca și cum în acel chip ar fi

descoperit ceva nou și minunat de fiecare dată când se uita la el.

Din fericire, luase acea poză. În mod surprinzător, a fost primul lucru pe care îl făcuse după ce îl văzuse pe Marc zăcând deformat pe cimentul din curte. În felul acesta n-avea să o găsească niciun băgăcios, ca acea polițistă care făcea pe simpatica, nici nu avea să confirme ceea ce deja intuia. Că Gina nu era suficient de bună pentru Marc. Că exista altă fată. Că în noaptea de Sfântul Ioan ea îi ceruse mamei sale, pentru prima oară în mulți ani, să o ajute să-și aleagă o rochie și să se machieze. De ce nu? Iris aia o fi fost ea frumoasă, dar nu era decât o simplă poză. Nu era reală. Nu era acolo. Oarecum, nici nu era vie. Pe când ea da!

Scoase poza din sertar și o sprijini de tastatură. I-ar fi plăcut să o ardă, dar în camera ei nu avea cu ce, așa că se mulțumi să o taie cu o foarfecă: mai întâi pe jumătate, în dreptul nasului, și apoi continuă să o descompună în bucățele din ce în ce mai mici, până când o reduse la unul dintre acele puzzle-uri din sute și sute de piese, atât de mici, încât, luate separat, se dovedesc a fi de nerecunoscut.

13.

Dacă biroul unui bărbat îi reflectă personalitatea, fără doar și poate că Enric Castells era un individ organizat și sobru, cum rar există. Biroul lui ar fi putut să fie cadrul unui film despre avocați, cu Michael Douglas ca protagonist, se gândi Héctor în timp ce se așeza pe scaunul din piele neagră, rigid, dar comod, și aștepta ca

amfitrionul său să se hotărască să-i spună despre ce voia să-i vorbească.

Domnul Castells nu se grăbi; trase perdeaua cu grijă, retrase scaunul care se afla de cealaltă parte a mesei de sticlă cu picioare de aluminiu și, după ce se așeză, mișcă puțin, doar câțiva milimetri, vechiul telefon, de o culoare neagră strălucitoare, care se afla la unul dintre capetele mesei. Héctor se întrebă dacă era vorba despre o coregrafie studiată pentru a-l impacienta sau a-l nedumeri pe interlocutorul său, dar chipul lui Castells vădea o concentrare intensă, o îngrijorare care cu greu putea fi disimulată. Trebuie să fi fost un bărbat atrăgător înainte ca anii și răspunderile să-i lase acel rictus de amărăciune pe buzele fine, ușor arcuite în jos, într-un gest de nemulțumire eternă care-i urâțea expresia feței. Ochii lui erau mici și de un albastru nedefinit, obosit, care bătea în cenușiu.

Brusc, Enric Castells oftă încet și își sprijini spatele. Pentru o clipă, trăsăturile sale se relaxară și, făcând asta, afișară chipul cuiva mai tânăr și mai șovăitor; în mod cert, mai asemănător cu tânărul Marc.

— Azi după-amiază am vorbit cu fosta mea soție. Expresia de neplăcere pusese din nou stăpânire pe chipul său. Îmi pare rău să spun asta, dar cred că e nebună. Pe de altă parte, era de așteptat.

— Da?

Héctor se limită la tehnica lui de a vorbi cât mai puțin cu putință. Pe lângă faptul că nici nu știa prea bine ce să adauge la o astfel de afirmație.

— Inspectore Salgado, continuă Castells pe un ton sec, știu că lucrurile par să se fi schimbat mult în ultima vreme, dar unele fapte sunt pur și simplu împotriva naturii umane. Să abandonezi un copil când acesta încă nici nu a început să meargă este una dintre ele. Și nimeni nu mă poate convinge că acțiuni ca aceasta nu-și primesc răsplata, mai

devreme sau mai târziu. Mai ales când se întâmplă tragedii precum cea pe care tocmai am trăit-o.

Pe Héctor îl surprinse ranchiuna care se desprindea din frază, atât în ceea ce privește conținutul, cât și forma. Se întrebă dacă acea ură fusese mereu acolo sau țâșnise acum, după moartea fiului pe care îl avusese cuplul. Castells părea să găsească o consolare în a da frâu liber acelei ranchiune peste care nu trecuse pe deplin.

— Ce vreau să vă spun prin asta e că n-am să permit ca bănuielile unei nevrotice să facă rău familiei mele. Un rău și mai mare decât cel deja suferit.

— Înțeleg, domnule Castells. Și vă promit că, pe cât posibil, vă vom respecta durerea. Dar în același timp, Héctor îl privi pe interlocutorul său în ochi, cu seriozitate, trebuie să ne facem treaba. Conștiincios.

Castells îi susținu privirea. Îl evalua. În momentul acela, Héctor se simți enervat, răbdarea lui era pe sfârșite. Totuși, înainte să poată adăuga și altceva, Castells întrebă:

— Aveți copii, inspectore?

— Unul.

— Atunci vă va fi mai ușor să mă înțelegeți.

„Nu știu”, se gândi Héctor.

— L-am crescut pe-al meu cum am știut mai bine. Dar în viață trebuie să-ți asumi și eșecurile.

— Marc a fost un eșec?

— El nu; eu, ca tată. M-am lăsat convins de teoriile moderne, mi-am asumat ideea că lipsa mamei sale era un obstacol greu de depășit, ceva ce îi justifica apatia… mediocritatea.

Héctor se simți aproape ofensat într-un mod pe care nu reușea să-l înțeleagă.

— Mă priviți de parcă aș fi un monstru, inspectore. Dar credeți-mă când vă spun că eu îmi iubeam fiul la fel de mult cum vi-l iubiți dumneavoastră. Nu am nimic să-i reproșez lui, ci mie însumi. Eu ar fi trebuit să fiu în stare să evit să

se întâmple așa ceva. Da, știu deja că dumneavoastră credeți că accidentele sunt rodul hazardului și nu neg asta. Dar n-am să cad în capcana care spune că toată lumea este scutită de răspundere: tinerii beau, tinerii fac prostii, adolescența implică să fii nevoit să suporți ca fiul tău să facă doar ce are el chef și să aștepți să-i treacă de la sine, de parcă ar fi gripă. Nu, inspectore, generația noastră s-a înșelat în multe privințe și acum e rândul nostru să suportăm consecințele. Rândul nostru și al copiilor noștri.

Salgado simți atunci durerea. O durere reală, atât de autentică pe cât putea să fie cea a unei mame sfâșiate de lacrimi. Enric Castells nu plângea, dar asta nu înseamnă că suferea mai puțin.

— Ce credeți că s-a întâmplat, domnule Castells? întrebă cu voce joasă.

Nu se grăbi să răspundă. De parcă a-și smulge cuvintele ar fi necesitat un efort.

— E posibil să fi căzut. Nu neg asta. Dar în cazul accidentelor există uneori o componentă de lenevie, de indiferență.

Héctor încuviință.

— Nu cred că Marc avea îndrăzneala și nici motive de a se sinucide, dacă la asta vă gândiți. Și de asta pare să se teamă Joana, chiar dacă nu o spune. În schimb, cred că era destul de inconștient, destul de nechibzuit, încât să facă o prostie. Așa, pentru simplul fapt de a o comite. Pentru a o impresiona pe fata aia sau pentru a se simți mai bărbat. Sau pur și simplu pentru că puțin îi păsa. Au aproape douăzeci de ani și continuă să se joace de parcă ar fi copii, de parcă n-ar exista limite. Nimic nu contează, totul este bine, gândește-te la tine însuți; acesta este mesajul pe care li l-am transmis. Sau care am permis să le fie inculcat.

— Înțeleg ce vreți să spuneți, dar se pare că Marc se întorsese de la Dublin mai matur… sau nu?

Castells consimți.

— Așa am crezut și eu. Părea să se fi maturizat. Părea să aibă un scop clar în viață. Sau, cel puțin, așa zicea. Eu mă învățasem deja că în privința lui trebuia să aștepți să vezi faptele, nu să te iei după vorbe.

— Mințea?

— Altfel decât mulți alții, însă da. De pildă, exmatricularea de la liceu, povestea aia cu filmulețul pus pe internet.

— Da?

— La început, am crezut că era încă o dovadă a lipsei de respect care domnește acum; a lipsei de sensibilitate, de rușine chiar. A ambelor părți: a băiatului care se masturba într-un loc public și a celui care îl filmează și împărtășește asta întregii lumii. O scârboșenie de la un cap la altul.

Chiar dacă vedea diferențe calitative între cele două comportări, Salgado nu zise nimic și aștepta; Castells nu terminase.

— Însă, după ce a trecut totul, când chestiunea părea deja dată uitării, într-o zi Marc a venit să mă vadă aici, în birou. S-a așezat exact pe scaunul acela pe care stați dumneavoastră acum și m-a întrebat cum de l-am putut crede în stare de așa ceva.

— O mărturisise chiar el.

— Asta i-am zis și eu. Zâmbi cu amărăciune. Dar el a insistat, aproape cu lacrimi în ochi. „Chiar crezi că am făcut una ca asta?” m-a întrebat. Și n-am știut ce să-i răspund. După ce a plecat, m-am tot gândit. Și cel mai rău e că nu am ajuns la nicio concluzie. Uitați ce e, inspectore, nu v-am mințit în privința lui Marc. Era leneș, apatic, răsfățat. Dar în același timp, tocmai de aceea, uneori cred că nu era în stare să dea dovadă de atâta cruzime. Se poate să-și fi bătut joc de acel băiat, mai bine zis să permită ca alții să-și bată joc de el, dar cred că niciodată nu ar fi umilit pe cineva cu sânge rece. Asta nu-i stătea în caracter.

— Vreți să spuneți că a luat asupra lui vina altcuiva?

— Cam așa ceva. Să nu mă întrebați de ce. Am încercat să vorbesc cu el, dar s-a închis în sine. Și știți ceva? Pe când îl îngropam, m-am blestemat iar și iar că nu i-am dat satisfacția de a-i spune că nu, că în realitate nu îl credeam în stare că ar fi putut comite o faptă atât de rușinoasă.

Se lăsă o tăcere pe care Héctor o respectă; putea să nu fie de acord cu acel bărbat, dar o parte din el îl înțelegea. După părerea lui Enric Castells, în viață pentru toate lucrurile există un vinovat și el își atribuise răspunderea pentru accidentul fiului său. De aceea refuza orice fel de investigație; pentru el nu avea niciun sens.

— Știți ceva, inspectare? continuă Castells cu voce joasă. Când am fost sunați în ziua de Sfântul Ioan, la prima oră a dimineții, am știut că s-a întâmplat ceva îngrozitor. Cred că de asta se tem toți părinții: de un apel în miez de noapte care să-ți frângă viața în două. Și, într-un fel sau altul, așteptasem să se întâmple asta, rugându-mă să nu se petreacă.

În acel moment Héctor de-abia dacă îl putea auzi, dar, brusc, interlocutorul său reveni la tonul normal.

— Acum trebuie să hotărăsc ce să fac cu această nouă jumătate din viața mea. Am o soție minunată și o fiică de care trebuie să am grijă și pe care să o protejez. Așa că e momentul să revizuiesc multe chestii.

— Veți intra în politică? întrebă Salgado amintindu-și ce-i spusese Savall.

— E posibil. Nu-mi place lumea asta în care trăim, inspectore. Oamenii pot considera că anumite valori sunt perimate, dar adevărul e că nu am reușit încă să găsim altele cu care să le înlocuim. Poate că, la urma urmelor, nu sunt chiar atât de rele. Sunteți credincios?

— Mă tem că nu. Deși, știți și dumneavoastră cum se zice: „În tranșee nu există atei”.

— E o frază interesantă. Descrie foarte bine lucrurile. Ateii cred că noi nu ne îndoim, că credința este ca un coif care nu ne lasă să privim dincolo de el. Se înșală. Dar în momente ca acesta, credințele religioase își capătă adevăratul sens, când simți că există un colac de care să te agăți ca să înoți în continuare, în loc să te dai bătut și să te lași dus de curent. Asta ar fi cel mai ușor. Dar nu mă aștept să înțelegeți asta.

Ultima frază avea o nuanță peiorativă, pe care Héctor preferă să o ignore. Nu avea nici cea mai mică intenție de a discuta despre religie cu un credincios convins, care tocmai își pierduse fiul. Castells așteptă câteva clipe și, văzând că inspectorul nu adăuga nimic, schimbă subiectul.

— Puteți să-mi spuneți de ce vreți să luați lucrurile personale ale lui Marc? Vă pot fi de folos cu ceva?

— Sincer să fiu, nu știu, domnule Castells.

Detalie încă puțin povestea cu tricoul pătat și bănuielile sale că în noaptea cu pricina se întâmplase ceva între tinerii aceia. Nu voia să-i acorde prea multă importanță, dar în același timp știa că tatăl victimei avea dreptul să fie informat.

— În ceea ce privește laptopul, telefonul mobil și celelalte obiecte… nu cred că vom scoate ceva concludent, dar ne vor ajuta să completăm investigația. Sunt ca jurnalele de pe vremuri: e-mailuri, mesaje, apeluri. Nu știu dacă ar putea exista în ele ceva care să ne ajute să clarificăm cele întâmplate, dar, chiar și așa, nu strică să aruncăm o privire.

— Mă tem că o să scoateți foarte puțină informații din laptopul său… A fost găsit sfărâmat.

— Sfărâmat?

— Da. Presupun că poate a căzut pe podea. Adevărul e că nu mi-am dat seama decât cu patru sau cinci zile mai târziu.

Într-un fel, Enric Castells se simți dintr-odată jenat, așa că se ridică de pe scaun, considerând întrevederea încheiată. Totuși, odată ajuns la ușă, se întoarse spre inspector.

— Luați lucrurile fiului meu, dacă vreți. Mă îndoiesc că vă vor oferi vreun răspuns, dar luați-le.

— O să vi le înapoiem cât de curând. Vă dau cuvântul meu.

În privirea lui Castells se citea o ușoară indignare.

— Sunt doar niște obiecte, inspectore, zise indiferent. În orice caz, vă rog ca, dacă mai aveți nevoie de ceva, să luați legătura cu mine la biroul unde lucrez. Glòria este foarte îngrijorată pentru fetiță. Natàlia este mică, dar simte tot; a tot întrebat de fratele ei și e foarte greu să-i explici unei copile ce s-a întâmplat în așa fel încât să înțeleagă.

Héctor făcu un gest de încuviințare și îl urmă spre hol. Castells înainta, cu umerii drepți și spatele vertical. Orice urmă de slăbiciune se risipise în momentul în care ieșise pe ușă. Era din nou stăpânul casei: ferm, echilibrat, sigur pe sine. Un rol care, Héctor era sigur de asta, trebuie să fi fost unul epuizant.

•

Între timp, Leire rămăsese așezată pe scaun în salon, uitându-se la Natàlia cum făcea desen după desen în admirația continuă a mamei sale. Părintele Castells plecase la puțin timp după ce Enric și inspectorul se închiseseră în biroul celui dintâi, iar ea, după ce confiscase tricoul pătat, se așezase pe un scaun, așteptându-i să iasă. Pentru o clipă se imagină așa, închisă în casă într-o după-amiază de vară, contemplând progresele artistice ale unui băiețel sau ale unei fetițe, și acea idee o îngrozi. Pentru a mia oară de când își făcuse testul fatidic, cu o noapte în urmă, încercă să se închipuie cu un bebeluș în brațe, dar creierul ei nu reușea să alcătuiască imaginea. Nu, persoanele ca

ea nu aveau copii. Asta și independența economică reprezentau baza vieții sale, așa cum și-o concepea. Și așa cum îi plăcea. Iar acum, dintr-o simplă neglijență, întregul ei viitor se clătina. Cel puțin, își zise cu oarecare satisfacție, tipul meritase osteneala… Din nefericire, acela nu făcea parte din categoria tipilor care beau Cola-Cao, și-și iubea libertatea la fel de mult ca ea. Libertate relativă, se gândi, căci era sclavul unei munci care-l făcea să călătorească pe tot continentul.

— Uite! Fetița se duse spre ea și-i arătă ultimul ei desen, o pată mare, din care Leire nu înțelese nimic. Asta ești tu! o lămuri fetița.

— Aaa. Și e pentru mine?

În acel moment, Natàlia șovăi, iar mama sa vorbi în locul ei:

— Desigur. I-l faci cadou, nu-i așa?

Leire întinse mâna, dar fetița nu se hotărâse pe deplin dacă să dea sau nu drumul desenului.

— Nu! zise în cele din urmă. Altul! Și alergă spre masă în căutarea altei opere de artă dintre cele făcute de ea. Pe ăsta!

— Oricum, îți mulțumesc. Și ce este? întrebă Leire, deși în cazul ăsta era mai clar.

— O fereastră. Tete e rău.

Glòria Vergés se duse spre fiica ei. Privirea ei exprima o profundă îngrijorare.

— Acum a apucat-o să spună asta, șopti adresându-se agentei. Presupun că are senzația că e rău pentru că nu mai este.

— E rău, repetă Natàlia. Tete rău.

— Bine, bine, scumpo. Mama ei se aplecă și-i mângâie părul, lins și strălucitor. De ce nu-ți aduci păpușa? Sunt sigură că lui…

— Leire.

— … lui Leire îi va face mare plăcere să o vadă.

Îi zâmbi agentei Castro, în chip de scuză, iar fetița se grăbi să-i dea ascultare.

— Îmi pare rău, spuse agenta. Presupun că este foarte complicat pentru ea. Pentru toți.

— E oribil. Și cel mai rău e că nici nu știi prea bine cum să-i explici. Enric este de părere să-i spunem adevărul, dar eu nu pot…

— Era foarte legată de fratele ei?

Glòria șovăi.

— Mi-ar plăcea să vă spun că da, dar mă tem că diferența de vârstă era prea mare. Practic, Marc o ignora și presupun că era și firesc. Dar, în ultima vreme, de când s-a întors de la Dublin, părea să țină mai mult la ea. Și acum ea îi simte…

Înainte să poată termina, Natàlia intră în fugă. Într-un fel, acel zgomot infantil, atât de firesc în orice altă casă unde locuia un copil, se dovedi ciudat. Ca și cum întreg decorul perfect s-ar fi clătinat.

— Natàlia, scumpo…

Dar fetița nu o luă deloc în seamă și se îndreptă spre masa la care desena pentru a strânge foile.

— Ce ordonată! comentă Leire.

— Să nu credeți asta… Acum o să le ducă în biroul meu. Zâmbi. De când mă duc și eu la *coală,* cum zice ea, îi place foarte mult să-și lase lucrurile pe masa mea. Mă duc să văd ce face acolo până nu e prea târziu.

Leire, pentru care scena aceea de maternitate devotată începea să devină insuportabilă, se hotărî să se ridice de pe scaun și să-l aștepte pe inspector în mașină.

•

Acolo o găsi Héctor când ieși purtând acea cutie care conținea lucrurile personale ale lui Marc. Total absentă, privea îngândurată ecranul mobilului de parcă acesta ar fi fost un corp străin, ceva ce tocmai îi picase în mâini ca prin miracol și care i se părea total indescifrabil. El fu nevoit să-i atragă atenția ca ea să-i deschidă portiera din spate. Fata bâigui o scuză, pe de altă parte inutilă, și-și vârî telefonul în buzunar.

— Te simți bine? o întrebă el.

— Desigur. Văd că ați reușit să-l convingeți pe Castells.

Dorința de a schimba subiectul era atât de evidentă, încât Héctor nu insistă. Își privi propriul telefon mobil înainte de a intra în vehicul; trei apeluri pierdute: două de la Andreu și unul de la fiul lui. În sfârșit! Nu voia să răspundă la niciunul dintre ele de față cu agenta Castro, așa că se hotărî să meargă cu ea până în piața Bonanova și apoi să-și continue drumul singur.

— Du toate astea la comisariat. Eu am niște treburi de rezolvat, zise în timp ce urca în mașină. Apropo, laptopul e sfărâmat. Nu l-ați văzut în ziua când ați venit aici?

Leire nu știu ce să spună. Ea își petrecuse cea mai mare parte a timpului la parter, asistând la ridicarea cadavrului.

— De fapt, zise în cele din urmă, nu am văzut niciun laptop. Pe masa din mansardă era calculatorul, care a fost examinat pentru a se verifica dacă Marc a lăsat vreun mesaj în el, ceva ce ar fi putut fi interpretat ca o scrisoare de adio înainte de sinucidere. Nu era nimic. Și, în niciun moment, nimeni nu a afirmat că ar fi avut un alt calculator.

Héctor încuviință.

— Păi, mai avea unul. În camera lui, presupun.

Nu mai adăugă nimic, iar ideea că nu se lucrase conștiincios rămase plutind în interiorul mașinii. Inspectorul își dădu seama de asta, așa că, înainte de a coborî, comentă:

— Nu prea cred că ne va aduce vreun indiciu. Ipoteza cea mai probabilă continuă să fie aceea că băiatul a căzut accidental. Să analizăm tricoul și să vedem ce iese din asta. Ah, și când vom ști ceva, va trebui să vorbim cu băiatul celălalt, acel Aleix Rovira. Dar la comisariat. Deja sunt sătul să-i vizitez pe filfizonii ăștia la ei acasă.

— În regulă. Sunteți sigur că vreți să vă las aici?

— Da, o să profit de ocazie ca să fac niște cumpărături, minți el. Și, având în vedere că era aproape ora nouă, era evident că nu prea putea procura cine știe ce. Ne vedem mâine. Avu de gând să o întrebe din nou dacă se simțea bine, dar tăcu; problemele lui Castro nu erau treaba lui. Noapte bună!

Mașina se îndepărtă și Héctor întârzie câteva secunde până ce scoase din nou mobilul și o sună, la rândul lui, pe Martina Andreu. Ea răspunse imediat, iar discuția fu scurtă, după obiceiul subinspectoarei. Nu avea nicio noutate despre dispariția lui Omar, dar despre capul de porc da. Se pare că acesta-i fusese trimis de o măcelărie din apropiere, de la care obișnuia să comande măruntaie pentru trucurile sale sinistre. Cât despre falsul doctor, părea să fi dispărut de pe fața pământului, lăsând doar o urmă de sânge. Da, nu sosiseră încă rezultatele, dar cel mai probabil sângele era al lui. O fugă precipitată sau o reglare de conturi din partea cuiva care-i luase toate documentele și care lăsase doar o parte din dosarul despre Salgado. Ceea ce, era adevărat, se dovedea a fi destul de ciudat. Andreu își luă brusc la revedere și Héctor îl sună imediat pe fiul său care, după cum îi era năravul, nu răspunse la mobil. Trebuia să stea de vorbă cu el, se gândi Héctor. După o zi întreagă cu părinți de adolescenți răsfățați, voia să-i audă vocea lui Guillermo, ca să se asigure că totul era în regulă. Îi lăsă încă un mesaj și, după ce făcu asta, se pomeni în mijlocul bulevardului Bonanova fără să aibă ceva de făcut și se hotărî să se plimbe puțin.

De mult timp nu mai umblase prin acea parte a orașului și, văzând-o din nou, se miră constatând cât de puțin se schimbase. Mai mult sau mai puțin, toate cartierele din Barcelona se modificaseră în ultimii ani, dar era evident că zona înaltă rămăsese neatinsă de cele mai multe dintre schimbări. Nici turiști în număr mare, nici imigranți, cu excepția

femeilor care munceau făcând curățenie prin casele din zonă. Se întrebă dacă același lucru se întâmpla și în alte orașe: existența unor zone impermeabile, redute care se protejau de noile tendințe, nu într-un mod ostil, dar eficient. Metroul nu ajungea în partea înaltă a orașului, locuitorii acesteia foloseau telecabinele, ceea ce pentru ei era ceva diferit. O scânteiere de snobism cu care lui Ruth, de exemplu, îi fusese greu să se obișnuiască. Zâmbi amintindu-și cât de îngroziți rămăseseră părinții ei când singura lor fiică părăsise liniștitul cartier Sarrià, la câteva blocuri distanță de locul unde se afla el acum, și se dusese să locuiască împreună cu un argentinian, cu un sud-american, mai întâi în cartierul Gràcia și apoi, ce cumplit, acolo jos, în apropierea mării. Oricât de mult s-ar fi schimbat după olimpiade, plajele din Barcelona și din împrejurimile ei continuau, pentru ei, să fie niște destinații de joasă speță. „Vă va ucide umiditatea", fusese comentariul amândurora. Și el știa foarte bine că soacra lui lua un taxi de fiecare dată când venea singură să-și vadă fiica și nepotul.

Desigur că potențialul lui Ruth de a-și scandaliza familia nu scăzuse… Acum, despărțită, începând o viață nouă cu o altă femeie, închiriase un *loft* nu foarte departe de apartamentul unde stătuse cu Héctor, iar acolo, pe lângă faptul că locuia, avea spațiu pentru biroul ei. „În felul acesta, sunt în continuare aproape de Guillermo", fusese ideea ei, depășind stereotipurile fostelor soții răzbunătoare. Ruth ceruse ce era corect și el fusese de acord fără să șovăie. În privința asta, ca în toate celelalte, fuseseră cât se poate de civilizați.

Ar fi trebuit să-i spună asta doctorului de nebuni, se gândi el zâmbind. „Uite ce e, doctore, soția mea m-a lăsat pentru o altă tipă… Ați auzit bine, da. Cum mă simt? Păi, știți, e ca o lovitură de ciocan. Ca și cum te-ai dezintegra dintr-odată. Și rămâi cu o față de prost cum nici nu-ți imaginezi, pentru că timp de șaptesprezece ani ai fost mândru

de cât de bine vă simțeați în pat, mândru că ai fost aproape primul și, teoretic, singurul ei bărbat, deși întotdeauna există un iubițel dinainte cu care «n-am făcut aproape nimic, nu fi bleg», și, oricât de mult ar insista ea că lucrurile s-au schimbat încetul cu încetul și ți-ar jura că a descoperit orgasmul cu tine și că s-a simțit cu adevărat bine lângă tine, și ți-ar spune, cu o sinceritate dezarmantă, că asta e ceva «nou, ce simt nevoia să explorez», tu te uiți la ea ca un idiot, mai degrabă distrus decât neîncrezător, pentru că dacă ea spune asta înseamnă că trebuie că este adevărat, iar dacă este adevărat înseamnă că o parte din viața ta, din a amândurora, dar mai ales din a ta, a fost o minciună. Ca în *The Truman Show,* vă amintiți, doctore? Cu tipul ăla care crede că-și trăiește viața, dar care este înconjurat de actori care-și joacă rolul, iar realitatea lui nu este altceva decât o ficțiune pe care o inventează și o reprezintă alții. Păi, așa rămâi, doctore, cu o față de Jim Carrey". Râse de sine însuși fără amărăciune în timp ce aștepta să treacă strada. Chiar dacă în ultima vreme nu o mai făcea prea des, conceperea unor monologuri oarecum ridicole despre sine însuși sau uneori despre alții îi fusese întotdeauna de folos ca terapie.

Merse încet, coborând pe Muntaner, spre centrul acelui oraș care fusese căminul său timp de atâția ani. Era o plimbare lungă, dar avea chef să meargă puțin, să-și întârzie sosirea în apartamentul său pustiu. În plus, exista ceva pe străzile cartierului Eixample, pe acel grătar geometric de străzi paralele și perpendiculare și în acele fațade regale și vechi, care-i oferea pace și o anumită senzație de nostalgie. Cu Ruth explorase acele străzi și multe altele; împreună cu ea văzuse atât monumentele, cât și localurile. Pentru el, Barcelona era Ruth: frumoasă fără să fie stridentă, superficial liniștită, dar cu unghere întunecate, și cu acea urmă de eleganță șmecheră care era pe cât de încântătoare,

pe atât de exasperantă. Amândouă erau conștiente de farmecul lor natural, de faptul că aveau acel ceva indefinibil pe care multe altele ar vrea să-l posede, dar pe care doar îl puteau admira sau invidia.

Ajunse acasă epuizat, după ce mersese timp de aproape două ore, și se lăsă să cadă pe canapea. Valiza recuperată îl aștepta într-un colț și evită să o privească. Ar fi trebuit să mănânce ceva pe drum, dar ideea de a cina singur în public îl deprima. Fumă, așadar, pentru a omorî foamea cu nicotină, dar simțindu-se vinovat pentru asta. Pe noptieră lăsase DVD-urile pe care i le înapoiase Carmen, o adevărată selecție de filme clasice având-o ca protagonistă pe actrița ei preferată. De când nu mai văzuse *În spatele ferestrei*? Nu era unul dintre preferatele sale, îi plăcea mult mai mult atmosfera neliniștită din *Păsările* sau pasiunea obsesivă din *Amețeala,* dar pe acela îl avea mai la îndemână și, fără să stea prea mult pe gânduri, îl puse în DVD player. Pe când începea, se duse la bucătărie să caute măcar o bere; i se păruse că văzuse una în acea dimineață în frigider. Cu ea în mână se întoarse în sufragerie și se uită la ecranul întunecat. Discul înainta, putea să vadă asta pe partea frontală a DVD playerului, dar imaginile nu voiau să apară. Totuși în cele din urmă o lumină se ivi pe ecran: slabă, mică, ciudată, strălucea în mijlocul unui fond încețoșat. Uimit, contemplă cum pâcla se risipea și lumina câștiga teren. Și atunci, fără să-și poată îndepărta privirea de la televizor, văzu ceea ce nu ar fi vrut să vadă niciodată: pe el însuși, cu chipul transfigurat de furie, lovindu-l fără încetare pe un bătrân așezat pe un scaun. Un fior îi urcă pe șina spinării. Soneria telefonului îl făcu să tresară atât de tare încât scăpă berea. Răspunse cu teamă, cu privirea fixată încă pe acel alter ego pe care aproape că nu-l recunoștea, și auzi o voce de femeie, stăpânită de

furie, care-i țipa: „Ești un nemernic, argentinianul naibii! Un ticălos cum nu se mai poate!”

14.

„O să fiu în Barcelona weekendul ăsta și vreau să te văd. T”. Acesta fusese mesajul pe care îl citise Leire de îndată ce ieșise din casa familiei Castells. Mesajul la care răspunsese fără să șovăie, aproape fără să stea pe gânduri, împinsă de dorința de a-l vedea. Ceva ce acum, după o lungă convorbire cu prietena ei cea mai bună, regreta din toată inima; ceva ce, adăugat zăpușelii estivale și mieunăturilor îngrozitoare ale unei pisici în călduri care se plimba pe acoperișurile din apropiere, nu o lăsa să doarmă.

•

María era o frumusețe brunetă, din tată barcelonez și mamă italiană, care făcea furori în rândurile populației masculine. Avea un metru optzeci și niște curbe perfecte, la care se adăugau un chip zâmbitor, un extraordinar simț al umorului și o gură cât o șură.

— Și un rahat! îi aruncă în plin restaurant de îndată ce Leire își exprimă în fața ei îndoielile dacă trebuia sau nu să-i explice lui Tomás, „T-ul” din mesaje, că la ultima lor întâlnire îi lăsase un cadou sub formă de embrion. Ia să vedem, sarcina ți-a afectat creierul sau cam așa ceva? Probabil hormonii infantili te prostesc.

— Nu fi neroadă! Leire dădu la o parte bucata de tiramisu din care ciugulise după ce mâncase o farfurie cu vârf de spaghetti carbonara. Îți termini *mousse*-ul de lămâie?

— Nu! Și nici tu n-ar trebui… Ești ca o piranha. Dar împinse cupa către ea. Ascultă, vorbesc serios.

Ce câștigi dacă-i spui?

Leire își opri lingurița în aer înainte de a trece la atac.

— Nu e vorba dacă câștig ceva sau nu. Este tatăl copilului. Cred că are dreptul să știe că există un prunc cu genele lui care umblă prin lume.

— Ia să vedem, unde e copilul ăla acum? Cine-l va purta în pântece timp de nouă luni? Cine îl va naște urlând ca o nebună? El doar a dat drumul la câțiva spermatozoizi și s-a cărat, la naiba! Și dacă în weekendul ăsta n-ar fi rămas fără planuri, n-ai mai fi știut nimic de el.

Leire zâmbi.

— Tu poți să zici ce vrei, dar mi-a scris un mesaj.

— Ia stai, ce vrei să spui cu asta? Nu, nu te înroși, ci răspunde-mi.

— Nimic. Își vârî o lingură de *mousse* în gură. Era delicios. S-o lăsăm baltă. Poate că ai dreptate. Când am să-l văd, o să mă hotărăsc.

— „Când am să-l văd, o să mă hotărăsc”, repetă Maria pe un ton batjocoritor. Alo, Pământul către Leire Castro! Houston, avem o problemă. Se poate ști unde se află Leire „nu mai mult de o întâlnire” Castro? Doar tu ești cea care îmi spunea mereu că dragostea este o invenție perversă a Hollywoodului pentru a le supune pe femeile din lume.

— Bine. Lasă-mă să respir, te rog. Leire răsuflă. E prima oară în viața mea când sunt însărcinată. Scuze dacă nu știu cum să mă comport.

María o privi cu afecțiune.

— Ascultă, încă un lucru și schimbăm subiectul. Și eu vreau să-ți povestesc ceva. Se opri înainte de a pune întrebarea. Ești sigură că vrei să-l păstrezi?

— Da. Șovăi. Nu. Mă rog… Sunt sigură că se află aici, zise arătându-și burta, și că se va naște peste șapte luni. Își termină *mousse*-ul și linse lingurița. Bun, și tu ce ai de zis? Ce s-a întâmplat cu Santi?

— Plecăm în concediu! exclamă María, radioasă.

— Dar el nu pleca împreună cu o ONG? Să construiască un cabinet medical în Africa?

— Ba da. Și mi-a cerut să-l însoțesc.

Leire de-abia își putu înăbuși un hohot de râs. Viziunea Maríei construind orice, ca să nu mai vorbim de un cabinet medical într-un sat african, i se părea și mai insolită decât a ei înseși pregătind un trusou de bebeluș.

— Eu o să mă duc doar pentru câteva zile.

— Câte?

— Douăsprezece, minți. Mă rog, poate mai mult, încă nu știu. Dar va fi minunat; vom face ceva util, amândoi. Uite, sunt sătulă de tipi care vorbesc numai despre fotbal, despre șefii lor sau despre răul pe care li l-a făcut ultima lor iubită; de metrosexuali care-ți fură cremele și de divorțați care pretind să le distrezi copiii în weekendul în care le vine rândul să stea cu ei. Santi e cu totul altfel.

— Aha!

Gusturile celor două cu privire la bărbați erau o sursă inepuizabilă de neînțelegeri, dar și o parte fundamentală a prieteniei lor. Niciodată nu le plăcuse același tip de băiat. Lui Leire, Santi i se părea un pedant plictisitor, căruia îi lipsea o doză bună de deodorant. Iar María, era sigură, ar fi fost de părere că Tomás era un șmecher care se credea George Clooney pentru că purta un costum cu cămașă albă și avea niște dinți perfecți. Leire ridică paharul cu apă și spuse tare:

— Să ciocnim pentru turismul sexual solidar!

María o imită cu paharul ei de vin roșu.

— Pentru turismul sexual solidar! Și pentru lighioanele care lasă urme!

— Vrăjitoareo!

•

Cearșaful era deja mototolit de cât se învârtise în pat. Leire închise ochii și încercă să se relaxeze

în întuneric. Un întuneric cald, pentru că nu adia nici cea mai mică briză; fereastra deschisă folosea doar pentru ca încăperea să rămână inundată de mieunăturile acelei pisici nenorocite. Locuia de numai câteva luni în acel apartament și în primele săptămâni se trezise speriată din cauza acelor gemete care răsunau la fel ca plânsetul unui bebeluș; ieșise pe mica terasă în căutarea sursei acelui smiorcăit jalnic, fără să poată afla de unde provenea, până când, în cele din urmă, într-o noapte, își încrucișase privirea cu aceea a pisicii bântuite de insomnii, care, nemișcată ca o statuie, o privea impasibilă în timp ce dădea drumul acelui miorlăit contorsionat. Acum se obișnuise deja, chiar dacă, în fond, acel țipăt animalic continua să o deranjeze, un instinct pur, care cerea sex fără niciun fel de rușine. În momentul acela se gândi că dacă închidea fereastra n-ar fi făcut decât să amortizeze gemetele și, pe de altă parte, ar fi sporit căldura.

Aprinse o țigară, deși le consumase deja pe cele cinci pe care și le programase pentru acea zi, și ieși pe micuța terasă, doar un pătrat cu două ghivece atârnate de balustradă și o măsuță rotundă din lemn. Căută din priviri pisica; era acolo, dar acum tăcuse și se uita la ea ca o statuetă a unui Buddha cu mustăți. Primele fumuri de țigară o liniștiră puțin, o pace falsă, știa asta, dar, la urma urmelor, o pace. De parcă ar fi vrut să-i aducă aminte de existența ei, pisica mieună din nou de pe acoperișul din față și Leire o privi cu mai multă afecțiune decât înainte. Țigara se terminase și o aruncă pe jos, mustrându-se pentru asta, dar fără să aibă chef să se ducă să caute scrumiera. Pisica o observă și dădu din cap, cu un gest de sinceră dezaprobare. „Ți-e foame?” o întrebă Leire în șoaptă și, pentru prima oară de când locuia acolo, i se năzări că ar putea să-i toarne puțin lapte într-o strachină de lut. Făcu asta și intră în casă, convinsă că animalul nu se va apropia dacă o vedea că stă

afară. Rămase câteva minute postată în ușă, cu lumina din interior aprinsă, așteptând ca pisica să-și învingă teama și să sară pe terasă, dar nu remarcă nici cea mai mică mișcare. Se simți brusc epuizată și hotărî să se ducă din nou la culcare; era ora patru și douăzeci și, cu puțin noroc, ar mai fi putut dormi încă cel puțin două ore și jumătate. Deja lungită în pat, întinse mâna și luă telefonul mobil. Două mesaje noi de la Tomás. „Sosesc mâine Sants, AVE 17:00. De-abia aștept să te văd. T". „A, tre să-ți propun ceva. Te sărut".

Își sprijini capul pe pernă, răcoroasă acum, și închise ochii, hotărâtă să doarmă. În acel moment delicat care precede pierderea conștiinței se gândi la zâmbetul lui Tomás, la testul de sarcină, la turismul sexual solidar și la strachina cu lapte de pe terasă, până când, brusc, un amănunt discordant, o informație nelalocul ei, îi alungă din nou somnul. Se așeză pe pat brusc agitată și încercă să-și amintească. Da, era sigură! Văzu cu ochii minții mansarda de unde căzuse în gol tânărul Marc Castells, fereastra, pervazul, trupul pe ciment. Și înțelese că era ceva ce nu se potrivea, că desfășurarea întâmplărilor nu putea să fie așa cum o reconstituiseră. Era ceva nelalocul lui în acea scenă, ceva la fel de simplu ca o scrumieră pusă într-un loc nepotrivit.

VINERI

15.

Micul dejun era unul dintre momentele preferate ale lui Ruth. Îl lua în bucătărie, pe îndelete, așezată pe un taburet înalt. Îi plăcea ritualul prin care își pregătea sucul de portocale și pâinea prăjită, combinația dintre aroma cafelei și cea a pâinii calde. Era o plăcere pe care nu reușise niciodată să o împartă cu vreuna dintre perechile sale; Héctor de-abia dacă era în stare să ia ceva în gură de dimineață și se pare că și Carol făcea la fel. Mai mult, dat fiind că obișnuiau să se uite la ea cu un amestec de surpriză și neîncredere văzându-i devotamentul pe care ea îl punea în fiecare detaliu, satisfacția era și mai mare când făcea asta singură. Uneori, se întrebase dacă nu cumva acea plăcere matinală și solitară era o prevestire a ceea ce avea să o aștepte pe viitor; din ce în ce mai des se vedea pe sine ca pe o persoană care tindea spre independență, ceva ciudat pentru cineva care, în realitate, nu stătuse niciodată fără companie. Părinții ei, soțul ei, fiul ei și acum Carol… Se încruntă gândindu-se că nu reușea să o numească altfel decât prin prenumele ei, „amantă” suna vulgar, „iubită” era ceva ce încă nu reușea să spună, iar „colegă” i se părea fals, un eufemism prostesc pentru a disimula adevărul. În timp ce întindea untul pe felia de pâine prăjită cu o grijă nemaipomenită și punea deasupra un strat fin de gem de piersici, făcut de ea însăși, se întrebă ce era Carol în realitate. Era aceeași întrebare pe care i-o formulase însăși persoana în cauză cu o noapte în urmă, după cearta cu Héctor, și căreia, se pare, Ruth nu putuse să-i ofere un răspuns mulțumitor,

drept care cina pentru două persoane rămăsese intactă, iar Carol, amanta ei, iubita ei, colega ei sau ce o fi fost ea, plecase la ea acasă învăluită într-o tăcere posomorâtă, fără ca Ruth să facă nici cel mai mic efort pentru a o reține. Știa că ar fi fost de-ajuns un cuvânt pentru a o opri, o simplă strângere de mână pentru a-i risipi criza de nerăbdare și de gelozie, dar pur și simplu nu avusese chef să facă asta. Și chiar dacă după aceea vorbiseră la telefon timp de aproape o oră, mai precis cincizeci și trei de minute, de care Carol profitase ca să-și ceară iertare pentru plecarea ei bruscă și ca să-i repete că o înțelegea și că dragostea ei era necondiționată, senzația de oboseală era la fel de puternică. Dimpotrivă, întreaga scenă trezise în ea un chef nebun de a dispărea, de a pleca undeva la sfârșit de săptămână, chiar la acel sfârșit de săptămână, fără să mai aștepte, undeva unde să poată sta liniștită; fără presiuni, fără scuze, fără promisiuni de dragoste. „Halal noapte!”, își zise Ruth. Ea sosise bine dispusă, pregătită să se bucure de o seară plăcută în compania lui Carol și o găsise isterică, țipând la telefon, insultându-l ca o nebună pe Héctor. Îi ceruse explicații din priviri și reușise, în sfârșit, să o facă să închidă telefonul și să-i spună care era motivul acelei scene suprarealiste. Carol se limitase să îngaime: „Uită-te și tu! Asta era în cutia cu fursecuri pe care acel nemernic de fost bărbat al tău ți-a dat-o ieri”. Și, după aceste cuvinte, apăsase un buton al telecomenzii. Pe ecran apăruseră niște imagini cu ea și Carol filmate în urmă cu câteva zile: amândouă pe o plajă de nudiști din Sant Pol, dezbrăcate, la lăsarea serii. Ruth își amintea bine ziua aceea, dar văzând asta acolo, văzând săruturile lor transformate într-o înregistrare ieftină și grosolană, simți o profundă senzație de dezgust. Trupurile amândurora mângâindu-se pe acea plajă solitară treziră în ea o senzație bruscă de rușine. Începând din acel

moment, totul începuse să meargă din rău în mai rău. Ea încercase să discute cu Carol, să-i spună că Héctor se afla în Argentina când fuseseră filmate acele imagini; și că, chiar de-ar fi fost acolo, el nu ar fi comis niciodată o faptă atât de… obscenă. Carol cedase în cele din urmă, deși continuase să argumenteze că există detectivi particulari cărora li se încredințează astfel de misiuni și se întrebase cum de ajunsese nenorocitul ăla de DVD în cutia cu fursecuri pe care i-o dăruise Héctor, întrebând-o de ce îl apăra mai mult pe fostul soț decât pe ea și punând până la urmă întrebarea-cheie: „Ce naiba sunt eu pentru tine?" Întrebări care nu aveau răspuns și care o cufundaseră pe Ruth într-o amețeală epuizantă. Voia doar să arunce acel film la gunoi și să dea totul uitării. Dar înainte de asta se gândise că trebuia să-l sune pe Héctor ca să stea de vorbă cu el, o scurtă conversație pentru a-l liniști, căreia, desigur, Carol nu-i înțelesese deloc rostul. Când închisese telefonul, ea deja plecase și, dintr-odată, Ruth se simțise ușurată pentru că era, în sfârșit, complet singură.

Se tot gândea la aceeași idee, chiar dacă era pe deplin conștientă că lui Carol nu avea să-i placă, și pe bună dreptate. Își făcuseră planuri pentru acel weekend, profitând de faptul că Guillermo se întorcea de-abia duminică seara. După părerea lui Carol, aveau nevoie să petreacă amândouă mai mult timp împreună. Să se trezească, să ia micul dejun, cina și să doarmă împreună, ca un cuplu adevărat. Ruth rămăsese uitându-se la ea, neștiind cum să se explice; nu-i putuse spune că acea înșiruire de activități comune, enunțate pe un ton mai degrabă imperativ decât afectuos, i se păruseră mai mult o condamnare decât altceva. Trebuia să aibă răbdare în privința lui Carol, își zise, în timp ce ataca a doua felie de pâine prăjită. Era tânără, vehementă și avea tendința de a fi exigentă când voia să-și demonstreze afecțiunea. Atitudinea aceea, sinceritatea aceea extremă care, în

principiu, reușise să doboare sistemul de apărare al lui Ruth când se cunoscuseră cu un an în urmă, se arăta extenuantă în viața de zi cu zi. Carol avea cei mai negri ochi pe care-i văzuse Ruth în viața ei și un corp perfect, puternic, dar nu lipsit de feminitate, sculptat cu ajutorul orelor de gimnastică și al dietelor stricte. Fără îndoială, era o femeie frumoasă; nu pur și simplu drăguță, ci frumoasă. Și, pe de altă parte, nesiguranța ei, teama că Ruth ar putea renega acea nouă sexualitate descoperită la treizeci și șapte de ani, îi oferea un aer fragil care, combinat cu trăsăturile sale extreme, se dovedea irezistibil. „Nimic nu era placid cu Carol", reflectă Ruth; izbucnea și regreta, trecea de la o gelozie rece la o pasiune debordantă, râdea în hohote sau plângea ca o fetiță în fața oricărui film trist. O încântare, da, dar o încântare care putea fi apăsătoare.

La a doua ceașcă de cafea luase deja o hotărâre. Avea să-i sune pe părinții ei și, dacă ei nu se duceau acolo, avea să petreacă weekendul în apartamentul din Sitges. Nu obișnuia să meargă în acel loc vara, pentru că mulțimea o copleșea, dar avea nevoie de un refugiu apropiat și cunoscut, iar acela era mai bun decât nimic. Dintr-odată, perspectiva de a petrece trei zile singură, făcând ce avea ea chef, i se păru minunată și, deși era încă devreme, o sună pe mama ei ca să afle dacă apartamentul era liber, ținând degetele încrucișate pentru ca răspunsul să fie unul afirmativ. Chiar așa se și întâmplă, așa că, fără să piardă o clipă, îi trimise un mesaj lui Carol comunicându-i planurile sale, un text scurt și simplu, care nu dădea drept la replică. Totuși șovăi o clipă înainte de a face la fel și cu Héctor; nu avea de ce să-l informeze cu privire la plecările și venirile ei, dar cu o seară în urmă îl simțise îngrijorat. Tonul vocii lui denota neliniște, iar Héctor, care avea, ce-i drept, multe defecte, nu era un bărbat care să se tulbure cu ușurință. Se jucă o vreme cu telefonul mobil până

când, în cele din urmă, se hotărî să stea de vorbă cu el.

— Alo? răspunse el, aproape înainte ca telefonul să sune. E totul în regulă?

— Da, da, se grăbi să-l lămurească. Ascultă, aseară mi-ai dat de gândit. Trebuie să-mi povestești ce se întâmplă.

Oftă îndelung.

— Adevărul e că habar n-am.

Héctor îi povesti mai liniștit ceea ce-i spusese și ieri-seară: acea amenințare voalată, care părea că se așterne asupra lui și, cine știe, asupra familiei sale.

— Nu cred că se va întâmpla nimic, poate că nu vor altceva decât să mă facă să mă agit, să-mi creeze probleme, dar în orice caz… fii pe fază, de acord? Dacă vezi ceva ciudat sau suspect, anunță-mă imediat.

— Desigur. De fapt, te sunasem să-ți spun că mă duc la Sitges în weekendul ăsta. La casa părinților mei. În treacăt, o să profit ca să dau pe la Calafell și să-l iau pe Guillermo duminică seara.

— Te duci singură?

O întrebă mai mult pentru siguranță decât pentru altceva, dar imediat îi păru rău, iar tonul aspru al lui Ruth îi confirmă că fusese o intervenție nepotrivită.

— Asta nu te privește.

— Iartă-mă. Nu… nu voiam să mă bag în viața ta.

— Aha. Ruth își mușcă limba ca să nu fie nesuferită. Păi, cam așa a sunat. Pa, Héctor, vorbim luni.

— Da, distracție plăcută! Și, Ruth… Se simțea că el nu știa cum să spună asta. Nu uita, dacă vezi ceva ciudat, să mă suni imediat, da?

— Pa, Héctor.

Ruth închise telefonul imediat și constată că erau două apeluri pierdute de la Carol. Nu avea deloc chef de ceartă, așa că, prefăcându-se că nu le

văzuse, începu să-și pregătească puținele lucruri pe care urma să le ia cu ea.

•

Nici Héctor nu pierdu timpul. Dormise foarte puțin și prost, ca de obicei, dar în acea dimineață lipsa de somn se traduse prin hiperactivitate. Orice i-ar fi spus lui Ruth, era îngrijorat. Mai ales pentru că, deși presimțea amenințarea, nu știa de unde venea și nici ce se întâmpla cu adevărat. Ceva îi spunea că acel pericol nelămurit nu îl pândea doar pe el; că răzbunarea, dacă despre asta era vorba, avea să se extindă și asupra celor care îl înconjurau. Când noaptea trecută reușise, până la urmă, să ia legătura cu fiul său, răsuflase ușurat. Guillermo se simțea foarte bine acasă la prietenul lui și, pentru o clipă, Héctor fusese tentat să-i spună să mai rămână acolo câteva zile dacă era posibil, dar nu făcuse asta fiindcă voia prea mult să îl vadă. Ocupat cu întâmplările dinaintea plecării sale la Buenos Aires și cu deplasarea în sine, trecuse o lună de când îl văzuse ultima oară. Și îi era dor de el, mai tare decât ar fi crezut vreodată. Într-un fel, relația cu fiul său devenise tot mai strânsă pe măsură ce acesta creștea. Héctor nu se putea mândri că fusese un tată-model; orele de muncă în exces, pe de o parte, și incapacitatea reală de a se emoționa participând la jocurile copilărești, pe de altă parte, îl transformaseră într-un tată afectuos, dar oarecum absent. Totuși în ultima vreme fusese surprins de maturitatea cu care Guillermo accepta schimbările din viața sa. Era un copil mai curând introvertit, deși sociabil, care moștenise de la mama lui talentul pentru desen și de la tatăl său un aer ironic, care îl făcea să pară matur. Héctor se trezi gândindu-se că nu numai că-și iubea fiul, de asta nu se îndoia câtuși de puțin, ci și că, în plus, băiatul îi era simpatic, iar între ei doi începuse să se stabilească o relație care, dacă nu era prietenie – asta i se părea absurd –, părea să fie o adevărată camaraderie. Despărțirea,

fiind nevoiți să petreacă singuri câteva weekenduri întregi, contribuise la îmbunătățirea relației dintre tată și fiu, în loc să o deterioreze.

Dar noaptea trecută Héctor nu se limitase la a se asigura că familia lui era vie și nevătămată, ci mai dăduse un telefon, la un număr pe care încă îl păstra în agenda sa de pe vremea când se ocupa de cazul fetelor nigeriene. Stabilise o întâlnire cu Álvaro Santacruz, doctor în teologie, specializat în religii africane, care preda la facultatea de istorie. Numele lui apăruse ca expert în materie în timpul anchetelor sale anterioare, dar nu ajunsese să stea de vorbă cu el. Acum simțea nevoia imperioasă de a cere ajutorul cuiva care să clarifice puțin chestiunea, cineva care să poată adăuga o oarecare rigoare bănuielilor sale. Doctorul Santacruz îi aștepta, pe el și pe Martina Andreu, la zece și jumătate în biroul lui de la facultate și el într-acolo se îndrepta. Stabilise cu Andreu să se întâlnească puțin mai devreme pentru ca ea să-l pună la curent cu noutățile, în caz că exista vreuna.

Continuau să existe mai degrabă semne de întrebare decât altceva. Subinspectoarea Andreu, cu cearcăne la ochi, care nici ea nu păruse să fi dormit prea bine în noaptea aceea, îi dădu câteva informații în timp ce luau micul dejun într-o cafenea din apropierea facultății.

— În mod cert, există ceva ciudat la doctorul ăla Omar, zise Andreu. Mă rog, mai degrabă puținul pe care-l știm este destul de ciudat. Să vedem, stimabilul nostru doctor a sosit în Spania în urmă cu opt ani și s-a instalat la Barcelona acum cinci ani. Înainte a umblat prin sud, deși nu era prea clar ce făcea. Ceea ce se știe într-adevăr este că a sosit aici cu destui bani lichizi pentru a cumpăra acel apartament și a-și începe treburile. Și fie că-și ținea banii într-un seif, fie că afacerile în care era implicat nu-i permiteau prea multe. Tranzacțiile sale bancare erau puține la număr și nu trăia în lux, după cum ai văzut. Desigur că există și

posibilitatea să fi trimis banii în afară, dar deocamdată nu avem nimic în acest sens. Judecând după aparențe, doctorul Omar, al cărui nume adevărat este Ibraim Okoronkwo, apropo, trăia modest din consultațiile sale. Dacă n-ar fi mărturia acelei fete, și fii atent că se poate să se fi înșelat, n-am avea nimic care să-l relaționeze cu rețeaua de trafic de femei și nici cu vreun alt delict, în afară de vânzarea apei sfințite pentru a vindeca gastrita și pentru a alunga spiritele rele.

Héctor încuviință.

— Și ce se aude de dispariție?

— Nimic. Ultima persoană care l-a văzut a fost avocatul ăla al lui, Damián Fernández. Sângele de pe perete și de pe podea indică o răpire sau ceva mai rău. Și capul ăla de porc pare un mesaj, dar adresat cui? Nouă? Lui Omar?

Héctor se ridică pentru a plăti și Andreu i se alătură. Traversară strada și căutară împreună biroul doctorului Santacruz.

•

Facultatea de istorie era o clădire urâtă și nici coridoarele largi, aproape pustii în luna iulie, nu îi schimbau prea mult aspectul. Doctorii în teologie aveau ceva intimidant pentru un ateu convins ca Héctor, dar doctorul Santacruz era un bărbat cu un aspect foarte puțin mistic, mai apropiat de șaizeci de ani decât de cincizeci, și adăuga cunoștințelor sale o bază amplă de investigație. Cărțile lui despre cultura și religia africane erau clasice și erau studiate în facultățile de antropologie din întreaga Europă. În ciuda vârstei sale, Santacruz părea să se mențină în formă bună, impresie la care contribuia un corp robust de aproape un metru nouăzeci și un spate de jucător de pelotă basc. Era exact opusul unui teolog pe care și l-ar fi putut închipui Héctor, iar asta îl făcu să se simtă mai relaxat.

Santacruz ascultă cu atenție și seriozitate absolută ceea ce veniseră ei să-i expună. Héctor se

întoarse la operațiunea împotriva traficului de femei și la moartea Kirei și trecu apoi la a-i relata ultimele evenimente, deși cenzură mult bătaia pe care i-o dăduse lui Omar, precum și acele DVD-uri misterioase care apăruseră cu o noapte în urmă și despre care nici măcar Andreu nu aflase nimic. Îi vorbi despre dispariția lui Omar, despre capul de porc și despre dosarul pe care se afla numele lui. Când termină, interlocutorul său rămase o clipă tăcut, gânditor, ca și cum ceva din tot ce ascultase nu reușea să-l convingă pe deplin. Negă dând ușor din cap înainte de a vorbi.

— Îmi pare rău. Se mișcă în scaunul lui, stânjenit. Tot ce-mi povestiți mă surprinde mult. Și, ca să fiu sincer, mă îngrijorează.

— Dintr-un motiv anume? întrebă Andreu.

— Da. Din mai multe motive. Să vedem, partea cu prostituatele nu reprezintă nicio noutate. Fetișismul, în accepțiunea sa cea mai rea, a fost folosit ca instrument de control. Riturile despre care ați auzit vorbindu-se sunt absolut reale și, pentru cei care cred în ele, sunt de o mare eficiență. Fetele acelea sunt convinse că viețile lor și ale rudelor lor sunt amenințate și, de fapt, într-o oarecare măsură, chiar așa și este. Aș putea să vă relatez diverse cazuri la care am asistat în timpul studiilor mele în Africa și în anumite locuri din sudul Caraibilor. Condamnatul petrece câteva zile supus celei mai groaznice terori și tocmai acea groază îi provoacă moartea.

— Ei bine? întrebă Héctor oarecum nerăbdător.

— Groaza absolută este o emoție greu de explicat, inspectore. Nu ascultă de logică, nici nu se poate vindeca prin raționamente. Mai mult, cum fără doar și poate s-a întâmplat și în cazul acesta, victima a ales un mod rapid de a muri, pentru a-și alina panica și, în treacăt, pentru a-și salva familia. Să nu vă îndoiți că acea sărmană fată s-a jertfit, ca să zic așa, convinsă că era singura soluție. Și, chiar dacă vi se pare absurd, pentru ea așa și era.

— Asta înțeleg. Cel puțin, cred că înțeleg, precizează Héctor, dar ce anume vă surprinde?

— Tot ce s-a întâmplat după aceea. Dispariția individului ăluia, episodul acela grotesc cu capul de porc, pozele dumneavoastră într-un dosar… Astea nu au nicio legătură cu fetișismul în cea mai pură formă a sa. Pare mai degrabă un scenariu. O punere în scenă dedicată cuiva. Făcu o pauză și se uită la amândoi cu atenție. Intuiesc că există ceva ce nu doriți să-mi povestiți, dar dacă vreți să vă ajut trebuie să-mi răspundeți la o întrebare: Vreunul dintre voi are la bărbatul acela vreo datorie neplătită?

Pentru un moment, îndoiala pluti în aer înainte ca Salgado să răspundă:

— S-ar putea. Nu, se corectă el, are.

Doctorul Santacruz ar fi putut să zâmbească, din pură satisfacție, dar chipul său arăta acum o neliniște clară și sinceră.

— De asta mă temeam. Uitați ce e, trebuie să înțelegeți ceva. Oricât de puternică ar fi acea magie, cum este denumită uneori, se dovedește cu totul inofensivă pentru cei care nu cred în ea. Mă înșel crezând că sunteți mai degrabă sceptic, inspectore? Nu doar în această privință, ci în toate cele legate de științele oculte? Nu? Bănuiam eu. Dar dacă vă temeți pentru familia dumneavoastră, pentru siguranța celor dragi…

— Oare se află în pericol?

— Nu îndrăznesc să spun chiar atât de mult, nici nu vreau să vă alarmez. Doar… cum să vă spun? Ei caută ca dumneavoastră să vă fie teamă, să vă tulbure. Să vă scoată din optica dumneavoastră rațională, occidentală și să vă atragă într-a lor, mai atavică, bazată pe elemente supranaturale. Și, prin urmare, folosesc un ritual pe care să-l poată înțelege oricine. Se întoarse spre Andreu. Colegul dumneavoastră mi-a spus că ați cercetat cabinetul acelui Omar. Ați găsit ceva care să vină în sprijinul a ceea ce am spus?

Martina coborî privirea, evident neliniștită.

— V-a zis deja. Am găsit niște poze cu Héctor și familia sa.

— Doar atât?

— Da. Iartă-mă, Héctor, nu ți-am spus despre asta pentru că mi s-a părut ridicol. Dăduseră foc la ceva într-un colț al încăperii. Și cenușa era vârâtă într-un plic, împreună cu una dintre acele păpuși grotești făcute din funie. Totul se afla în dosarul cu pozele în care erai tu, Ruth și Guillermo. Le-am scos până să vii tu.

Doctorul Santacruz interveni înainte ca Héctor să poată spune ceva.

— Mă miram eu să nu le fi găsit, pur și simplu pentru că este ritul cel mai cunoscut al fetișismului, unul despre care cu toții am auzit vorbindu-se. Îl privi pe Salgado și zise cu sinceritate: Vor să vă sperie, inspectore. Dacă nu există frică, ei nu au nicio putere. Dar am să vă mai spun ceva: din câte îmi dau seama, par hotărâți să vă provoace acea angoasă, să vă sperie cu lucruri de care dumneavoastră vă puteți într-adevăr teme. Siguranța familiei dumneavoastră, inviolabilitatea căminului dumneavoastră. Chiar și a prietenilor dumneavoastră apropiați. Dacă le faceți jocul, dacă începeți să credeți că amenințările lor se pot transpune în pericole reale, atunci veți fi la cheremul lor. Ca fata aceea.

16.

De îndată ce ajunseră la comisariat, Héctor remarcă faptul că Leire avea ceva să-i spună, dar înainte să aibă timp să se apropie de ea, Savall îl chemă în biroul lui. După expresia feței sale, ședința cu ușile închise nu prevestea nimic bun, iar

Héctor se înarmă cu răbdare pentru a suporta predica, despre care intuia că avea legătură cu subiectul referitor la doctorul Omar. Totuși, înțelese că nu despre asta era vorba când văzu că în fața mesei comisarului mai era așezată încă o persoană: o femeie cu părul deschis la culoare, de vreo cincizeci de ani, care se întoarse spre el și îl țintui cu o privire intensă. Héctor nu fu surprins când Savall făcu prezentările; era convins că trebuia să fie vorba despre Joana Vidal. Ea îl salută cu o mișcare ușoară a capului și rămase pe scaun. Încordată.

— Héctor, tocmai o informam pe doamna Vidal în legătură cu cercetările tale. Tonul vocii lui Savall era blând, împăciuitor și oarecum prevenitor. Dar cred că e mai bine să-i povestești tu însuți.

Héctor întârzie câteva secunde până să ia cuvântul. Știa ce-i cerea comisarul: o relatare neutră și amabilă, dar în același timp persuasivă, care să o convingă pe acea femeie că fiul ei căzuse pe fereastră. Același discurs pe care l-ar fi folosit un profesor în fața unui elev care a rămas corigent cu un patru virgulă nouă: „Puteți să țineți capul sus pentru că a fost o corigență mai mult decât demnă… reveniți în septembrie și sigur veți lua examenul”. În cazul Joanei Vidal: „Mai bine plecați și nu vă mai întoarceți”. Dar, în același timp, ceva îi spunea că femeia aceea, care stătea în continuare picior peste picior și strângea cu putere brațele scaunului, avea un as în mânecă. O bombă pe care urma să o arunce când avea să creadă ea de cuviință și care avea să-i ia pe toți prin surprindere și să-i lase fără cuvinte.

— Desigur, zise în cele din urmă și tăcu din nou pentru a-și cântări vorbele. Dar poate că mai înainte doamna Vidal are și dânsa să ne relateze ceva.

Privirea fugară a femeii îi indică faptul că nimerise la țintă. Savall ridică sprâncenele.

— Așa este, Joana? întrebă el.

— Nu sunt sigură. Poate. Dar până la asta vreau să aud ce are să-mi spună inspectorul Salgado.

— Prea bine. „Acum e momentul”, gândi Héctor observând că femeia care stătea alături de el se relaxase puțin. Își mișcă scaunul pentru a-i privi fața și îi vorbi direct, ca și cum comisarul n-ar fi fost acolo. Din câte știm, în noaptea sărbătorii de Sfântul Ioan, fiul dumneavoastră și doi prieteni ai săi, Aleix Rovira și Gina Martí, au organizat o mică petrecere în mansarda lui Marc. Relatările tinerilor coincid în linii mari. Reuniunea părea să se desfășoare normal până când, din cine știe ce motiv, Marc s-a indispus, a oprit muzica și s-a certat cu Aleix când acesta i-a reproșat că s-a întors foarte schimbat de la Dublin. Aleix a plecat la el acasă, dar Gina, care era destul de beată, a rămas să doarmă în camera lui Marc. Supărarea acestuia o afecta și pe ea, căci de îndată ce Aleix a plecat, el a trimis-o la culcare spunându-i că e beată, ceea ce a deranjat-o destul de mult pe fată. Apoi s-a culcat și a adormit imediat. La rândul său, Marc a rămas singur în mansardă și a făcut ceea ce obișnuia să facă: a fumat o ultimă țigară așezat pe pervazul ferestrei.

Se opri în acel punct, deși chipul acelei femei indica doar concentrare. Nici părere de rău, nici durere. În trăsăturile Joanei Vidal era ceva specific nordicilor, o răceală aparentă, care putea sau nu să fie doar o mască. Chiar era, gândi Héctor, deși era vorba despre o mască pe care o purta de mult timp și care începea deja să se contopească cu trăsăturile originale. Doar ochii ei, de o culoare căprui-închis des întâlnită, păreau de altă părere; ascundeau o strălucire care, în anumite condiții, putea fi periculoasă. Fără să se poată abține, o compară mintal pe Joana cu a doua soție a lui Enric Castells și își spuse că exista o asemănare superficială, o paloare comună ambelor femei, dar aceea era singura asemănare: în ochii Glòriei

existau îndoială, nesiguranță, chiar și obediență; în ochii Joanei sclipeau răzvrătirea, sfidarea. Nu încăpea îndoială că Enric Castells nu dorise să-și asume același risc de două ori și alesese o femeie mai blândă, mai docilă. Mai ușor de manevrat. Își spuse că femeia din fața lui merita să afle adevărul și continuă pe același ton, fără să ia în seamă expresia de nerăbdare care punea stăpânire pe chipul comisarului.

— Dar tinerii mint, cel puțin întrucâtva. Nu spun că ar avea vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat apoi, clarifică. Doar că există o parte din poveste pe care… au îndulcit-o, ca să zic așa.

Îi povesti ce descoperise Castro văzând pozele de pe pagina de facebook a Ginei Martí, precum și faptul că găsiseră tricoul pe care îl purta Marc în timpul petrecerii: curat, dar cu niște pete care puteau foarte bine să fie de sânge.

— Așa că următorul pas este să-l interogăm temeinic pe Aleix Rovira, zise fără să-l privească pe Savall, deoarece presupusa ceartă despre care ne-au vorbit ar fi putut fi ceva mai violentă decât sugerează relatarea. Și să vorbim cu fratele lui Aleix, ca să confirme din nou că băiatul a sosit acasă și nu a mai ieșit iar. Sincer, cred că asta e cel mai probabil; poate că a fost doar atât, o ceartă între prieteni, nimic prea serios, dar îndeajuns încât Marc să-și păteze cu sânge tricoul și să se schimbe de haine. O ceartă care poate a făcut ca laptopul lui Marc să cadă jos și să se sfărâme…

Rămase pe gânduri. De ce Gina nu le spusese nimic despre laptopul sfărâmat? Chiar și dacă fusese vorba despre o simplă ceartă, cum spunea ea, ar fi fost mai puțin suspect să povestească ceva ce oricum aveau să afle. Se sili să se înfrâneze; gândurile sale avansau prea repede și trebuia să continue.

— Asta nu schimbă ceea ce s-a întâmplat după aceea, zise, dar vocea lui nu răsună prea convingător. Doar că ne lipsesc piese pentru a

completa imaginea. Deocamdată, am adus laptopul și mobilul lui Marc Castells, să vedem ce putem afla. Și ar trebui să-l interogăm din nou pe Aleix Rovira. În acel moment îl privi într-adevăr pe comisar. Îi făcu plăcere să vadă că încuviința, chiar dacă în silă. Și acum, vreți să ne spuneți ceva, doamnă Vidal?

Joana își descrucișă picioarele și căută în geantă până când scoase niște hârtii îndoite. Le ținu în mână în timp ce vorbea, de parcă n-ar fi vrut să se despartă de ele.

— Acum câteva luni, Marc a luat legătura cu mine prin e-mail. Îi era greu să povestească asta. Își drese vocea și lăsă capul pe spate; avea gâtul lung și alb. După cum probabil că știți deja, nu ne-am mai văzut de când am plecat, în urmă cu optsprezece ani. Așa că a fost o adevărată surpriză când am primit primul lui e-mail.

— Și cum a obținut adresa ta? întrebă comisarul.

— I-a dat-o Fèlix, fratele lui Enric. Poate ți se va părea ciudat, dar am ținut legătura în tot acest timp. Cu fostul meu cumnat, vreau să spun. Îl cunoașteți? întrebă adresându-i-se lui Héctor.

— Da, l-am văzut ieri. În casa fostului dumneavoastră soț. Părea să-și fi iubit mult nepotul.

Ea încuviință.

— Mă rog, Enric este un bărbat ocupat. Neagă dând din cap. Nu, nu am dreptul să-l critic. Sunt sigură că a făcut tot ce i-a stat în putință… dar Fèlix nu are altă familie în afară de cea a fratelui său și s-a îngrijit întotdeauna mult de Marc. Nu contează, chestia e că am primit un e-mail, la începutul anului. De la… fiul meu. Era prima oară când îl numea așa și nu-i fusese ușor. Am rămas foarte surprinsă. E clar că așa ceva se putea întâmpla oricând, dar adevărul e că nu mă așteptam. Nu te aștepți niciodată.

Se lăsă o tăcere pe care Savall și Héctor nu îndrăzniră să o rupă. O făcu ea.

— La început nu am știut ce să-i răspund, dar el a insistat. Mi-a mai trimis încă două sau trei e-mailuri și n-am mai putut să refuz, așa că am început să ne scriem. Știu că sună ciudat, n-am să neg asta. O mamă și un fiu care practic nu s-au văzut niciodată comunicând prin e-mail.

Schiță un zâmbet amar, ca și cum i-ar fi provocat să facă un comentariu cât de mic. Niciunul dintre cei doi nu deschise gura. Ea continuă:

— Eu mă temeam de întrebări, de reproșuri chiar, dar nu au existat; Marc se limita la a-mi povesti chestii despre viața lui în Dublin, despre planurile sale. Era ca și cum tocmai ne-am fi cunoscut, ca și cum eu n-aș fi fost mama lui. Corespondența a continuat timp de vreo trei luni, până când… Tăcu timp de câteva clipe și își abătu privirea. Până când a sugerat că ar putea să vină să mă vadă la Paris.

Coborî privirea pe foile pe care le avea în mână.

— Ideea asta m-a îngrozit, zise simplu. Nu știu de ce. I-am spus că trebuia să mă gândesc.

— Și el s-a supărat? întrebă Héctor.

Ea ridică din umeri.

— Bănuiesc că a fost ca un duș rece. Începând de atunci e-mailurile lui au devenit din ce în ce mai rare până când aproape că a încetat să-mi mai scrie. Dar spre sfârșitul ședерii sale în Irlanda, mi-a trimis e-mailul acesta.

Despături hârtiile, alese una și i-o dădu lui Savall. Acesta o citi și apoi îi înmână foaia lui Héctor. Textul spunea așa:

> Bună, știu că n-am mai dat de mult timp niciun semn de viață și n-am să insist să ne vedem, cel puțin deocamdată. De fapt, trebuie să mă întorc la

Barcelona ca să rezolv o chestiune. Încă nu știu cum să o fac, dar știu că trebuie să încerc. După ce se va fi rezolvat, mi-ar plăcea să ne vedem. La Paris sau la Barcelona, unde preferi. Te pup.

Marc

Héctor își ridică privirea din foaie și Joana răspunse la întrebarea lui înainte ca acesta să o formuleze.

— Nu, habar n-am la ce chestiune se referea. În momentul acela m-am gândit că trebuie să fie vorba despre o chestiune de școală, un examen de admitere la facultate sau ceva de genul ăsta. Adevărul e că nu i-am dat importanță până ieri după-amiază. M-am apucat să citesc toate e-mailurile, unul după altul, ca pe o conversație adevărată. Acesta este ultimul pe care l-am primit de la el.

Privirea comisarului Savall și cea a lui Héctor se întâlniră. Nu prea erau multe de zis. Acel mesaj se putea referi la orice și la nimic.

— Da, știu că asta pare un pic exagerat, dar, nu știu… poate că e vorba despre altceva, poate că are vreo legătură cu moartea lui. Mișcă mâinile, un gest mai mult de nerăbdare decât de mâhnire, și se ridică în picioare. Mă rog, presupun că a fost o prostie din partea mea.

— Joana. Savall se ridică și el în picioare și înconjură masa pentru a se apropia de ea. Într-o investigație nimic nu este o prostie. Ți-am zis că vom merge până în pânzele albe cu această chestiune și așa va fi. Dar trebuie să înțelegi, să accepți că poate ceea ce s-a întâmplat cu adevărat este lucrul cel mai evident. Accidentele sunt greu de acceptat și totuși au loc.

Joana încuviință, cu toate că Héctor avea senzația că nu asta o preocupa. Sau, cel puțin, nu doar asta. Trebuie să fi fost o femeie foarte frumoasă, și încă era într-un fel, se gândi el. Elegantă și stilată, chiar dacă chipul său lăsa să se întrevadă deja trecerea anilor fără ca ea să facă nimic pentru a o ascunde. Nici machiaj, nici operații. Joana Vidal accepta maturitatea în mod firesc și rezultatul denota o demnitate care le lipsea altor chipuri de vârsta ei. O studie profitând de faptul că ea părea absorbită de ceea ce îi spunea comisarul.

— Te vom ține la curent. Personal. Inspectorul Salgado sau eu însumi, îți promit. Încearcă să te odihnești.

Savall se oferi să o însoțească până la ușă, dar ea refuză, cu aceeași grimasă de nerăbdare pe care Héctor o percepuse cu câteva minute înainte. Probabil că nu era o femeie ușor de suportat, era convins de asta, și, în timp ce o vedea îndepărtându-se, îi veni în minte imaginea lui Maryl Streep. Silueta lui Leire Castro, care se apropie de îndată ce ieșise Joana Vidal, îl aduse din nou la realitate.

— Aveți o clipă, inspectore?

— Da, dar dacă e să fiu sincer, am nevoie de o țigară. Fumezi? o întrebă pentru prima oară.

— Mai mult decât ar trebui și mai puțin decât am poftă.

El zâmbi.

— Păi, acum o vei face din ordinul superiorului tău.

Fără să știe din ce motiv, Leire îi făcu jocul.

— Mi s-au cerut și lucruri mai grele.

El ridică mâinile, cu o atitudine de falsă inocență.

— Nu pot să cred… Hai să poluăm aerul de pe stradă și-mi povestești.

Reușiră să găsească un loc la umbră, cu toate că asta în Barcelona, vara, presupunea un refugiu fals.

Soarele de prânz ardea peste oraș și umiditatea făcea să crească temperatura până la niște valori africane.

— Aceea era mama lui Marc, nu-i așa? întrebă ea.

— Da. Trase adânc din țigară și suflă fumul încet. Spune-mi, ai găsit ceva în laptop sau în telefonul mobil?

Ea încuviință.

— Cercetăm numerele de telefon, deși cele mai multe dintre apelurile și mesajele din zilele anterioare morții sale sunt destinate Ginei Martí și lui Aleix Rovira. Și unei anume Iris, deși, în cazul ei, sunt mai multe pe WhatsApp.

El se arătă nedumerit și ea îi explică despre ce era vorba.

— Este gratuit, iar după prefix știm că fata aia se afla în Irlanda. În Dublin, presupun. Vorbeau puțin în engleză, fata trebuie să fie spanioloaică și, din câte am citit, Marc era destul de amorezat de ea. Am transcris toate mesajele, ca să vedem dacă există ceva, dar la prima vedere par normale: „Mi-e dor de tine, mi-ar plăcea să fii aici…” Cred că plănuiau să se vadă, pentru că există câte o referință la „în curând se va termina toată chestiunea asta”. Ea zâmbi. Totul cu abrevieri prea puțin romantice, ca să fiu sinceră. Cât despre laptop, se încearcă repararea lui, dar mi s-a spus că este destul de stricat. De parcă l-ar fi sfărâmat dinadins.

— Aha!

Povestea cu laptopul îl îngrijora. Urma să-și comenteze îndoielile cu voce tare, dar Leire nu îl lăsă.

— Mai există ceva, inspectore. Mi-am dat seama de asta azi-noapte, acasă. Ochii îi străluceau și Héctor observă pentru prima oară că erau de culoare verde-închis. Pe căldura asta nu reușeam să dorm, așa că am ieșit pe terasă ca să fumez o țigară. Am uitat scrumiera și am stins-o până la

urmă pe podea, gândindu-mă că o s-o iau după aceea. Nu este foarte igienic, recunosc. Apoi, pe când stăteam în pat, mi-a trecut ceva prin minte. Ce-ați face dumneavoastră dacă v-ați duce să fumați o țigară așezat la fereastră?

El meditã o secundă.

— Mă rog, fie aș arunca în aer cenușa, fie aș lua cu mine o scrumieră și aș ține-o aproape de mine, lângă mine sau chiar în mână.

— Exact. Și din câte mi-a spus menajera, Glòria Vergés are obsesia curățeniei. Nu suportă fumul, nici chiștoacele. Bănuiesc că din acest motiv băiatul fuma la fereastră. Făcu o scurtă pauză înainte de a continua: Chiștocul nu era pe jos, cel puțin nu de dimineață, când am cercetat locul. Da, ar fi putut să-l arunce departe, dar într-un fel nu mi-l imaginez pe Marc murdărind grădina. Cel mai logic era să fi luat scrumiera la fereastră, ca să fie scutit de scandal. Dar aceasta nu era acolo. Era înăuntru, îmi amintesc perfect, pe etajera de lângă fereastră. Cred că apare chiar și în vreuna dintre pozele pe care le-am făcut.

Creierul lui Héctor funcționa foarte repede, în ciuda căldurii.

— Ceea ce înseamnă că Marc a stins țigara și a intrat în cameră.

— Așa am crezut. M-am tot gândit și nu e o idee bătută-n cuie. Ar fi putut foarte bine să fumeze, să intre și apoi să se întoarcă la fereastră. Dar, din câte ni s-a spus, nu era ceva ce obișnuia să facă. Vreau să spun că ideea pe care ne-au creat-o este că Marc se așeza la fereastră ca să fumeze. Punct. Nu să mediteze, nici să-și treacă timpul.

— Mai există o opțiune, obiectă el. Să fi luat cineva scrumiera de la fereastră.

— Da, și la asta m-am gândit. Dar menajera a trebuit să se ocupe de Gina Martí, care a făcut o criză de nervi când s-a trezit; nu a urcat în mansardă înainte să ajungem noi. Domnul Castells a sosit cu fratele său, preotul, în același timp cu

noi; soția și fiica lui au coborât după aceea; doamna Castells nu a vrut ca fetița să vadă cadavrul, cum era și logic, așa că a rămas în cabana de la Collbató până târziu.

— Ești sigură că Gina nu a mai intrat în mansardă de dimineață?

— Conform declarației ei, nu. Țipetele menajerei au trezit-o și a coborât repede la ușă. Văzându-l pe Marc mort, a făcut o criză de nervi și femeia a fost nevoită să-i pregătească un ceai de tei, pe care nu l-a băut. Noi am ajuns imediat. Și nici nu mi-o imaginez luând scrumiera de la fereastră și punând-o la locul ei.

— Să vedem… Héctor miji ochii. Să ne imaginăm scena: Marc stă cu prietenii lui și noaptea se încheie prost. Se ceartă. Destul de rău încât să i se mânjească tricoul de sânge. Aleix pleacă și el o trimite pe Gina la culcare. E aproape ora trei dimineața și e cald. Se schimbă de tricoul murdar și, înainte de a se duce la culcare, își respectă obiceiul: fumează o țigară așezat la fereastră. Să zicem că ia scrumiera, sunt sigur că făcea asta în mod obișnuit. Așa că fumează liniștit, stinge țigara și intră din nou în mansardă; lasă scrumiera…

— Vedeți? insistă Castro. Nu se potrivește cu ideea că ar fi fost amețit și ar fi căzut accidental. Mai mult, dacă era amețit, ar fi trebuit să bage de seamă și, în acest caz, de ce să iasă din nou?

Héctor se gândi la groaza pe care o citise în ochii Joanei Vidal cu numai un moment în urmă, la cuvintele lui Enric Castells care negau cu o vehemență excesivă posibilitatea ca fiul său să se fi aruncat în gol din proprie voință. Ar fi putut fi o sinucidere? Poate un acces de disperare din cauza a ceva ce se întâmplase în acea noapte? Sau intrase cineva, se certaseră și sfârșise prin a-l împinge pe fereastră? Trebuia să fie cineva cât de cât puternic, ceea ce o scotea din ecuație pe Gina. Aleix? Se certaseră și rezultatul acelei dispute fusese laptopul

sfărâmat? Leire părea să-și continue raționamentul, căci în ochii ei scăpărau scântei.

— Am mai făcut ceva, zise ea. Azi-dimineață am sunat la facultatea de informatică, unde studiază Aleix Rovira. Mi-a fost cam greu, dar în cele din urmă am obținut informația: nu a luat nici măcar un examen, de fapt, practic n-a asistat la niciun curs înainte de Paște.

— Nu era un fel de copil-minune?

— Păi, se pare că și-a pierdut superputerile când a intrat la universitate.

— Cercetează-i apelurile. Vreau să știu totul despre Rovira: pe cine sună, pe unde umblă; cu alte cuvinte, cum își petrece timpul liber… și trebuie că are destul de mult dacă nu se duce la cursuri. Am impresia că filfizonii ăia doi ne cam fac figuri. O să-l chem la comisariat luni, așa că va trebui să ne grăbim. E vreo problemă?

Leire negă dând din cap, deși expresia feței sale nu dovedea aceeași siguranță. De fapt, în acea după-amiază trebuia să-l aștepte pe Tomás la gara Sants și, teoretic, era liberă în acel weekend. Urma să o spună cu voce tare când se gândi că poate că nu era chiar atât de rău să aibă ceva de făcut.

— Nicio problemă, inspectore.

— Foarte bine. Ar mai fi ceva, Marc i-a scris mamei sale spunându-i că avea ceva de rezolvat aici. Nu cred că are vreo importanță, dar…

— Dar în cazul ăsta umblăm orbește, nu credeți?

— De-a dreptul orbește! Își aminti ce îi spusese Savall și adăugă, fără să poată evita un ton ironic: Și nu uita că toată chestiunea asta este „extraoficială”. Vorbesc eu cu domnul comisar. Vreau să strâng toate informațiile posibile despre Aleix Rovira înainte de ziua de luni. Ocupă-te de el, eu o să am grijă să-l interoghez pe Óscar Vaquero.

Ea păru nedumerită.

— Grăsunul căruia i-au jucat o festă. Da, știu că au trecut vreo doi ani de atunci, dar ranchiunele nu se sting întotdeauna cu timpul, ci din contră. Un zâmbet cinic îi apăru pe chip. Te asigur de asta.

17.

Aparatul de aer condiționat din acea încăpere tristă făcea un zgomot infernal. Dincoace de draperiile trase – bucăți rigide de stofă de o culoare verde-închis – pentru a ascunde soarele care ardea peste oraș la acea oră, zumzăitul radioului amintea de mugetul întretăiat al unei bestii din altă lume. Ar fi putut fi vorba de un hotel de pe șosea, unul dintre acele stabilimente care, în ciuda caracterului sordid, avea o aureolă romantică sau, cel puțin, senzuală. Încăperi care miros a cearșafuri transpirate și a trupuri dăruite, a sex pe furiș dar inevitabil, a dorințe niciodată satisfăcute pe deplin, a parfum ieftin și a duș rapid.

În realitate, nu era un motel, ci o pensiune situată în apropiere de piața Universitat, discretă și chiar curată dacă o priveai cu bunăvoință – sau mai bine zis, dacă nu te uitai prea mult la ea –, specializată în închirierea de camere cu ora. Dată fiind apropierea de Gayxample, zona gay prin excelență a Barcelonei, cei mai mulți clienți erau homosexuali, lucru care, într-un fel, pe Regina o liniștea.

În acel an frecventase oarecum regulat acea pensiune fără să fi întâlnit vreodată un chip cunoscut. Cele mai rele erau momentele când intra și ieșea, dar până atunci avusese noroc. Cu siguranță pentru că, la urma urmelor, puțin îi păsa. Nu era vorba că ea și Salvador ar fi avut explicit o relație deschisă, dar pentru soțul ei trebuie să fi fost mai mult sau mai puțin evident că, dacă nu făcea dragoste cu ea, o altă persoană trebuie să-i fi

ocupat locul în pat, cel puțin din când în când. Dacă era sinceră cu ea însăși, Regina trebuia să recunoască faptul că atunci când se căsătorise cu Salvador, mai mare cu șaisprezece ani decât ea, nu o făcuse pentru că bărbatul ar fi fost vreo fiară sexuală, cu toate că în primii ani nu se putuse plânge în privința asta. Nu, Regina nu era o femeie deosebit de pasională, dar orgolioasă, da. Era căsătorită de douăzeci și unu de ani și, în timpul primei jumătăți a acestei perioade, fusese foarte fericită. Salvador o adora, cu o devoțiune care părea de nezdruncinat, eternă. Și ea înflorea sub lingușelile lui, în fața acelor priviri care o mângâiau ca pe o zeiță, proslăvindu-i formele fără să o strângă prea tare.

Singurul lucru pe care nu îl luase în calcul când decisese să se mărite cu acel domn, atrăgător într-un sens puțin convențional, înalt și deja cărunt în fotografia de nuntă, fusese că gusturile acelui intelectual recunoscut aveau să se schimbe odată cu trecerea anilor. Dacă la patruzeci și patru de ani Salvador se uita la fetele de douăzeci și ceva, la șaizeci și patru, devenit din întâmplare un autor popular, interesul său continua să se axeze pe aceleași trupuri tinere, pe aceleași chipuri deosebit de strălucitoare. Cele care nu aveau nevoie decât de apă și săpun pentru a fi strălucitoare. Și acele tinerele, încă și mai blege decât fusese Regina cu ani în urmă, îl găseau distins, încântător, inteligent. Chiar romantic. Citeau emoționate romanele lui de dragoste, povești cu zâne urbane cu titluri ca: *Dulcea savoare a primelor întâlniri* sau *Priviri spre tristețe,* pe care el începuse să le scrie când cărțile sale înțelepte, cu pretenții experimentale, ajunseseră să-i plictisească chiar și pe criticii cei mai respingători, și asistau la conferințele lui în care cuvinte precum „dorință”, „piele”, „savoare” și „melancolie” se repetau până la saturație.

Fusese o lovitură dură când își dăduse seama că acea admirație constantă se stingea încetul cu

încetul. Sau, mai bine zis, se deplasa subtil în alte direcții. La vârsta de treizeci și opt de ani, Regina încetase să mai fie bila albă a partidei de biliard, centrul atențiilor soțului ei, iar la patruzeci și cinci devenise, în mod definitiv, bila neagră, aceea atinsă doar la finalul partidei și atunci când nu mai există altă opțiune. Acum, în pragul vârstei de cincizeci de ani, după mai multe retușuri faciale care nu primiseră decât o privire fugitivă de apreciere din partea lui Salvador, hotărâse să schimbe strategia. Într-o bună zi, logica se impusese în fața amorului propriu; își dăduse seama că ajunsese să lupte împotriva unui dușman pe cât de brutal, pe atât de implacabil, pe care-l putea stăpâni, dar nu învinge.

Aceasta fusese hotărârea ei de la sfârșitul anului trecut: să-și întărească stima de sine cu orice preț. Și, observând cum stăteau lucrurile împrejurul ei, descoperise că acele priviri pe care soțul ei nu i le mai adresa puteau să vină, surprinzător, din unghiuri nebănuite. Într-un fel, se gândise ea, infidelitatea restaura ordinea și echilibra căsnicia. Și deși la început nu căutase doar sex, ci mai degrabă să remedieze un ego zdruncinat, care nu răspundea la tratamentele antirid, nici la inciziile bisturiului, avalanșa de senzații pe care i-o oferiseră acele brațe puternice și musculoase, acele fese dure și delicate ca niște pietre lustruite, acele săruturi stângace și acea limbă neliniștită care ajungea până în cele mai ascunse unghere ale sexului ei fuseseră o adevărată surpriză. Acel amant aparținând unei noi generații, în stare să o reguleze până la epuizare fără să-și piardă zâmbetul, să o muște pe gât ca un cățeluș jucăuș, și chiar să o pălmuiască atunci când plăcerea era atât de intensă încât ochii i se închideau fără să vrea. La fel ca ea, la fel ca toată lumea, el voia să fie văzut și admirat, dar spre deosebire de alții, părerea foarte bună pe care o avea despre sine însuși rămânea afară; în pat devenea generos și

neobosit, exigent și afectuos. Uneori, un armăsar autentic; alteori, un tânăr speriat care cere mângâiere. Ea n-ar fi știut să spună ce prefera; dar știa că, săptămână după săptămână, se înhămase la acele jocuri cu ușa închisă și că perspectiva de a sta o lună fără să-l vadă, exilată pe Costa Brava cu acel soț sexagenar care acum i se părea repulsiv – imaginea lui Salvador în slip devenise un coșmar de care nu se putea elibera – și cu o fiică în plin capriciu emoțional, era de-a dreptul neplăcută. Slavă Domnului, nu era îndrăgostită de cineva care putea fi fiul ei; de fapt, de ceva timp se îndoia de existența acelui fel de iubire cu majuscule despre care soțul ei nu se sătura să scrie, spre delectarea femeilor care-și doreau să trăiască în acele cărți. Era, pur și simplu, stimulentul indispensabil al unor săptămâni care, fără el, își pierdeau rostul. Deși, uneori, singură în camera ei, se bucura atât de mult amintindu-și acele întâlniri fără de care credea că poate să trăiască… Totul avea să vină cândva, era sigură, dar între timp avea să înmagazineze în memoria ei atât de multe detalii morbide, la care trupul ei răspundea fără șovăire.

— La ce te gândești? îi șopti Aleix la ureche.

— Credeam că dormi, zise ea și-l sărută pe frunte.

Se ridică puțin pentru ca el să o înconjoare cu brațul său. Mâinile lor se înlănțuiră. Forța pe care o iradiau acele degete puternice îi dădea viață.

— Doar un pic. Dar vina e a ta, folosea un murmur obscen, mă epuizezi.

Ea râse, mulțumită, și cealaltă mână a lui se strecură pe sub cearșafuri și îi atinse coapsele.

— Ajunge, protestă ea și se îndepărtă puțin. Trebuie să plecăm.

— Nu. O prinse cu tot corpul său. Vreau să rămân aici.

— Eee… Haide, ridică-te! Lenișule… E prea cald ca să te țin deasupra mea.

Ea folosi un ton de falsă severitate; el, ca un copil rebel, o strânse în brațe cu mai multă putere. În cele din urmă, Regina reuși să se desprindă, se așeză pe marginea patului și aprinse lumina slabă de pe noptieră.

Aleix desfăcu brațele și picioarele larg, ocupând practic întreg spațiul. Ea nu se putu abține să nu fie din nou surprinsă de frumusețea acelui trup dezgolit. Era o senzație dulce-acrișoară, un amestec de admirație și de rușine. Fără să se ridice, întinse brațul pentru a-și lua sutienul și bluza, aruncate pe un scaun din apropiere.

— Poți să rămâi în pat dacă vrei, zise în timp ce se îmbrăca, stând cu spatele la el.

— Nu pleca încă. Trebuie să vorbesc cu tine.

Ceva în tonul vocii sale o alarmă brusc și se întoarse cu bluza pe jumătate încheiată.

— Trebuie chiar acum? Își termină de încheiat bluza și luă ceasul cu brățară de pe noptieră. Este foarte târziu.

El se ridică, punându-se în genunchi pe cearșafuri, și o sărută pe gât.

— Dă-te… Dacă ieri nu m-ai fi lăsat baltă, am fi avut mai mult timp. Salvador sosește într-o oră și trebuie să mă duc la aeroport să-l aștept.

— Am făcut-o pentru Gina, ți-am mai spus… Și, într-un fel, e și vina ta. Niciun mesaj pe mobil, niciun fel de contact în afara acestor pereți. Nu am putut să te anunț.

Ea încuviință cu un gest rapid, nerăbdător.

— Așa trebuie să fie. Mă rog, profită cât mă îmbrac. Ce ai să-mi spui?

Se ridică din pat și începu să-și tragă pe ea chiloții și apoi fusta. Nu avea timp nici măcar să treacă pe acasă pentru a face un duș. Avea să se ducă direct să-l ia pe Bătrân.

— Sunt într-o belea. Într-o mare belea.

Tăcere.

— Am nevoie de bani.

— Bani?

Regina nu știu ce să spună. Se înroși și își aranjă hainele.

El observă că o jignise; sări din pat, încă dezbrăcat, și se duse spre ea. Regina își feri ochii.

— Ei, ei… Uită-te la mine! îi zise el.

Ea îl privi și atunci, văzându-i chipul, înțelese că problema era chiar serioasă.

— Nu ți-aș cere asta dacă aș avea o altă soluție. Dar am făcut-o de oaie și am nevoie de bani. Serios!

— Ai părinți, Aleix. Cu siguranță, te pot ajuta.

— Nu fi absurdă! Nu pot să apelez la ei.

Regina oftă.

— Ce se întâmplă? Ai lăsat însărcinată vreo studentă sau ceva de genul ăsta?

El se schimbă la față și o luă de mână.

— Dă-mi drumul!

Nu îi dădu. O strânse și mai puternic și o trase spre el.

— Nu este nicio glumă, Regina. Dacă nu fac rost de trei mii de euro până marți…

Nu îl lăsă să termine, ci îl întrerupse cu un hohot de râs sec, ironic.

— Trei mii de euro? Ești nebun!

Aleix îi strânse mâna cu mai multă putere, dar apoi îi dădu drumul. Rămaseră față în față, măsurându-se din priviri.

— O să ți-i dau înapoi.

— Ascultă, nici pomeneală. Nu e vorba că mi-i dai sau nu înapoi. Crezi că pot să scot trei mii de euro din cont fără ca Salvador să afle? Și ce să-i spun? Că actul sexual m-a costat un pic mai mult de data asta?

Era ofensată; de asta se temea și el, să nu o facă să se simtă ca o persoană care trebuie să plătească pentru sex. Încercă să se explice:

— Ascultă, nu ți-i cer ca amant. Ți-i cer ca prietenă. Ți-i cer pentru că, dacă nu-i restitui, tipii ăia o să mă omoare.

— Dar ce tot spui acolo? Începea să se facă târziu. Voia să termine cu acea conversație și să plece de acolo. Care tipi?

El lăsă capul în jos. Nu-i putea povesti totul.

— Nu ți-aș spune asta dacă n-ar fi ceva important.

Regina nu voia să-i dea de ales; se așeză pe scaun ca să-și încalțe sandalele albe, dar tăcerea, întreruptă doar de mugetul aparatului de aer condiționat, o împovără prea mult.

— Aleix, o să-ți vorbesc serios. Dacă într-adevăr ești într-o belea, trebuie să recurgi la părinții tăi. Eu nu-ți pot rezolva problemele. Înțelegi?

— Nu face pe ocrotitoarea cu mine. Nu după ce tocmai te-am regulat de două ori.

Ea schiță un zâmbet șters.

— Să o lăsăm baltă, Aleix! N-am chef să mă cert cu tine.

Era ultimul lui atu: îl jucase disperat, cu o frântură de remușcare. Se lăsă să cadă pe pat și-și aținti privirea asupra ei.

— Nici eu nu vreau să mă cert. Încercă să-i dea vocii sale un ton indiferent, dintr-odată lipsit de griji. Dar cred că până la urmă o să mă ajuți. Chiar dacă o vei face doar pentru fiica ta.

— Să nu îndrăznești să o implici pe Gina în povestea asta.

— Stai liniștită, n-am de gând să-i spun că mi-o trag cu maică-sa o dată pe săptămână. O să te las pe tine să o faci. Coborî vocea; începuse deja, posibilitatea de a se opri dispăruse. Ceea ce voi face va fi să-i povestesc acelui inspector argentinian că am văzut cum inocenta și speriata de Gina îl împingea pe Marc pe fereastră.

— Ce dracu’ spui?

— Adevărul, purul și crudul adevăr! De ce crezi că Gina este în starea asta? De ce crezi că ieri m-am dus la tine acasă? Ca să nu o las singură cu

polițista aia, pentru că fetița ta este îngrozită de ceea ce a făcut.

— Asta e invenția ta.

Îi tremura vocea.

Prin capul ei trecură atunci frânturi de imagini din ultimele zile. Încercă să le risipească înainte de a continua să vorbească. Era o scorneală, trebuia să fie o scorneală a acelui filfizon nenorocit. Se indignă cu fiecare clipă.

Aleix continuă să vorbească:

— Murea de gelozie de când Marc ne-a povestit că făcuse cunoștință cu o fată la Dublin. Și în noaptea de Sfântul Ioan nu a mai putut rezista. Își pusese rochia aia pentru a-l ispiti, dar el continua să o respingă.

Regina se ridică și se duse spre Aleix. Trebuia să-și controleze vocea, să se controleze ca să nu-și iasă din minți și să-l plesnească peste față. Să se controleze ca el să nu aibă nicio îndoială că vorbea serios.

— Tu ai plecat… așa ai declarat poliției, și tot așa a spus și Gina.

El zâmbi. Regina șovăia. Tot ce avea nevoie în acel moment era să semene îndoiala în mintea ei.

— Desigur. Asta faci pentru o prietenă, nu? Cu toate că și Marc era prietenul meu. Soluția stă în mâinile tale, Regina. E simplu: favoare pentru favoare. Tu mă ajuți, eu vă ajut pe tine și pe Gina.

Chiar atunci sună mobilul lui Aleix, pe care el îl lăsase pe noptieră. Întinse brațul ca să vadă cine era și se încruntă. Răspunse sub privirea fixă a Reginei.

— Edu? S-a întâmplat ceva?

Fratele lui îl suna rareori, ca să nu spunem niciodată.

În timp ce el asculta ce-i spunea Ed, Regina își luă geanta încetișor. Conversația dură doar un minut. Aleix își luă la revedere cu un „mulțumesc” și închise telefonul.

O privi zâmbitor. Era tot dezbrăcat, conștient de cât de atrăgător era corpul lui. Ea știu că el avea să-i mai spună ceva, observa asta pe chipul lui satisfăcut, în acel zâmbet care exprima mai mult aroganță decât bucurie.

— Ce coincidență! Se pare că polițiștii vor să mă vadă. Luni după-amiază. Timp suficient pentru ca noi doi să rezolvăm această chestiune… între noi.

Pentru o clipă, Regina șovăi. O mască rece îi acoperi trăsăturile. O parte din ea, partea care îi corespundea femeii dezamăgite, voia să-l plesnească pe acel filfizon șmecher, dar în cele din urmă latura ei maternă se impuse. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să stea de vorbă cu Gina. Hotărî că lovitura de palmă putea să mai aștepte.

— O să te sun, îi zise înainte de a face stânga-mprejur.

— Ce?

Regina zâmbi în sinea ei.

— Ce-ai auzit. Că o să vorbim. Se întoarse spre el încercând ca expresia ei să fie cât mai disprețuitoare cu putință. Aaa, și dacă ai într-adevăr nevoie de banii ăia, caută-i în continuare. Eu, în locul tău, nu m-aș încrede prea mult că o să ții dau.

El îi susținu privirea. „Cățea!” se putu citi pe buzele sale. Aleix căută disperat o frază care să tranșeze acea chestiune în favoarea sa, dar nu o găsi, așa că se limită să-i zâmbească din nou.

— Știi tu ce să faci. Ai timp până luni de dimineață ca să-ți salvezi fiica din beleaua asta. Gândește-te bine!

Ea așteptă câteva secunde, după care deschise ușa și fugi.

18.

Martina Andreu se uită la ceas. Tura ei urma să se încheie peste mai puțin de o jumătate de oră și avea exact timpul necesar pentru a se duce la sala de gimnastică înainte de a-i lua pe copii de la școală. Avea nevoie de niște exerciții de întindere, în acele zile murea de durere de spate și știa că, în parte, asta se datora lipsei de mișcare. Încerca să se organizeze, dar uneori pur și simplu nu făcea față la tot. Serviciu, soț, casă, doi copii mici, cu o mulțime de activități extrașcolare…

Puse documentele referitoare la cazul doctorului Omar în dosar cu un oftat de frustrare. Dacă era ceva ce o scotea din minți, acel ceva erau cazurile care nu avansau în nicio direcție. Începea să creadă că acel tip se cărase cu muzica lui macabră în altă parte. Nu era deloc o idee absurdă; dacă rețeaua de trafic de femei era principala lui sursă de venituri, acum trebuia să caute un alt mod de a-și câștiga existența. Sângele pe perete și capul de porc puteau fi doar o perdea de fum, un mod de a dispărea pe ușa din spate, ca să spunem așa. Deși, pe de altă parte, tipul nu era vreun tinerel. În Barcelona avea relațiile sale și cabinetul ăla scârbos. Poate că nu câștiga destul de mult ca să devină milionar, dar fără îndoială mai mult decât ar fi obținut în alt loc, unde ar fi trebuit să o ia de la zero.

Personalitatea acelui individ era un mister. Oamenii din cartier le puseseră la dispoziție puține informații. Ea însăși se dusese pe la fiecare ușă toată dimineața, încercând să afle ceva, și tot ce obținuse clar era că numele doctorului inspira cel puțin neîncredere; în unele cazuri, o teamă recunoscută. Una dintre femeile cu care vorbise, o tânără columbiană care locuia pe aceeași scară, spusese pe șleau: „E un tip ciudat… Eu îmi făceam cruce când mă întâlneam cu el. Acolo, înăuntru, făcea lucruri rele”. Exercitase puțină presiune asupra ei și obținuse doar un vag „se spune că scoate diavolul din corp, dar dacă mă întrebați pe

mine, v-aș spune că diavolul este chiar el”. După care tăcuse chitic.

„Nu era chiar ceva ciudat”, se gândi Martina; oricât de surprinzător ar părea, în orașe precum Barcelona se practica regulat exorcismul și, dat fiind că acum preoții de aici nu se amestecau în astfel de chestiuni, cei care credeau în acele ritualuri trebuiau să caute alți exorciști. Era convinsă că doctorul Omar putea fi unul dintre aceștia din urmă. Percheziționarea cabinetului său adusese indicii puține, dar semnificative: o mulțime de cruci și crucifixe, obiecte religioase, cărți despre satanism și alte povești asemănătoare, scrise în franceză și spaniolă. Tranzacțiile sale bancare erau ridicole, își cumpărase apartamentul cu bani gheață cu ani în urmă; nu avea prieteni, iar dacă avea vreun client, acesta n-ar fi venit la comisariat să declare ceva.

Martina simți un fior gândindu-se că astfel de lucruri puteau să se întâmple în continuare într-un oraș ca Barcelona. Fațade avangardiste și magazine moderne, hoarde de turiști care prădau orașul cu aparatul foto în mâini… și sub toate astea, protejați de anonimat, indivizi ca doctorul Omar: fără origini, fără familie, dedicându-se unor rituri aberante fără ca nimeni să afle. „De ajuns!”, își zise. Avea să continue luni. Lăsă dosarul închis pe masă și tocmai se ridica de pe scaun când sună telefonul. „La naiba!” se gândi, apelurile în ultimul moment aduceau întotdeauna probleme.

— Da?

O voce de femeie, care tremura de nervi și avea un pronunțat accent sud-american, bombănea la celălalt capăt al firului:

— Dumneavoastră vă ocupați de cazul doctorului?

— Într-adevăr. Îmi spuneți, vă rog, numele dumneavoastră?

— Nu, nu… Spuneți-mi Rosa. Am ceva să vă zic, dacă vreți, ne putem vedea.

— Cum ați făcut rost de numărul meu?

— Mi l-a dat o vecină pe care ați interogat-o.

Martina se uită la ceas. Imaginea sălii de gimnastică se pierdu în ceață.

— Și vreți să ne vedem chiar acum?

— Da, acușica. Înainte să se întoarcă soțul meu…

„Sper să fie ceva care să merite osteneala", se gândi Martina, resemnată.

— Unde ne putem întâlni?

— Duceți-vă în Parc de la Ciudadella. O să fiu în spatele cascadei. Știți unde vă spun?

— Da, răspunse Martina.

Faptul că, din când în când, îi ducea pe copii la grădina zoologică își avea avantajele sale.

— Vă aștept acolo, într-o jumătate de oră. Fiți punctuală, nu am mult timp…

Subinspectoarea urma să adauge ceva, dar apelul se întrerupse înainte să o poată face. Își luă geanta și ieși din comisariat. Cu puțin noroc, măcar avea să ajungă să-i ia pe copii de la școală.

•

După-amiaza aceea fusese una fructuoasă și pentru Leire Castro. Avea în fața ei o listă a convorbirilor telefonice ale lui Aleix Rovira din ultimele două luni, care era cât se poate de interesantă, ca să nu mai vorbim despre numărul foarte mare de apeluri. Cu lista pe masă, marcă numerele care se repetau cel mai des, ceea ce, dat fiind numărul comunicațiilor de pe acel telefon, nu era o sarcină ușoară. Cele mai curioase erau cele realizate în weekend; pe timpul întregii zile și mare parte din noapte, mobilul lui Aleix primea apeluri scurte, de doar câteva secunde. Mai erau și alte numere care se repetau cu o oarecare frecvență. Leire le notă, dispusă să cerceteze cui îi aparțineau. Unul dintre ele efectuase mai multe apeluri, zece mai precis, în noaptea de 23 iunie. Aleix nu răspunsese la niciunul, dar luase legătura cu acel număr a doua zi. O convorbire de patru

minute. Fusese singurul apel pe care se deranjase să-l returneze, după ce lăsase mai multe fără răspuns. Numără numerele de telefon: șase numere diferite efectuaseră mai multe apeluri, iar Aleix răspunsese la primele două. Doar la acestea.

Încercă să ordoneze acele date disparate, în timp ce repeta mintal povestea pe care Gina și însuși Aleix o spuseseră în declarațiile preliminare. O poveste care nu era pe deplin adevărată. De ce se certaseră el și Marc Castells? O ceartă suficient de puternică încât tricoul lui Marc să se păteze de sânge. Cui îi aparținea numărul care sunase insistent în acea noapte și la care Aleix se deranjase să răspundă a doua zi? Asta, cel puțin, avea să fie ușor de aflat. Într-adevăr, după câteva verificări rapide, obținu numele acelui utilizator: Rubén Ramos García. Oftă. Numele nu-i spunea nimic. Introduse apoi alt număr dintre cele care apăreau cel mai des pe listă. Numele acesta îi spuse multe. Regina Ballester. Mama Ginei Martí… Desigur că aveau ce întrebări să-i pună lui Aleix luni.

Se uită la ceas. Da, încă avea timp. Introduse numele lui Rubén Ramos Garda în calculator. După câteva clipe, datorită miracolului informaticii, apăru pe ecran fotografia unui tânăr brunet. Leire citi informația absolut nedumerită. Ce legături putea avea un tânăr de familie bună, cum ar spune comisarul, cu tânărul ăla care, în toate privințele, nu aparținea cercului său social? Rubén Ramos García, douăzeci și patru de ani, având la dosar două delicte de posesie de cocaină, unul în ianuarie anul trecut și altul în noiembrie. Bănuit de trafic de droguri, dar fără dovezi. Încă o notă: interogat în legătură cu o agresiune a unor *skinheads* împotriva unor imigranți care își retrăseseră, în cele din urmă, denunțul.

Leire făcu repede un raport cu toate acele informații și îl lăsă pe masă, așa cum stabilise cu

inspectorul. Apoi, fără să mai stea pe gânduri, își luă casca și se duse la motocicletă.

•

Martina Andreu intră în Parc de la Ciutadella la ora cinci și douăzeci fix. Niște nori întunecați începeau să se ivească dinspre mare și un vânt, cald, dar puternic, agita crengile copacilor. În grădini, cam uscate din cauza lipsei de ploaie, grupuri de tineri cântau la chitară sau pur și simplu se bucurau de o bere. Vara în oraș. Înaintă cu pași repezi pe aleea de pământ până când dădu peste cascadă și sunetul apei îi oferi o senzație trecătoare de răcoare. O înconjură, îndreptându-se spre acel colț al parcului situat în spate, unde existau vreo două bănci aflate la oarece distanță una de alta. Privi în jur până când zări o femeie scundă, cu părul foarte negru, care, cu spatele la ea, se juca împreună cu o fetiță. Femeia se întoarse tocmai când ea se apropia și încuviință ușor din cap.

— Rosa?

— Da. Era agitată; cearcănele ei întunecate transmiteau o oboseală care era rodul unei vieți întregi. Scumpa mea, mama o să stea de vorbă cu această doamnă despre un serviciu. Joacă-te tu singurică aici un moment, de acord?

Fetița o privi pe nou-venită cu seriozitate. Moștenise cearcănele mamei sale, chiar dacă în schimb avea niște ochi negri frumoși.

— O să stăm pe banca aia, adăugă Rosa și o arătă pe cea mai apropiată. Nu te îndepărta, scumpo.

Martina se îndreptă spre bancă și Rosa o urmă; amândouă se așezară. Vântul se întețea, prevestind o noapte de ploaie. „Era și timpul”, se gândi subinspectoarea.

— O să plouă, zise Rosa, care nu-și lua privirea de la fiica ei și nici nu înceta să-și răsucească mâinile: degete aspre și scurte, înăsprite din cauza curățeniei făcute în case străine.

— Câți ani are?

— Șase.

Martina zâmbi.

— Cu un an mai mică decât ai mei. Sunt gemeni, o lămuri.

Rosa îi zâmbi, mai puțin agitată, deși mâinile ei continuau să fie încordate. „Complicitate între mame”, se gândi subinspectoarea.

— Ce aveați să-mi spuneți, Rosa? Nu voia să se arate nerăbdătoare, dar timpul o presa. Văzând că femeia nu-i răspundea, insistă: Ceva în legătură cu doctorul Omar?

— Nu știu dacă am făcut bine, doamnă. Nu vreau să dau de belele. Lăsă capul în jos și duse mâna la un medalion pe care-l purta la gât.

— Liniștiți-vă, Rosa. Dumneavoastră ați considerat că trebuie să mă sunați, așa că trebuie să fie vorba despre ceva important. Puteți avea încredere în mine.

Femeia se uită în jurul ei și oftă:

— E…

— Da?

— Eu… În cele din urmă, prinse curaj și se hotărî să vorbească: Promiteți-mi că nu veți veni să mă căutați și că nici nu voi fi nevoită să declar ceva la comisariat.

Martina ura să facă promisiuni pe care nu știa dacă le putea îndeplini, dar acel tip de minciuni făceau parte din munca ei.

— Vă promit.

— Bine… eu îl cunoșteam pe doctor. El a vindecat-o pe fetița mea. Vocea începu să-i tremure. Eu… eu știu că dumneavoastră nu credeți în lucrurile astea. Dar eu vedeam asta, zi după zi. Fetița era din ce în ce mai rău.

— Ce avea?

Rosa o privi cu coada ochiului și strânse cu putere medalionul.

— Pe Sfânta Fecioară vă spun, doamnă. Fetița mea era fermecată. Soțul meu nici nu voia să audă

de așa ceva. Chiar a ridicat mâna la mine când i-am spus… dar eu o știam.

Martina simți dintr-odată că-i era frig, de parcă acea femeie pe care o avea alături l-ar fi adus cu sine.

— Și ați dus-o la cabinetul doctorului Omar?

— Da. O prietenă mi l-a recomandat și nu locuim departe. Așa că am dus-o și el mi-a vindecat-o, doamnă. Și-a pus mâinile sfinte pe pieptul ei și l-a alungat pe Cel Rău.

Spunând asta, își făcu cruce. Martina nu-și putu stăpâni un ton distant când întrebă:

— M-ați făcut să vin aici ca să-mi spuneți asta?

— Nu! Nu, voiam să știți că doctorul era un om bun. Un sfânt, doamnă. Dar mai e ceva. Eu nu aveam bani să-i plătesc totodată, așa că a trebuit să mă întorc… Cred că l-am văzut în ziua în care a dispărut.

Subinspectoarea se puse în gardă.

— La ce oră?

— Spre seară, doamnă, pe la opt. M-am dus să-i plătesc și, când ieșeam din cabinetul lui, l-am văzut.

— Pe cine ați văzut?

— Pe un bărbat care aștepta în poarta de la stradă, fumând, de parcă nu s-ar fi hotărât dacă să intre sau nu.

— Cum era?

Martina își scoase blocnotesul, în stare de alertă.

— Nu e nevoie să vi-l descriu. Femeia aproape că izbucni în lacrimi. Dumneavoastră… dumneavoastră îl cunoașteți. A doua zi l-am revăzut, era cu dumneavoastră, luați masa într-un restaurant din apropiere.

— Vă referiți la inspectorul Salgado?

— Nu știu cum îl cheamă. Mânca împreună cu dumneavoastră, de parcă ați fi fost prieteni.

— Sunteți sigură?

— Nu v-aș fi sunat dacă n-aș fi fost, doamnă. Dar promiteți-mi că nu va veni nimeni la mine

acasă. Dacă află soțul meu că am dus-o pe fetiță la doctorul ăla…

— Stați liniștită, șopti Martina. Să nu spuneți nimănui nimic despre toate astea. Dar trebuie să am posibilitatea de a vă localiza, lăsați-mi un număr de mobil, ceva…

— Nu! Vin aici în fiecare după-amiază, cu fetița. Dacă aveți nevoie de ceva, știți unde să mă găsiți.

— Foarte bine. Martina o privi cu seriozitate. Vă repet, Rosa: nu scoateți nicio vorbă despre toate astea.

— Vă jur pe Sfânta Fecioară, doamnă. Rosa sărută medalionul înainte de a se ridica de pe bancă. Acum trebuie să plec.

Fetița, care nu ascultase conversația, se răsuci auzind că mama ei venea spre ea. Tot nu zâmbea.

Martina Andreu le văzu îndepărtându-se. Și ea trebuia să plece, dar picioarele sale refuzau să o ajute să se ridice de pe bancă. Caii aurii ai cvadrigei care împodobea fântâna păreau să se cabreze pe un vânt care continua să biciuiască pomii, iar în depărtare se auzi ecoul unui tunet. „O furtună de vară”, își zise. „Totul nu va fi decât o nenorocită de furtună de vară”.

19.

Trenul rapid de la Madrid sosi la ora prevăzută, sfidând anii de întârziere din serviciul de căi ferate al țării. La acele ore ale după-amiezii, într-o vineri de vară, sala de așteptare a gării era plină de lume care dorea să schimbe aerul sufocant din oraș cu gloata de pe plaje, chiar dacă asta presupunea un drum într-un tren ticsit de oameni. Așezată pe una dintre băncile din sala de așteptare a gării, Leire observa forfoteala: excursioniști cu rucsacuri care vorbeau strident, mame cu genți imense pe umăr,

târând după ele copii mici care se străduiau să bage stângaci biletul prin fantă, imigranți epuizați după o zi de muncă începută, aproape sigur, în zori, turiști care studiau panoul de plecări de parcă ar fi fost Tablele Legii, fără să bage de seamă la portofelele lor.

Privirea atentă a lui Leire reperă două fete tinere care hoinăreau prin incintă fără să se hotărască să ia vreun tren. „Hoațe de buzunare", își spuse surprinzând privirea de complicitate dintre ele: o plagă mai estivală decât musculițele și, desigur, mai greu de combătut. Furturi neînsemnate, condamnări inexistente, turiști amărâți și borfași învingători; acela era singurul rezultat, în cel mai bun caz. O studia pe una din ele cum intra la toaletă în spatele unei doamne de vârstă mijlocie, evident străină, când simți cum cineva se așază lângă ea.

— Spionezi lumea? întrebă nou-venitul pe un ton ironic. Îți amintesc că acum nu ești în timpul serviciului.

Se întoarse spre el. Aceiași ochelari de soare cu lentile de tip oglindă, aceeași barbă de două zile, niciodată mai mult; aceiași dinți foarte albi, aceleași mâini. Același individ cu care se întâlnise în sala de așteptare a unui cabinet de fizioterapie și care, după ce o privise pe deasupra ziarului ca un lup înfometat, îi spusese: „Masajele îmi scot la iveală latura cea mai tandră. Ne întâlnim jos peste aproximativ o oră?" Și ea încuviințase, distrată, crezând că era o glumă.

— Crima nu cunoaște odihnă, replică Leire.

— Crima poate că nu, dar tu ar trebui, glumi el. Se ridică în picioare. Plămânii mei au nevoie de nicotină. Iar eu, de o bere. Ai venit cu motocicleta?

— Da.

El o sărută fugar. La fel ca ea, nu era adeptul demonstrațiilor de afecțiune în public, dar îi lăsă pe gură un gust plăcut și o poftă de mai mult.

— De ce nu ne apropiem de plajă? De o săptămână mă sufoc de căldură în Madrid. Vreau să văd marea cu tine.

•

Tabăra de pe plajă anunța sosirea nopții de vineri cu muzică de discotecă, iar clienții, cu trupurile strălucind de atâta bronz, se lăsau seduși de acel ritm, blând dar sâcâitor, și de oferta de mojito pe care o frumoasă tânără latinoamericană le pregătea la o tejghea alăturată. Cu genunchii îndoiți și picioarele sprijinite pe scaunul din față, Tomás își aprinse a treia țigară și comandă a doua bere. O dăduse pe gât pe prima aproape dintr-o înghițitură și contempla plaja, deja pe jumătate pustie, și acea mare liniștită de oraș, aproape fără valuri, de un albastru spălăcit.

— Nici nu știi ce dor mi-era de asta…, zise el relaxându-și umerii și suflând fumul încetișor, ca și cum împreună cu el ar fi eliminat ceva dinăuntrul lui care îl sufoca. Își dăduse jos sacoul și își descheiase primii nasturi de la cămașă.

Leire îi zâmbi.

— Poți să faci o baie dacă vrei. Nu e o apă pură și cristalină, dar nu e rea.

— N-am slipul la mine, zise el. Căscă. În plus, acum vreau să fumez și să beau. Tu nu vrei decât o coca-cola?

— Da.

Se feri să nu îi vină fumul în față. Cum de îi putea provoca greață fumul de la țigara altuia, și de la a ei nu?

— Bun, ia zi, ce noutăți mai ai? Vreun caz interesant?

— Ar fi ceva. Dar să nu vorbim despre serviciu, te rog. Am avut o săptămână cumplită.

— Ai dreptate. Măcar serviciul tău e unul interesant. Auditul pe timp de criză este deprimant. O trase spre el și îi înconjură umerii cu brațul. Nu ne-am mai văzut de ceva vreme.

Ea nu răspunse și el continuă să vorbească.

— M-am gândit de mai multe ori să te sun, dar nu voiam să te copleșesc. Timp de o săptămână totul a fost destul de intens.

Intens. Da, acela era cuvântul. Unul dintre ele. Prin simplul fapt de a sta lângă el, de a-i observa acel braț puternic, toate resorturile din trupul ei se declanșau. Era ceva ciudat. Pură chimie sexuală, de parcă amândoi ar fi fost făcuți să se satisfacă unul pe altul.

— Dar ieri n-am mai putut.

Ea nu-l întrebă de ce.

— Am știut că trebuie să te văd. Cel puțin, în weekendul ăsta.

Leire continuă să privească marea și zări niște nori care înaintau foarte repede la orizont. Nu voia să-i vadă.

— O să plouă, zise.

— Nu-ți place să stai pe plajă în ploaie?

— Prefer să stau în pat. Cu tine.

•

De-abia așteptară să intre în casa ei. Apropierea pe motocicletă, combinată cu atmosfera încordată de furtună, făcu să le crească amândurora temperatura, iar el începu să o mângâie încă de pe scară, fără nici cea mai mică rușine. Ea nu opuse nicio rezistență. Se sărutară cu lăcomie în prag până când ea se desprinse și îl târî înăuntru ținându-l de mână. Nu îi dădu drumul mâinii nicio clipă, nici măcar când el îi căută chiloții cu degetele, în timp ce-i atingea buzele cu limba, fără să ajungă să o sărute pe deplin, făcând ca dorința în ea să crească. Mâinile, sprijinite de ușă, coborâră pe măsură ce ea se excita. Când ajunseră în dreptul șoldurilor ei, el o sărută cu adevărat, cu putere, și-și retrase degetele jucăușe. Atunci o luă în brațe și o duse până la pat.

•

Tomás nu era dintre cei care adormeau după ce făceau dragoste, lucru de care ei, sincer, puțin îi păsa. De fapt, în acea zi ar fi preferat să fie așa.

Din fericire, nu făcea parte nici din categoria celor care vorbeau; întins lângă Leire, stătea lipit de ea, se bucura de tăcere. Afară, o ploaie intensă biciuia străzile. Ea se lăsă legănată de zgomot, de atingere, în timp ce se gândea că acela era momentul. Că poate el n-ar avea niciun drept, așa cum îi repetase María cu o noapte în urmă, dar că ea, conștientă, trebuia să îi spună. Nu dorea să-i ceară nimic, nici să-l oblige să-și asume vreo răspundere. Doar să-i spună adevărul.

— Leire, șopti el. Vreau să-ți povestesc ceva.

— Și eu. El nu-i putu vedea zâmbetul pe întuneric, începe tu.

El se întoarse cu fața către ea.

— Am făcut o nebunie.

— Tu?

— Să nu te superi, da? Promite-mi.

— Îți promit. Și la fel te rog și eu.

— Am închiriat un vapor. Pentru luna viitoare. Vreau să plec câteva zile în insule, în Ibiza sau Menorca. Și mi-ar plăcea să vii cu mine.

Pentru o clipă, nu îl crezu. Perspectiva de a călători cu el, ei doi singuri; aceea a unor nopți întregi făcând dragoste neîncetat într-o cabină, a unor plaje cu ape albastre și a unor cine romantice pe covertă o lăsă fără cuvinte. Se gândi la María, cărând găleți de apă pentru a construi cabinetul medical în satul african, și izbucni în râs.

— De ce râzi?

Ea nu se putea opri.

— De nimic…, bâigui fără să-și poată stăvili un alt hohot.

— Oare crezi că nu știu să conduc un vapor?

— Nu e vorba de asta… serios…

El începu să o gâdile.

— Râzi de mine! Râzi de mine? Fir-ai tu…!

— Gata, gata… Oprește-te, te rog! Gata!

Ultimul ordin își făcu efectul pentru că el se opri, deși spuse pe un ton amenințător:

— Spune-mi că o să vii… sau te gândil până mori.

Leire oftă. Gata. Nu mai putea să amâne. Ploaia părea să se fi calmat. O furtună se îndepărta, se gândi ea. Trase aer în piept și începu:

— Tomás, există…

Un telefon întrerupse fraza.

— E al tău, zise el.

Leire sări din pat, ușurată de acel moment de respiro. Avu nevoie de câteva secunde până găsi mobilul, pentru că nu știa nici măcar unde își lăsase haina. O găsi pe podeaua din sufragerie, lângă ușă, și reuși să răspundă înainte ca apelantul să închidă. Convorbirea fu scurtă, de numai câteva secunde, însă dură îndeajuns pentru a-i comunica o veste teribilă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el. Era în genunchi, dezbrăcat, în mijlocul patului.

— Trebuie să plec, răspunse ea. Îmi pare rău.

Își strânse hainele în grabă și alergă la baie, copleșită încă de ceea ce tocmai auzise.

— Mă întorc de îndată ce îmi va fi cu putință, îi zise ea înainte de a pleca. Și vorbim, da?

20.

Începuse deja să plouă când Héctor sosi la comisariat. Sperase că o va mai găsi pe Martina Andreu, dar biroul ei era gol. Îi salută pe vreo doi cunoscuți, simțindu-se foarte stânjenit, de parcă acela n-ar mai fi fost locul lui și, fără să se poată abține, privi cu coada ochiului ușa propriului birou. Chiar dacă din punct de vedere tehnic fusese în concediu, toată lumea era la curent cu cele întâmplate. Lucra de mulți ani în comisariate, iar acestea erau ca orice loc de muncă: un furnicar de zvonuri și comentarii. Mai ales dacă afectau pe cineva care până atunci se remarcase printr-un

comportament ireproșabil. Cu pas hotărât, se îndreptă spre masa lui Leire Castro și văzu imediat raportul, așezat pe tastatura calculatorului, într-un dosar. Sprijinit de masă, revizui raportul apelurilor de pe telefonul lui Aleix Rovira. Băiatul acela se dovedea o sursă inepuizabilă de surprize, se gândi el văzând numele lui Rubén Ramos și al Reginei Ballester în raportul atașat. Și totuși primul nume era mai mult o confirmare decât o adevărată surpriză, își zise, amintindu-și discuția pe care tocmai o avusese cu Óscar Vaquero.

•

Stabilise să se vadă cu el la intrarea unei săli de gimnastică din centrul orașului și, în timp ce îl aștepta, se gândi că băiatul trebuie să fi luat în serios problema pierderii în greutate. Totuși, când se apropie de el un tânăr nu foarte înalt, dar lat în spate, cu niște brațe musculoase care amenințau să rupă mânecile tricoului și deloc obez, trebui să îl privească de două ori pentru a recunoaște în el descrierea care îi fusese făcută despre Óscar Vaquero. Desigur, trecuseră doi ani de la acel filmuleț care se soldase cu exmatricularea lui Marc Castells și cu mutarea la alt liceu a lui Óscar. Și, judecând după rezultate, acesta din urmă profitase de timp. Apoi, stând așezați la o terasă, în plină stradă în ciuda norilor care începeau să acopere cerul, putu să constate că schimbarea lui Óscar nu fusese doar una fizică. Héctor comandă o cafea și Óscar, după ce se gândi puțin, optă pentru o coca-cola zero.

— Ai aflat ce i s-a întâmplat lui Marc Castells? întrebă Héctor.

— Da. Ridică ușor din umeri. Păcat!

— Mă rog, nu cred că tu țineai prea mult la el, insinuă inspectorul.

Băiatul zâmbi.

— Nici la el, nici la cei mai mulți din liceul ăla… Dar asta nu înseamnă că mă bucur că ei mor. Ceva din tonul vocii sale dezmințea întrucâtva

fraza. Asta nu e America; aici ignoranții nu intră în liceu cu o pușcă și încep să-i ciuruiască pe toți din clasă.

— Din lipsă de arme sau pentru că nu au chef să facă asta? întrebă inspectorul, păstrând un ton glumeț.

— Nu cred că ar trebui să am această discuție despre dorințe ucigașe cu un polițist…

— Și noi, polițiștii, am fost elevi cândva. Dar, hai să vorbim serios, zise schimbând tonul și scoțând o țigară din pachet. E clar că toată această chestiune cu filmulețul trebuie să-ți fi făcut rău.

— Una ca asta chiar îți face rău, replică băiatul și arătă spre țigară. Adevărul e că nu prea-mi place să vorbesc despre asta… E ca dintr-o altă epocă. Alt Óscar. Dar da, desigur, m-a necăjit destul de mult.

Își abătu privirea, ca și cum dintr-odată l-ar fi interesat mult manevrele pe care o furgonetă le făcea în colțul opus pentru a încerca să pătrundă printr-o gaură care, în mod vizibil, era prea strâmtă pentru ea.

— Eram grăsunul homosexual. Schiță un zâmbet amar. Acum sunt un gay până peste urechi. Încerc să uit acea epocă, dar uneori revine.

Héctor încuviință.

— Revine când te aștepți mai puțin, nu-i așa?

— Cum de știți asta?

— Ți-am mai spus că toți am fost tineri cândva.

— Am păstrat poze din acea vreme ca să nu uit cum eram. Dar spuneți-mi, ce doriți de fapt?

— Încerc doar să-mi fac o idee despre cum era Marc Castells. Când moare cineva, toată lumea vorbește frumos despre el, zise și se surprinse gândind că în acest caz proverbul nu era adevărat.

— Aha… Și ați venit să căutați pe cineva care-l ura? Dar de ce? Nu a fost un accident?

— Vrem să închidem cazul și nu putem să excludem și alte posibilități.

Óscar încuviință.

— Aha! Bine, păi, mă tem că ați greșit persoana. Eu nu-l uram pe Marc. Nici atunci, nici acum. Era unul dintre puținii cu care stăteam de vorbă.

— Și nu ți s-a părut ciudat că a pus pe internet filmulețul ăla?

— Inspectore, nu mai vorbiți prostii! Marc n-ar fi făcut niciodată așa ceva. De fapt, nici nu a făcut-o. Toată lumea știa asta. De aceea l-au exmatriculat doar pe timp de o săptămână.

— Atunci a luat asupra lui vina altcuiva?

— Bineînțeles. Primind la schimb ajutor la lecții. Marc nu era foarte isteț, știți? Și Aleix îl avea la mână. Îl ajuta la toate examenele.

— Vrei să spui că persoana care a înregistrat filmulețul și l-a pus pe internet a fost Aleix Rovira și că Marc și-a asumat vina în locul lui?

— Da. De aceea am plecat. Liceul ăla îmi făcea scârbă. Aleix era numărul unu, băiatul deștept, de neatins. Și Marc, de asemenea, dar în mai mică măsură.

— Înțeleg, zise inspectorul.

— Dar în fond imbecilul ăla de Aleix mi-a făcut o favoare. Și cred că îmi merge mult mai bine decât lui, din câte am auzit.

— Ce ai auzit?

— Să spunem că Aleix a luat-o pe drumul *wild side.* Și este destul de idiot încât să se creadă un tip tare. Mă înțelegeți dumneavoastră, inspectore Salgado.

— Nu. În ce sens tare?

— Uitați ce e, toată lumea știe că dacă cineva are nevoie de ceva pentru weekend, ceva ca să petreacă bine, nu trebuie decât să-l sune pe Aleix.

— Vrei să spui că este traficant de narcotice?

— Era traficant *amateur,* dar cred că în ultima vreme lucrurile au ajuns ceva mai serioase. Trafic și consum. Nu așa se spune? Și, în plus, cred că umblă cu oameni dubioși.

•

Așa că, văzând numele altui tânăr de vârstă apropiată și cu antecedente de posesie de cocaină, Héctor înțelese că Óscar nu îl mințise. Nu știa dacă asta avea vreo legătură cu moartea lui Marc, dar era clar că Aleix Rovira avea de explicat multe lucruri referitoare la dispute, la droguri, la vinovății puse pe seama altora… Avea chef să-l strângă nițel de piulițe pe acel filfizon, se gândi. Și acum avea și cu ce să o facă.

— Inspectore?

Vocea îl făcu să tresară. Era atât de cufundat în gândurile sale, încât nu auzise intrând pe nimeni.

— Doamnă Vidal. Mă căutați?

— Da. Dar spuneți-mi Joana, vă rog. Doamnă Vidal mă face să mă gândesc la mama mea.

Purta aceleași haine ca mai devreme și părea obosită.

— Doriți să luați loc?

Ea șovăi.

— Aș prefera… Vă deranjează dacă mergem să bem ceva?

— Nu, bineînțeles. Vă pot oferi o cafea dacă doriți.

— Mă gândeam la un gin tonic, inspectore, nu la o cafea.

El se uită la ceas și zâmbi.

— Héctor. Și ai dreptate. După ora șapte cafeaua produce insomnie.

•

Când ieșiră ploua cu găleata, așa că intrară în primul bar pe care îl găsiră, unul dintre acele baruri cu meniu fix care după-amiaza supraviețuiau doar datorită clienților care nu se mișcau de la tejghea, unde discutau despre fotbal și consumau bere după bere. Mesele erau libere, așa că, în ciuda privirii pline de reproș a chelnerului, Héctor o conduse pe Joana până la masa cea mai îndepărtată de bar, unde să poată vorbi în liniște. Chelnerul o curăță fără chef, mai atent la discuția de la tejghea despre noii fotbaliști

aduși la Barça decât la discuția clienților. Totuși, se grăbi să le ducă două pahare cu gin tonic foarte tare, mai mult ca să fie lăsat în pace în grupul lui decât din generozitate.

— Fumezi? zise Héctor.

Ea negă dând din cap.

— M-am lăsat acum câțiva ani. În Paris nu se putea fuma nicăieri.

— Mă rog, nici aici nu mai e mult până se va interzice. Dar deocamdată ne opunem. Te deranjează dacă fumez?

— Deloc. De fapt, îmi place.

Brusc, amândoi se simțiră stânjeniți, ca doi necunoscuți care tocmai leagă o relație într-un bar jegos și se întreabă ce naiba i-a apucat. Héctor își drese vocea și bău o înghițitură de gin tonic. Nu-și putu stăpâni o grimasă de scârbă.

— Ăsta e oribil.

— Nu ne va omorî, răspunse ea. Și luă o înghițitură curajoasă și lungă.

— De ce-ai venit la comisariat? E ceva ce nu ne-ai povestit până acum, nu-i așa?

— Am observat că ți-ai dat seama.

— Uite ce e… Se simți stânjenit din cauză că o tutuia, dar continuă: O să fiu pe deplin sincer cu tine, chiar dacă-ți voi părea aspru. Acesta poate fi unul dintre acele cazuri care nu se rezolvă niciodată. Nu am avut multe de acest fel în cariera mea, dar în toate îndoiala a rămas mereu plutind în aer. A căzut? A sărit din proprie voință? A fost împins? Fără martori, cu puține indicii care să arate că s-a comis un delict, sfârșesc prin a fi clasificate ca „moarte accidentală” din lipsă de alte dovezi. Și îndoiala persistă.

— Știu. Tocmai asta vreau să evit. Trebuie să aflu adevărul. Știu că ți se va părea ciudat și, așa cum fostul meu soț se încăpățânează să-mi amintească de fiecare dată când mă vede, interesul se manifestă târziu. Dar n-am să plec până când nu aflu ce s-a întâmplat.

— Poate că a fost un accident. Trebuie să iei în considerare și asta.

— Când veți putea să mă asigurați că a fost un accident, o să vă cred. Sincer.

Băură amândoi în același timp. Gheața se spărgea și atât ginul tonic, cât și conversația curgeau mai bine. Joana trase aer în piept și se hotărî să se încreadă în acel inspector cu aspect melancolic și privire amabilă.

— Zilele trecute am primit alt e-mail. Căută în geantă și scoase foaia tipărită. Citește-l.

From: siempreiris@gmail.com
To: joanavidal@gmail.com
Subiect:

Bună… Scuze că vă scriu, dar nu știam la cine să apelez. Am aflat ce s-a întâmplat și cred că ar trebui să ne vedem. Este important să nu spuneți nimic nimănui până când nu vorbim, eu și dumneavoastră, față în față.

Vă rog, faceți asta pentru Marc, știu că începuserăți să vă scrieți și sper că pot să am încredere în dumneavoastră.

O să zbor la Barcelona de la Dublin duminica viitoare de dimineață. Aș vrea să vă văd imediat și să vă povestesc câte ceva despre Marc… și despre mine. Mulțumesc frumos.

Siempreiris

Héctor își ridică ochii din foaia de hârtie.

— Nu înțeleg.

Lucrurile neclare din acel caz păreau să se înmulțească, să arate în direcții diferite, niciuna definitivă. Dacă în urmă cu o jumătate de oră era destul de convins că altercația dintre Aleix și Marc avea legătură cu probleme legate de droguri, acum apărea din nou acel nume, Iris. În telefonul mobil al lui Marc era o anume Iris.

— Siempreiris[3]. Este un mod ciudat de a semna un e-mail, nu ți se pare? Ca și cum acela n-ar fi numele ei. Ca și cum ar fi un fel de omagiu.

Joana luă ginul tonic, mâna îi tremura puțin. Și-l apropie de buze, dar nu ajunse să bea din el. Discuția de la bar atingea cotele unei conversații aprinse.

— Ieri a fost cât pe ce să-i spun asta fostului meu soț. Să-l întreb dacă știe ceva de acea Iris, dacă numele i se părea familiar. S-a arătat atât de nemilos, încât m-am gândit că era mai bine să nu o fac. În plus, fata aia îmi cerea să nu spun nimănui, de parcă ar fi în pericol, ca și cum ar ascunde ceva…

— Ai făcut bine că mi-ai povestit, o asigură Héctor.

— Așa sper. Joana zâmbi. De-abia pot să-l recunosc pe Enric. Vrei să știi ceva? Pe vremea când eram iubiți, credeam că o să fiu cu el toată viața.

— Nu așa gândim cu toții?

— Presupun că da. Dar totul s-a schimbat atât de mult după ce ne-am căsătorit…

— De-asta ai plecat?

— De-asta și pentru că ideea de a fi mamă mă îngrozea.

Joana își termină ginul tonic și lăsă paharul pe masă.

— Sună îngrozitor, nu?

— Teama este ceva omenesc. Doar proștii sunt imuni în fața ei.

Ea râse.

— Bună încercare, inspectore Salgado. Privi înspre ușă. Ai ceva împotrivă dacă mergem să ne plimbăm? Cred că a încetat ploaia. Simt nevoia să iau aer.

•

Ploaia îi oferise un înveliș strălucitor unui oraș care se pregătea pentru sfârșitul de săptămână. Adia o briză ușoară, nimic deosebit, dar asta și străzile ude ofereau o răcoare bine-venită după acele zile de zăpușeală. Héctor și Joana începură să hoinărească fără o țintă precisă, merseră spre piața Espanya și, odată ajunși acolo, auziră o muzică populară vioaie, care provenea din zona palatului Montjuic, unde se pare că avea loc una dintre acele petreceri de vară. Poate că se simțeau bine unul cu celălalt, poate că niciunul dintre ei doi nu avea chef să se întoarcă într-o casă pustie; cert e că amândoi, de comun și tacit acord, își îndreptară pașii spre muzică. Se înnopta și scena iluminată îi atrase. Pe drum, tarabe cu plăcinte, gustări și băuturi mojito își ofereau produsele printre steaguri colorate și băltoace. Vânzătorii de la tejghele încercau să zâmbească în ciuda vremii mohorâte, dar era evident că ploaia stricase o parte din petrecere.

— Îmi dai voie să te întreb dacă ești căsătorit? zise ea în timp ce un grup de dansatori de salsa umplea scena cu senzuale dansuri tropicale.

— Am fost.

— Altă victimă a lipsei de dragoste?

— Dar cine nu este?

Ea râse. De mult timp nu se mai simțise atât de bine lângă cineva. El se opri în fața unei tarabe și ceru două băuturi mojito.

— N-ar trebui să faci asta, inspectore. Nu e frumos să inviți o femeie singură la mai mult de un pahar.

— Sssttt… vorbește mai încet.

Vrând să plătească, scoase mobilul din buzunar și văzu că avea trei apeluri pierdute pe care nu le

auzise din cauza acordurilor din Caraibi.

— Iartă-mă o clipă, zise și se îndepărtă câțiva pași. Ce? Scuze, sunt pe stradă și e mult zgomot. De-aia n-am auzit telefonul. Ce? Când? În propria casă? Vin într-acolo.

Joana își îndreptă privirea spre scenă, cu cele două mojito în mâini. Pe fundal, fântânile de pe Montjuic își lansau șuvoaiele colorate și strada începea să se umple de oameni care, la fel ca și ei, hotărâseră să se alăture petrecerii după ploaie. Băutura mojito era diluată. Luă o înghițitură mare și îi întinse celălalt pahar lui Héctor, cu un gest aproape cochet, dar zâmbetul ei se risipi văzând expresia de pe chipul lui.

21.

Casa familiei Martí părea invadată de o trupă de soldați prevăzători, care vorbeau în șoaptă și își îndeplineau misiunile care le reveneau afișând pe chipuri expresiile cuvenite. În salon, un sever Lluís Savall le dădea ordine sobre oamenilor săi privindu-i cu coada ochiului pe Salvador Martí și pe soția acestuia care, deși stăteau unul lângă altul pe canapeaua închisă la culoare, dădeau impresia că se aflau la kilometri distanță unul de altul. El avea privirea pironită asupra ușii; ea stătea în continuare încordată, înlemnită de o forță interioară, iar ochii lui uscați și înroșiți dădeau de gol un amestec de neîncredere și durere. În acea încăpere închisă oroarea era doar în mințile lor, în niște imagini pe care cu greu aveau să reușească să și le șteargă din memorie. Totuși, în baie tragedia exploda în întreaga sa măreție macabră: stropi împrăștiați pe pereții smălțuiți ai căzii, un aparat de bărbierit pe poliță, apa colorată în roșu și trupul

inert al Ginei, pe jumătate scufundat, cu chipul liniștit al unei fetițe adormite.

În fața ușii, Héctor asculta cu atenție ce-i spunea agenta Castro, foarte serioasă, în timp ce un coleg de la criminalistică termina de strâns dovezile nenorocirii. Nu a fost o relatare lungă, nu era nevoie. Regina Ballester se dusese să-și ia soțul de la aeroport la ora șapte, dar avionul avusese întârziere. Pe când îl aștepta, mai mult de o oră, își sunase fiica de mai multe ori, dar ea nu-i răspunsese la telefon. Avionul în care se afla Salvador Martí aterizase în sfârșit și amândoi ajunseseră acasă pe la nouă și un sfert, după ce trecuseră printr-un mare ambuteiaj provocat de ploaie și de plecările de sfârșit de săptămână. Regina urcase imediat în camera fiicei sale și, nevăzând-o acolo, se gândise că poate ieșise pe undeva, dar, când tocmai trecea prin dreptul băii, observase că ușa era întredeschisă și lumina aprinsă. Țipetele sale văzând-o pe Gina în cadă, scufundată într-o mare de sânge, îl alertaseră pe soțul ei. El sunase la urgențe, deși știa că medicii nu mai puteau face nimic pentru a-i readuce la viață unica fiică. Concluzia aparentă, din lipsă de alte dovezi, era că Gina Martí își tăiase venele în cadă.

— A lăsat vreo însemnare?

Leire încuviință dând din cap.

— Pe calculator, doar două rânduri. Spune ceva de genul: nu mai pot, trebuie să o fac… remușcările nu-mi dau pace.

— Remușcările?

Héctor și-o imagină pe Gina, pe jumătate beată, necăjită, uitându-se la Marc așezat pe pervazul ferestrei. Mergând spre el, posedată de ură, îmbrâncindu-l înainte ca el să se întoarcă spre ea și să o facă să șovăie în decizia ei. Asta avea sens. Ceea ce nu reușea să creadă era că tot aceeași fată coborâse apoi să se culce în patul băiatului pe care îl iubea și pe care tocmai îl omorâse și că rămăsese

acolo, adormită sau nu, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu credea că Gina Martí fusese în stare să acționeze cu un asemenea sânge rece.

— Inspectore Salgado, auzisem că sunteți în concediu.

Doamna medic legist, o femeie scundă și vioaie, faimoasă pentru eficiența și limba ei ascuțită, se îndreptă spre cei doi și le întrerupse gândurile.

— Îmi era dor de dumneavoastră, Celia.

— Păi, ținând cont că vă era atât de dor de mine, ați sosit cam târziu. Vă așteptam, în caz că vreți să-l vedeți. Se uită spre interior cu privirea lipsită de expresie a cuiva care examinează cadavre de ani de zile: bătrâni, tineri, oameni sănătoși și bolnavi. Am auzit că există o notă de sinucidere?

— Da.

— Păi, atunci nu am prea multe de adăugat.

Dar tonul vocii sale, fruntea încruntată indicau altceva.

Héctor intră în baie și contemplă trupul neînsuflețit al sărmanei Gina. Își aminti brusc de răbufnirea ei pe canapea, când anunțase sus și tare că ea și Marc se iubeau, sub privirea condescendentă a mamei sale. Descoperise în acel moment o scânteiere de triumf în vocea ei; Marc nu mai era acolo ca să o contrazică, ea se putea agăța de acea iubire, reală sau nu. Cu timpul, de față cu persoane străine de acea chestiune, chiar și-ar fi schimbat povestirea; ar fi eliminat din ea faptul că Marc o respinsese în ultima lor noapte, l-ar fi transformat în tânărul îndrăgostit care îi dădea un sărut, îi spunea drăgăstos „așteaptă-mă trează, nu o să întârzii”, și apoi cădea în gol dintr-un accident niciodată lămurit.

— Agenta Castro mi-a spus că ați interogat-o ieri pe fată. Vi s-a părut o tânără hotărâtă? Sigură pe sine?

Hotărâtă? Héctor șovăi doar o clipă. Vocea lui Leire fu mai categorică.

— Nu. Deloc.

— În acest caz, înseamnă că avea o bună stăpânire de sine. Uitați! Celia Ruiz se îndreptă spre cadă și, fără să stea pe gânduri, scoase mâna dreaptă din apă. O singură tăietură, adâncă și fermă. Cealaltă este la fel. Sinucigașii adolescenți de obicei își fac mai multe tăieturi până să îndrăznească să o facă pe cea definitivă. Ea nu; îi era clar ce voia și nu i-a tremurat mâna. Niciuna din cele două.

— Putem să luăm cadavrul? întrebă un agent.

— Din partea mea, da. Inspectore Salgado?

El încuviință și se îndepărtă de cadă ca să-i lase să treacă pe ceilalți.

— Mulțumesc, Celia.

— N-ai pentru ce.

Héctor și Leire ieșeau deja pe ușă când Celia adăugă:

— Veți avea raportul gata luni, de acord?

— La ordinele dumneavoastră. Héctor îi zâmbi. Să mergem în camera ei. Vreau să văd acea însemnare.

Leire îl însoți pe inspector. Cutia cu jucăriile din pluș se afla în același colț în care o văzuse agenta cu o zi în urmă. Pe masă, lângă calculator, era un pahar cu puțin suc.

— Le spun imediat băieților să îl ducă la laborator, în caz că ne poate da vreun indiciu.

Cu mâinile protejate de niște mănuși, Leire mișcă mouse-ul și ecranul calculatorului se lumină. Exista un text scurt, scris cu litere mari: „Nu mai pot, trebuie s-o fac… remușcările nu-mi dau pace”.

— Mai e ceva.

Leire minimiză textul și maximiză altă pagină. Primul lucru pe care îl văzu Héctor fu poza neclară a unei fete și, imediat dedesubt, alta, alb-negru, care înfățișa o tânără cu părul blond răvășit de vânt. Leire înaintă în sus cu ajutorul cursorului până când ajunse la începutul paginii. Un titlu simplu, tipic formatelor de blog, anunța: *Chestii*

de-ale mele (*mai ales pentru că nu cred că interesează pe cineva*!). Alături, o mică fotografie dezvăluia că acela era blogul lui Marc Castells. Dar ce îi atrase cel mai mult atenția lui Héctor Salgado fu postarea de pe blog pe care o citise Gina înainte de a muri, datată din 20 iunie. Ultima pe care o scrisese Marc înainte de a muri. Era foarte scurtă, de numai câteva rânduri: „Totul este pregătit. Se apropie momentul adevărului. Dacă scopul scuză mijloacele, justiția garantează ceea ce vom face. Pentru Iris".

— Numele îmi era familiar din lista de apeluri ale lui Marc și textul este cât se poate de ciudat.

Héctor se gândi la mesajul primit de Joana. Siempreiris…

— Îl luăm cu noi.

Înainte de a închide pagina, văzu că blogul lui Marc nu avea mulți susținători; de fapt, doar doi: gina m. și Siempreiris.

— Trebuie să vorbim întâi cu soții Martí. Ne vom ocupa de asta după aceea.

În timp ce coborau, o puse la curent pe Leire în legătură cu discuția lui cu Joana Vidal.

— Acea Iris care semna mesajul o ruga să nu spună nimănui despre ea până când nu se vedeau personal. Cred că ar fi mai bine să-i urmăm instrucțiunile, deocamdată. Sper ca duminică să ne povestească ceva important.

Leire încuviință.

— Inspectore, ce părere aveți despre toate astea?

Héctor rămase câteva clipe cu privirea pierdută.

— Cred că mor prea mulți tineri. Își întoarse privirea spre camera din care tocmai ieșiseră. Și cred că sunt multe lucruri pe care nu le știm.

— Sincer vorbind, Gina Martí nu mi s-a părut tipul de sinucigașă. Era tristă, da, dar în același timp am avut impresia că… se distra cu rolul ei. Ca și cum moartea lui Marc ar fi ridicat-o la statutul de protagonistă.

— Și protagonistele mor uneori, replică el. Și poate că problema Ginei nu era depresia, ci sentimentul de vinovăție.

Leire negă dând din cap.

— Nu reușesc să mi-o imaginez împingându-l pe la spate doar pentru că el nu o iubea. Erau prieteni de mici… Oricine ar fi putut să scrie la calculator acea însemnare.

— Prieteniile se pot schimba uneori într-un mod nebănuit.

— Credeți că l-a omorât din dragoste? întrebă ea cu o urmă de ironie în glas.

În acel moment, un hohot de plâns isteric urmat de un zgomot de pași se ridică spre ei. Regina, care nu rostise niciun cuvânt toată noaptea, izbucni într-un plâns sonor și incontrolabil când agenții de poliție o scoaseră pe Gina din baie, așezată pe o targă și complet acoperită de un cearșaf alb.

Savall îi aștepta în capătul scării, lângă ușa care dădea în salon. Era evident că avea mare chef să plece.

— Salgado, te ocupi de asta? Nu cred că veți putea vorbi cu soții Martí în noaptea asta.

Până la ei ajunse vocea încordată și răgușită a Reginei.

— Nu vreau un calmant. Nu vreau să mă calmez! Vreau să plec cu Gina. Unde o duceți?

Regina se feri de brațele soțului ei și merse spre ușă. O văzură ducându-se, aproape alergând, spre agenți. Dar când ajunse la ușă se opri, de parcă o barieră invizibilă ar fi împiedicat-o să treacă. I se înmuiară genunchii și ar fi căzut pe podea dacă nu ar fi prins-o Héctor, care se afla în spatele ei.

Soțul ei se apropie cu pasul șovăitor al unui bătrân și îi privi pe agenți cu ochi care dezvăluiau o ostilitate adâncă. Pentru prima dată, lui Salvador Martí îi lipsiră cuvintele și reuși doar să ceară:

— Ne puteți lăsa în pace pe ziua de azi? Soția mea are nevoie de odihnă.

•

Părea de necrezut că strada era atât de liniștită, atât de străină de drama care se desfășura la doar câțiva metri. Dacă vara, în timpul weekendurilor, cartierul rămânea de obicei pustiu, în acest sfârșit de săptămână, după zilele de căldură infernală, avusese loc un exod aproape absolut. Nici măcar ploaia de după-amiază nu reușise să descurajeze pe nimeni. Un domn de vârstă mijlocie plimba un câine de rasă nedefinită pe Via Augusta; magazine închise, cafenele în întuneric, locuri de parcare goale de ambele părți ale străzii. O panoramă de liniște curmată doar de luminile albastre ale mașinilor de poliție care se îndepărtau fără să facă zgomot, scânteieri silențioase care luau cu ele ultimele rămășițe ale tragediei.

Héctor și Leire se plimbară până la bulevardul Diagonal aproape fără să-și dea seama. În mod inconștient, căutau lumina, traficul, senzația de viață. Ea știa că Tomás o aștepta, dar nu se simțea în stare să stea de vorbă cu el. Héctor amâna momentul de a o suna pe Joana pentru a-i povesti cele întâmplate, pentru că nu știa prea bine ce să-i spună și avea nevoie de timp pentru a-și limpezi gândurile. Nici el n-avea deloc chef să se întoarcă la apartamentul său; avea senzația că în acel spațiu, pe vremuri ospitalier, îl puteau aștepta acum surprize cumplite. Viziunea lui însuși lovindu-l fără milă pe acel bastard nu era ușor de uitat, nici plăcut de rememorat.

— Am văzut ce mi-ai lăsat despre apelurile lui Aleix Rovira, zise el.

Și trecu la a-i povesti discuția lui cu Óscar Vaquero: bănuielile că Aleix ar putea livra cocaină aveau legătură cu apelurile adresate acelui mărunt traficant de droguri, acelui Rubén. Mai ciudate se dovedeau apelurile destinate Reginei Ballester, se gândi Héctor. Continuă fără să-i lase vreme să spună ceva, vorbind cu sine însuși și în același timp pentru ea:

— Cred că încep să-mi fac o idee despre ce s-a întâmplat în acea noapte. Era sărbătoare, o zi bună pentru afacerile lui Aleix. Gina ne-a spus că a sosit mai târziu, așa că trebuie să fi vândut ceva, dar sigur mai avea destulă marfă. A tot primit apeluri și, dacă ne asumăm ideea că se ocupa cu așa ceva, trebuie să fi fost de la posibilii clienți. Dar nu a răspuns la niciunul. Iar dacă ceea ce spune fratele lui este adevărat, s-a întors acasă de îndată ce a plecat de la Marc. Dacă a existat o ceartă, iar sângele de pe tricoul lui Marc o dovedește destul de clar, este posibil ca drogurile să fi fost motivul disputei. Sau, cel puțin, să facă parte din acesta.

Leire îi urmărea raționamentul.

— Vreți să spuneți că ei s-au certat și Marc s-a descotorosit de cocaină? Asta ar explica de ce Aleix nu a răspuns la apelurile clienților săi. Dar de ce să se fi certat? Gina ne-a vorbit despre o discuție; a zis că Marc s-a întors schimbat din Irlanda, că nu mai era același… Dar trebuie să fi existat un motiv mai important, ceva care să justifice faptul că Marc l-ar fi înfruntat pe Aleix și s-ar fi răzbunat pe el descotorosindu-se de cocaină.

— Aleix îi dominase pe amândoi. Și Marc s-a răzvrătit.

— Vreți să sugerați că Aleix s-a putut întoarce acasă la Marc pentru a-și regla conturile cu el? Și apoi să o omoare pe Gina, simulând o sinucidere, pentru ca ea să nu-l dea de gol?

— Sugerez că n-ar trebui să ajungem la nicio concluzie până când nu-l interogăm pe acest băiat așa cum se cuvine. De asemenea, sugerez să-i întindem o capcană prietenului său Rubén. Vreau să-i am pe amândoi la mână. Făcu o pauză și continuă: Și o mai avem și pe Iris. În mesajul pe care i l-a trimis Joanei, în mobilul lui Marc și acum pe blogul lui. Este ca o fantomă.

— O fantomă care va apărea poimâine.

Leire oftă. Era epuizată. Simți că mușchii ei începeau să se relaxeze după tensiunea acumulată

în casa soților Martí.

— Da. E târziu și mâine ne așteaptă o zi grea. O privi cu afecțiune. Ar trebui să te odihnești.

Avea dreptate, se gândi ea, deși intuia că avea să-i fie greu să adoarmă în acea noapte. Neștiind prea bine de ce, începea să se simtă bine cu acel tip liniștit, cam taciturn, dar în același timp solid. Ochii lui căprui lăsau să se vadă o urmă de tristețe, da, dar nu de amărăciune. De melancolie sănătoasă, în caz că exista așa ceva.

— Da. Trebuie să mă duc după motocicletă.

— Desigur. Ne vedem mâine, zise el. Se îndepărtă câțiva pași, dar brusc se întoarse pentru a o striga, de parcă și-ar fi amintit ceva important. Leire, mai devreme m-ai întrebat dacă eu cred că Gina l-a omorât pe Marc din dragoste. Niciodată nimeni nu a fost ucis din dragoste, asta este o înșelăciune a tangourilor. Cineva ajunge să ucidă doar din lăcomie, din ciudă sau din invidie, crede-mă. Dragostea nu are nicio legătură cu asta.

22.

Héctor intră în biroul lui ca și cum ar fi fost un intrus. Nu avusese chef să se întoarcă acasă și se hotărâse să se ducă la comisariat să citească blogul lui Marc Castells. Încercă să-și alunge senzația că făcea ceva ce nu se cuvenea, dar nu reuși pe deplin. Porni calculatorul, își aminti parola – kubrick7 – și tastă adresa blogului lui Marc Castells, în timp ce se gândea la lipsa de pudoare pe care o dovedeau jurnalele din secolul XXI. Cele vechi, cele pe hârtie, erau ceva personal, ceva ce nu citea decât cel în cauză și în care, prin urmare, își putea deșerta toate secretele. Acum viața privată era afișată pe internet, ceea ce, era sigur, impunea

o oarecare cenzură în momentul scrierii. Dacă nu puteai să fii absolut sincer, de ce să te mai deranjezi să scrii? Era un mod de a atrage atenția lumii? Ei, ascultați, viața mea este plină de chestii interesante! Faceți-mi favoarea de a le citi…

Poate că îmbătrânea, se gândi el. În ziua de azi oamenii fac cuceriri pe internet; unii, ca Martina Andreu, chiar se căsătoresc cu persoane pe care le-au cunoscut în acest spațiu difuz care este lumea cibernetică, persoane care uneori locuiesc în alte orașe și cu care poate că niciodată nu s-ar fi întâlnit dacă nu s-ar fi așezat într-o seară în fața calculatorului. „În mod cert, ești demodat, Salgado", conchise în timp ce se deschidea pagina. *Chestii de-ale mele* (*mai ales pentru că nu cred că interesează pe cineva*!). Era un titlu bun, chiar dacă se dovedea o ironie ca treburile lui Marc să intereseze pe cineva după moartea acestuia.

Din câte constată, Marc începuse să intre în lumea blogurilor când plecase la Dublin, probabil ca o modalitate de a păstra legătura cu cea care era prietena lui cea mai bună, care-i comenta amplu aproape toate postările. Includea fotografii care arătau camera sa de la căminul de studenți din Dublin, campusul, străzi ude de ploaie, uși colorate ale unor clădiri georgiene austere, parcuri imense, halbe de bere, colegi care țineau halbele. Marc nu dedica mult timp scrierii; textele sale erau scurte și comentau aspecte atât de pasionante precum vremea – mereu ploioasă, cursurile – mereu plictisitoare, petrecerile – mereu pline de alcool. Pe măsură ce se plictisea el însuși de comentariile sale, acestea deveneau din ce în ce mai puțin frecvente.

Héctor dădu în jos cu mouse-ul până ce găsi o fotografie care îi atrase atenția; înfățișa o tânără blondă, cu părul răvășit de vânt, pe o faleză. Fără să vrea, se gândi la *Iubita colonelului francez,* care-și plimba durerea pe alte faleze biciuite de valuri. Nota din josul fotografiei spunea: „Excursie

la Moher, 12 februarie”. Gina nu scrisese niciun comentariu. Următoarea postare era datată cu șapte zile mai târziu și era, fără îndoială, cea mai lungă din tot blogul. Avea ca titlu „În amintirea lui Iris”.

> De mult timp nu mă mai gândesc la Iris și nici la vara în care a murit. M-am străduit să uit totul, la fel cum am încercat să depășesc coșmarurile și spaimele copilăriei. Și acum, când vreau să-mi aduc aminte de ea, în gând îmi vine doar ultima zi, de parcă acele imagini le-ar fi șters pe toate cele anterioare. Închid ochii și parcă mă aflu din nou în acea casă mare și veche, în dormitorul cu paturi goale, care așteaptă sosirea următorului grup de copii. Am șase ani, sunt în tabără și nu pot să dorm pentru că mi-e frică. Nu, mint. În acea dimineață m-am purtat ca un curajos: am nesocotit regulile și am înfruntat întunericul doar ca să o văd pe Iris. Dar am găsit-o înecată, plutind în piscină, înconjurată de un cortegiu de păpuși moarte.

Héctor nu-și putu reprima un fior și privirea lui căută fotografia alb-negru a acelei fetițe blonde. Stând în acel birou pustiu care i se părea ciudat, într-un comisariat în penumbră, uită de toate și se cufundă în relatarea lui Marc. În povestea lui Iris.

> Îmi amintesc că podeaua era rece. Am simțit asta când am

coborât desculț din pat și am mers repede spre ușă. Așteptasem să se lumineze de ziuă, pentru că nu îndrăzneam să ies pe timpul nopții din imensa cameră pustie, dar eram deja de ceva vreme treaz și nu mai puteam să întârzii. Mi-a luat câteva secunde să închid ușa cu grijă ca să nu fac zgomot. Trebuia să profit de acel moment, în timp ce toți dormeau, pentru a-mi atinge scopul.

Știam că nu aveam timp de pierdut, așa că am mers cu pas sigur; totuși, înainte de a străbate culoarul lung, m-am oprit și am tras aer în piept, ca să îndrăznesc să-l trec. Jaluzelele de la parter lăsau să se vadă o dungă slabă de lumină, dar pe culoarul de sus era în continuare întuneric. Cât de mult uram partea aceea din hardughia aia de casă! De fapt, detestam întreaga casă. Mai ales în zile ca aceea, când era aproape nelocuită, până ce avea să vină următorul grup de copii cu care va trebui să conviețuiesc zece zile. Din fericire, era ultima serie: după aceea mă puteam întoarce în oraș, în acea cameră cunoscută, care era doar a mea, la mobilele noi care nu scârțâiau noaptea și la pereții albi, care protejau în loc să sperie.

Am răsuflat fără să-mi dau seama și a trebuit să trag din nou aer în piept. Era ceva ce mă învățase Iris: „Tragi aer în piept și îl expiri în timp ce alergi, în felul acesta domolești teama”. Dar mie nu-mi prea folosea; poate pentru că în plămânii mei nu încăpea suficient aer, deși nu-i spusesem asta ei, deoarece-mi era rușine.

Am încercat să înaintez lipit de balustrada din lemn, pusă de-a lungul culoarului pentru ca nimeni să nu cadă jos, și să-mi mențin privirea fix în față pentru a nu vedea acel păsăroi împăiat care, de pe măsuța sprijinită de perete, părea să-mi urmărească pașii. Pe timpul zilei nu era atât de oribil, uneori reușeam chiar să uit de el, dar în penumbră acea bufniță cu ochi de cristal se dovedea înspăimântătoare. Probabil că m-am agățat mai tare de balustradă, căci aceasta a scârțâit și i-am dat drumul imediat: nu voiam să fac zgomot. Am înaintat în linie dreaptă urmărind desenul ciudat al dalelor reci și-mi amintesc perfect senzația care mă răscolea când puneam piciorul pe vreuna care era ruptă, ca și cum aș fi călcat pe ceva zgrunțuros. Nu mai aveam mult: camera lui Iris era ultima, la capătul culoarului.

Trebuia să o văd înainte să se trezească ceilalți, pentru că în caz contrar, nu m-ar fi lăsat să fac asta. Iris era pedepsită și, deși în fond chiar și eu credeam că era o pedeapsă binemeritată, nu voiam să mai treacă încă o zi fără să vorbesc cu ea. Aproape că nu avusesem timp să fac asta cu o seară în urmă, când unul dintre supraveghetori o găsise după ce ea fugise și stătuse o noapte întreagă în pădure. Doar gândindu-mă la acea posibilitate, la acea pădure populată de umbre și de bufnițe nemișcate, mi se făcea pielea ca de găină. Dar în același timp muream de nerăbdare ca Iris să-mi povestească ce văzuse acolo. Poate că ea se comportase greșit, dar era curajoasă, iar asta era ceva ce eu nu puteam să nu admir. Bineînțeles că tocmai din acest motiv fusese pedepsită; îmi spuseseră asta sora și mama ei. Ca să nu mai fugă din nou. Și să nu le mai provoace o asemenea sperietură.

În sfârșit am ajuns la ușă și, cu toate că fusesem învățat să bat înainte de a intra, mi-am zis că nu era nevoie: probabil că ea dormea și, în plus, principalul lucru era să nu fac zgomot. Iris împărțea camera cu sora ei și nu cu ceilalți

copii, pentru că ele nu se aflau în tabără: erau fetele bucătăresei. Și în acea noapte sora ei dormea cu mama lor. Eu auzisem asta de la unchiul Fèlix. Iris trebuia să petreacă două zile închisă în camera ei, singură, ca să-i fie învățătură de minte. Când am deschis ușa, am văzut că ferestrele camerei erau complet închise; erau ciudate, diferite de cele ale casei mele de la Barcelona. Aveau un geam și apoi o tăblie din lemn, care nu lăsa să treacă niciun pic de lumină.

„Iris", am șoptit eu umblând pe dibuite. „Iris, trezește-te". Fiindcă nu găseam întrerupătorul, m-am apropiat de pat și l-am pipăit orbește, de la picioare. Brusc, mâinile mele au atins ceva moale și lânos. M-am îndepărtat dintr-o săritură și, făcând asta, m-am izbit de noptieră, care s-a clătinat puțin. Atunci mi-am amintit că pe acea noptieră era o lampă mică, pe care Iris obișnuia să o țină aprinsă până noaptea târziu, ca să citească. Citea prea mult, spunea mama ei. O amenința că-i va lua cărțile dacă nu-și termina cina. Veioza era acolo; am urmărit cablul cu mâna până când am dat peste întrerupătorul care aprindea becul. Nu era o lumină foarte puternică, dar suficientă cât să văd că

încăperea era aproape goală: nu se aflau acolo nici păpușile de pe etajere, nici Iris în pat, firește. Doar ursulețul de pluș, același pe care Iris mi-l împrumutase în primele nopți ca să nu-mi fie teamă, dar pe care i l-am înapoiat când unul dintre băieți a râs de mine. Era acolo, pe pernă, spintecat: avea burta deschisă, de parcă ar fi fost operat, și din ea se ivea o umplutură verde.

Am tras din nou aer în piept și m-am aplecat pentru a verifica dacă era cineva sub pat; nu era decât praf. Și, brusc, și eu m-am supărat pe Iris, la fel ca toți ceilalți. De ce făcea chestii de-astea? Fugea, nu era ascultătoare. În vara aceea, mama ei o certase mereu: pentru că nu mânca, pentru că răspundea urât, pentru că nu învăța, pentru că nu înceta să o bată la cap pe sora ei, Inés. Dacă fugise din nou în vreme ce era pedepsită, unchiul Fèlix avea să se supere rău. Îmi amintesc că, pentru o clipă, m-am gândit să mă duc să-i spun, dar mi-am zis că asta n-ar fi frumos din partea mea: eu și Iris eram prieteni și, în ciuda faptului că ea era mai mare, nu o deranjase niciodată să se joace cu mine.

M-am uitat atunci la fereastră și m-am gândit că poate a coborât în curte la

prima oră, la fel cum ieșisem și eu, în timp ce toți ceilalți dormeau. Mi-a fost puțin cam greu, dar am reușit să mișc încuietoarea de metal care susținea lemnul. Era deja ziuă. În fața ochilor mei se întindea pădurea, șiruri de copaci foarte înalți care se ridicau pe deasupra povârnișurilor muntelui. În timpul zilei nu-mi provoca teamă, era chiar frumoasă, cu nuanțe diferite de verde. Nu am văzut pe nimeni în curte și tocmai mă pregăteam să închid fereastra la loc când mi s-a năzărit să mă uit în direcția piscinei. Nu reușeam să disting decât o parte din ea, așa că am scos un pic mai mult capul pentru a avea o vedere mai amplă.

Îmi amintesc de parcă aș trăi chiar acum bucuria pe care am simțit-o când am văzut-o: una dintre acele bucurii infantile, intense, care apar în fața unor lucruri atât de simple ca o înghețată sau mersul într-un parc de distracții. Iris era acolo, în apă. Nu fugise, doar coborâse să înoate! M-am abținut să strig și m-am mulțumit să o salut făcându-i semn cu mâna pentru a-i atrage atenția, deși mi-am dat seama că era o prostie, pentru că din locul în care se afla nu mă putea vedea. Trebuia să aștept să ajungă la marginea

opusă a piscinei, în zona unde apa era mai puțin adâncă, unde făceau baie cei mici și cei care nu îndrăzneau să intre în partea mai afundă.

Și acum, după atâția ani, gândindu-mă la toate astea, retrăind fiecare amănunt al acelei dimineți, mă cuprinde aceeași uimire rece de atunci. Căci de-abia după câteva secunde mi-am dat seama că Iris nu înainta, că stătea nemișcată pe apă, ca și cum ar fi făcut pe moarta, dar cu fața în jos. Știu că, dintr-odată, nu mi-a mai păsat că m-ar putea auzi cineva și am coborât în fugă la piscină, dar nu am îndrăznit să mă bag în apă. Chiar dacă aveam doar șase ani, am știut că Iris se înecase. Și atunci am văzut păpușile: pluteau, și ele tot cu fața în jos, ca niște mici Iris moarte.

Imaginea era atât de puternică, atât de neliniștitoare, încât Héctor minimiză fereastra cu un gest automat. Căută pachetul de țigări și își aprinse una, încălcând toate regulile. Inhală o dată adânc și suflă fumul încetișor. Pe măsură ce se calma, binecuvântată fie nicotina!, creierul lui începu să așeze acea piesă nouă într-un puzzle care devenea din ce în ce mai macabru. Și știu, cu siguranța pe care o oferă anii în acea meserie, că până când nu avea să afle exact cum murise Iris, nu va reuși să înțeleagă ce i se întâmplase lui Marc la fereastră, nici Ginei în cada de baie. „Prea mulți morți”, își zise din nou. „Prea multe accidente. Prea mulți tineri care și-au pierdut viața”.

Telefonul îi întrerupse raționamentul și el privi ecranul, cu un amestec de supărare și ușurare.

— Joana? răspunse.

— E foarte târziu? Scuze…

— Nu. Lucram.

— M-a sunat Fèlix. Făcu o pauză. Mi-a povestit despre fata aia.

— Da?

— E adevărat? Copila aia a lăsat o însemnare spunând că l-a omorât pe Marc?

În vocea ei se distingea neîncrederea și speranța.

Héctor întârzie câteva secunde până când îi răspunse și vorbi cu multă prudență:

— Așa se pare. Deși eu n-aș fi prea convins. Există… încă există multe semne de întrebare.

Tăcere. De parcă Joana ar fi cântărit acel răspuns vag, de parcă ar fi stat pe gânduri cu privire la ce să adauge în continuare.

— Nu vreau să stau singură în noaptea asta, zise în cele din urmă.

El privi ecranul; se gândi la apartamentul lui ostil, la absența lui Ruth, la chipul matur și frumos al Joanei. De ce nu? Doi singuratici care-și țineau companie într-o noapte de vară. Nu putea fi nimic rău în asta.

— Nici eu, răspunse el. Vin la tine.

SÂMBĂTĂ

23.

În adâncul conștiinței sale, Héctor știu că visează, dar alungă acea idee și se cufundă în acel peisaj viu colorat, în acel desen copilăresc vrând să reprezinte o pădure: desișuri verzi și aproape rotunde, linii albastre presărate cu nori simpatici albi, un soare galben care râdea cu jumătate de gură. Un desen naiv, schițat de Tim Burton cu creioane colorate cerate. Totuși, de îndată ce păși pe pietrele maronii care formau poteca, întreaga panoramă se schimbă, ca și cum prezența sa umană transformase brusc mediul înconjurător. Petele verzi deveniră arbori cu ramuri înalte, pline de frunze; norii se transformară în fire subțiri și soarele încălzi cu adevărat. Auzi trosnetul pașilor săi pe pietrișul mărunt și înaintă ferm, ca și cum ar fi știut spre ce se îndreaptă. Se surprinse ridicând privirea și constatând că păsările erau tot fictive: două linii curbe unite, suspendate în aer. Aceea era dovada de care avea nevoie ca să se asigure că era vorba despre un vis și ca să meargă înainte, de parcă ar fi devenit, brusc, protagonistul unui film de animație. În acel moment porni să bată vântul. La început fu un zgomot surd, care crescu încetul cu încetul, până când formă o vijelie cenușie, care mătură acele păsări false și scutură fără nicio milă ramurile copacilor. De-abia reuși să-și continue drumul, fiecare pas fiind o luptă împotriva acelui vârtej neașteptat care întunecase peisajul. Frunzele se smulseră de pe copaci și formară o mantie verde, care ascundea lumina. Trebuia să continue, nu putea să se oprească și, brusc, știu de ce: trebuia să îl găsească pe Guillermo înainte ca acel uragan

să-l târască după el pentru totdeauna. Fir-ar să fie… Îi spusese să nu se îndepărteze, să nu pătrundă în pădure singur, dar, ca de obicei, fiul lui nu-l ascultase. Acel amestec de îngrijorare și de supărare îl făcu să prindă puteri și să continue să meargă înainte, în ciuda vârtejului neprevăzut și a unui drum care acum se înălța sub forma unui povârniș abrupt. Se surprinse pe sine însuși gândindu-se că va trebui să-l pedepsească. Nu ridicase niciodată mâna asupra lui, dar de data asta întrecuse măsura. Îi strigă numele, deși știa că, în acel vârtej de frunze, strigătele erau inutile. Urcă apoi în genunchi, intensitatea vântului puternic împiedicându-l să continue să meargă în picioare. Știu, dintr-un anumit motiv, că nu trebuia decât să ajungă pe culmea acelui drum abrupt și totul avea să fie altfel. În sfârșit, reuși să se ridice în capul oaselor și, după ce se clătină o secundă, izbuti să pornească din nou și să continue să urce. Vântul încetase să-i mai fie dușman și devenise aliatul său, împingându-l în sus, iar picioarele lui de-abia dacă atingeau solul. Zări capătul drumului și se pregăti mintal pentru ce urma să facă după aceea. Își dori să-și vadă fiul viu și nevătămat, dar, în același timp, nu voi ca ușurarea să-i înăbușe pe deplin supărarea, așa cum se întâmpla mereu. Nu, de data asta nu. O ultimă îmbrâncitură îl aruncă spre cealaltă parte a drumului și făcu uz de toate puterile sale pentru a rămâne în picioare. De îndată ce depăși culmea, vântul se domoli și scena se schimbă. Soarele strălucea. Și da! Avusese dreptate. Iată-l! Silueta lui Guillermo, stând pe un islaz, cu spatele la el, fără să știe ce pătimise tatăl lui pentru a-l găsi. Nu-și putu reține un suspin constatând că fiul lui nu pățise nimic. Se odihni câteva clipe. Remarcă, fără cea mai mică urmă de mirare, că furia care-l condusese până acolo începea să se evapore, părea că iese din el odată cu fiecare gură de aer expirat, risipindu-se în văzduh. Și atunci strânse din fălci și își încordă umerii.

Închise pumnii. Se concentră asupra supărării sale pentru a o ațâța. Merse cu pas rapid și ferm, strivind delicatele fire de iarbă, și se apropie de copilul care continua să stea nemișcat, absent. De data asta avea să îl învețe minte, chiar dacă îi era greu. Așa și trebuia să facă, asta ar fi făcut și tatăl său în locul lui. Îl apucă de umăr cu putere și Guillermo se întoarse. Spre surprinderea lui, văzu că fața băiatului era îmbibată de lacrimi. Copilul arătă în tăcere spre înainte. Și atunci Héctor văzu același lucru ca fiul lui: piscina cu apă albastră și o fetiță cu păr blond care plutea printre păpuși moarte. „Este Iris, tată", șopti fiul lui. Se apropiară de marginea acelei piscine săpate în câmpie, și atunci păpușile se întoarseră încetișor. Aveau ochii larg deschiși, iar buzele lor din plastic murmurau: „Siempreiris, Siempreiris".

Se trezi speriat.

Imaginea era atât de reală, încât trebui să facă un efort pentru a și-o șterge din minte. Pentru a reveni în prezent și pentru a-și da seama că fiul lui nu mai era un copil și că nu o cunoscuse niciodată pe Iris. Pentru a se convinge că păpușile nu vorbesc. Respiră cu greu. „Este încă noapte", se gândi supărat, pentru că știa că nu va mai adormi. Deși poate că, la urma urmelor, era mai bine, poate că nu era chiar atât de rău dacă stătea treaz. Rămase lungit cu fața în sus, încercând să se liniștească, să dea un sens acelui vis ciudat și tulburător. Spre deosebire de multe alte coșmaruri, care dispar când deschizi ochii, acesta se încăpățâna să stea agățat de mintea lui. Retrăi furia, decizia fermă de a-i da o palmă acelui copil neascultător. Fu mulțumit că nu făcuse asta nici măcar în vis, deși știa că, dacă n-ar fi fost cumplita imagine a piscinei, exact asta s-ar fi întâmplat. „Ajunge! Nu e drept să te chinuie ceea ce visezi". Fu sigur că psihologul lui ar fi fost de acord cu el în această privință. Atunci, pe când se gândea la tânăr și la chipul lui de geniu absent, auzi un

zumzet care părea muzică. Era ora patru dimineața, cine putea să pună muzică la ora asta? Își ascuți auzul; nu era o muzică propriu-zisă, ci o psalmodiere, un cor de voci. Fără să vrea, îi reveniră în minte păpușile, dar știa că acela era un vis. Sunetele erau reale, vocile bombăneau ceva ce el nu reuși să înțeleagă, în ciuda faptului că acestea creșteau în intensitate. S-ar fi putut spune că era o rugăciune, o invocație ritmată într-o limbă pe care nu o cunoștea și care părea să iasă din pereții camerei sale. Nedumerit, se ridică în capul oaselor. Un alt zgomot se alătură corului, un fel de fluierat care nu avea nicio legătură cu restul. Punând picioarele goale pe podea, privirea lui se fixă pe valiza întredeschisă, care continua să stea abandonată lângă perete. Da. Nu încăpea îndoială, fluieratul provenea de acolo. Pentru o clipă, se gândi la valiza pierdută, la închizătoarea ruptă, și făcu ochii mari când distinse o umbră șuierătoare care ieșea încet din ea. Era un șarpe, scârbos, alunecos, care se târa pe podea în direcția lui. Șuieratul se înteți, corul ridică tonul. Și el contemplă îngrozit cum acea reptilă se apropia neînduplecată, cu capul înălțat și limba fină lingând aerul, în timp ce vocile murmurau ceva ce, în sfârșit, putea să înțeleagă. Rosteau, neîncetat, numele lui: Héctor, Héctor, Héctor, Héctor…

— Héctor! Vocea Joanei spulberă tot. Te simți bine? M-ai speriat!

Pentru o clipă, nu știu unde se află. Nu recunoscu pereții, nici cearșafurile, nici lumina aprinsă într-un unghi care nu-i era familiar. Simți doar transpirația rece care îi îmbiba trupul.

— La naiba! murmură în cele din urmă.

— Ai avut un coșmar.

„Două”, se gândi el. „Și ce coșmaruri…”

— Îmi pare rău, mormăi.

— Nu-i nimic. Îi mângâie fruntea. Ești rece ca gheața!

— Scuze. Își trecu mâinile peste față. Cât e ceasul?

— Opt. Devreme pentru o zi de sâmbătă.

— Te-am trezit?

— Nu. Ea îi zâmbi. Cred că am pierdut obiceiul de a dormi cu cineva. Mă tot răsuceam în pat de ceva timp. Ce naiba visai?

Nu avea chef să vorbească despre asta. În realitate, nu avea deloc chef de vorbă.

— Te deranjează dacă fac un duș?

Ea negă dând din cap.

— O să fiu drăguță și o să pregătesc cafeaua.

Héctor se sili să zâmbească.

•

Făcuseră dragoste cu o blândețe nepotrivită pentru doi necunoscuți. Lent, conduși mai mult de nevoia de contact, de atingerea pielii, decât de o pasiune dezlănțuită. Și acum, pe când luau micul dejun împreună, Héctor își dădu seama că sexul strânsese legăturile dintre ei până la ceva ce semăna destul de mult cu camaraderia. Nu mai erau niște copii, aveau la activ destule dezamăgiri și iluzii și acceptau momentele plăcute fără să proiecteze asupra lor speranțe sau dorințe. Nu exista nici cea mai vagă urmă de senzualitate în acel mic dejun luat împreună; lumina zilei îi așezase din nou la locurile lor, fără presiuni. Pe de o parte, era mulțumită, iar pe de alta, ideea aceasta o întristă un pic. Poate că asta era maximumul la care mai putea spera: întâlniri agreabile, cordiale, care lăsau un gust plăcut. Reconfortante ca acea cafea caldă.

— Cămașa este mărimea ta? zise Joana. Philippe a lăsat-o aici.

Comentariul nu era chiar întâmplător, se gândi Héctor. Zâmbi.

— O să ți-o dau înapoi, îi spuse făcându-i cu ochiul în mod semnificativ. Acum trebuie să plec. Trebuie să mă văd cu părinții Ginei Martí.

Ea încuviință.

— N-ați pus punct, nu-i așa?

Héctor o privi binevoitor. Măcar de i-ar fi putut spune că da! Că acel caz era închis. Dar imaginea lui Iris în piscină, accentuată de vis, îi indica exact contrariul.

— Cred că ar trebui să citești ceva.

24.

În acea dimineață, mai mult ca niciodată, Aleix își dori ca timpul să poată fi dat înapoi. Moartea Ginei fusese o lovitură neașteptată, o lovitură mai grea decât toate celelalte pe care le primise în ultimele zile și, lungit în patul lui, fără chef să se dea jos, își lăsă mintea să alunece spre un trecut recent, dar care acum părea foarte îndepărtat. Gina vie, nesigură, ușor de convins și, în același timp, afectuoasă, fragilă. Totul era din vina lui Marc, se gândi cu ură, deși în fond știa că nu era pe deplin adevărat. Marc, cel mai fidel adept al său, cel care acceptase inclusiv să ia vina asupra lui pentru ceva ce nu făcuse doar pentru că el îi ceruse asta, se întorsese de la Dublin schimbat. Nu mai era un copil pe care să-l poată manipula după pofta inimii. Avea idei proprii, idei care deveneau o obsesie, idei care îi puteau vârî pe toți într-o mare belea. Scopul scuză mijloacele, aceasta era deviza lui. Și, fiindcă învățase alături de un bun maestru, urzise un plan care friza absurdul, dar care tocmai din această cauză putea avea consecințe imprevizibile.

Din fericire, el reușise să-l împiedice înainte ca lucrurile să ajungă prea departe, înainte ca o întâmplare să ducă la alta și adevărul să iasă la lumină. Gina îl ajutase în această privință fără să-i cunoască adevăratele motive; la început se arătase reticentă, dar în cele din urmă cedase. Gina… Se spunea că lăsase o însemnare. Și-o închipui

singură, scriind pe calculator ca o fetiță, copleșită de faptul că îl trădase pe Marc. Împovărată din cauza a ceea ce el o determinase să facă.

•

Acele zgomote care răsunau ca niște tunete îl însoțiseră toată după-amiaza. În ajun de Sfântul Ioan, Barcelona devenea un oraș exploziv. Petarde trădătoare pândeau la fiecare colț de stradă în timp ce toți se pregăteau pentru petrecerea de noapte, care marca sosirea luminoasă a verii: focuri de artificii, focuri de tabără și șampanie, care făceau din cea mai scurtă noapte a anului un eveniment plăcut. Ajuns acasă la Marc, primul lucru care îi atrăsese atenția fusese cât de frumoasă era Gina și simțise o înțepătură de gelozie gândindu-se că nu pentru el se îmbrăcase și se machiase așa. În orice caz, părea neliniștită, stânjenită în acei pantofi cu toc, cu acea fustă neagră și corsajul ajustat. În realitate, vestimentația nu se potrivea cu a celor doi băieți: tricouri simple, blugi uzați și tenișii. Gina se juca de-a prințesa cu doi snobi îngălați, se gândi Aleix. Marc era agitat, dar asta nu era ceva ciudat; de săptămâni întregi se comporta așa, încercând să mimeze o hotărâre care, în realitate, îi lipsea. Din cauza lui Iris. Blestemata de Iris!

El sosise cerând în gura mare o bere, încercând să dea întâlnirii un aer de petrecere. Își pregătise două doze înainte de a pleca, pentru că intuia că urma să aibă nevoie, iar în acel moment se simțea euforic, plin de energie, nesătul. Cina, niște pizza pe care Marc și Gina le condimentaseră și le puseseră în cuptor, era deja gata și, o vreme, în timp ce goleau paharele mai repede decât farfuriile, petrecerea păru una la fel ca acelea de odinioară. Când Marc coborâse la bucătărie să mai aducă beri, Aleix dăduse mai tare volumul muzicii și dansase cu Gina. La naiba, în seara aia mai că-ți venea să o mănânci pe fată! Iar cocaina, orice s-ar spune, era un afrodiziac minunat. Dacă nu, să o întrebe pe mama prietenei lui, se gândi el,

abținându-se să înceapă s-o pipăie. În timp ce dansase cu ea, aproape că uitase de Marc; asta era partea bună a cocainei: elimina problemele, le risipea. Te făcea să te concentrezi doar asupra a ceea ce era important: coapsele Ginei, gâtul ei. I-l mușcase în glumă, așa cum ar fi făcut un vampir seducător din aceia care îi plăceau ei atât de mult, dar Gina îl îndepărtase puțin. Desigur, acum asta îi era rezervat lui Marc. Sărmana bleagă! Oare nu vedea că scumpul ei Marc era îndrăgostit de alta? Fusese pe punctul de a-i aduce aminte, dar se abținuse; în acea noapte avea nevoie de Gina ca aliată și nu avea de gând să spună nimic care să o întoarcă împotriva lui.

— Ai făcut ce ți-am zis? îi șoptise la ureche.

— Da. Dar nu știu…

El își dusese un deget la buze.

— Am stabilit deja, Gi.

Gina oftase.

— Bine.

— Ascultă, totul este o nebunie.

Îi repetase asta de o mie de ori cu o seară în urmă și faptul că era nevoit să o facă din nou îl scotea din sărite. Se înarmase cu răbdare, ca un tată modern în fața unei fete încăpățânate. O nebunie care ar putea avea consecințe îngrozitoare, mai ales pentru tine și pentru Marc. Îți închipui ce ar putea crede oamenii dacă s-ar afla adevărul? Cum ai putea să le explici lucrurile care există pe acel USB?

Ea încuviințase. În realitate, era destul de convinsă că Aleix avea dreptate. Acum nu mai lipsea decât să-l convingă și pe Marc.

— Și, în plus, de ce? O să dăm de belea ca să o ajutăm pe fata aia din Dublin? La naiba, după ce-i va trece amețeala amorului, chiar și Marc ne va mulțumi. Făcu o pauză. Îți va fi recunoscător. Sunt sigur.

— Pentru ce o să vă fiu recunoscător?

Atunci Aleix își dăduse seama că ridicase tonul vocii. În fine, nu conta. Trebuiau să-i spună și, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

•

Zgomotele obișnuite ale casei în timpul dimineții nu se schimbau deloc în zilele de sâmbătă. Tatăl lui lua micul dejun la opt și jumătate, iar fratele lui își continua obiceiurile acum că se întorsese acasă pe timpul verii. Cineva bătu în ușa camerei sale.

— Da?

— Aleix.

Era Eduard. Apăsă clanța și băgă capul pe ușă.

— Ar trebui să te scoli. Trebuie să mergem acasă la soții Martí!

Fu tentat să-și acopere fața cu cearșaful, să se ascundă de toate.

— Eu nu vin. Nu pot!

— Dar tata…

— La naiba, Edu! Nu merg! E clar?

Fratele lui îl privi fix și încuviință din cap.

— De acord. O să-i spun tatii că te vei duce mai târziu.

Aleix se răsuci în pat și își pironi privirea în perete. Tata, tata. La naiba, frații lui și la patruzeci de ani vor urma cuvântul tatălui lor ca și cum ar fi literă de lege. Eduard stătu câteva clipe în prag, dar, văzând că silueta din pat rămânea nemișcată, trase ușa fără să facă zgomot și plecă. Mai bine.

Nu voia să-l vadă pe Edu, nici pe părinții lui și, bineînțeles, nici pe Regina. Prefera să privească acel perete alb ca un ecran pe care mintea lui putea să proiecteze alte imagini.

•

— Pentru ce o să vă fiu recunoscător? repetase Marc, dar de data aceea cu o urmă de bănuială în voce.

Gina lăsase capul în jos. O bubuitură provenită din afară îi făcuse să tresară pe toți trei. Ea țipase.

— Sunt sătulă de petarde!

Se dusese spre masa din mansardă și își turnase alt pahar de votcă amestecată cu suc de portocale. Era al treilea din acea noapte. Cu paharul de plastic în mână se uitase la prietenii ei care, față în față, păreau doi pistolari pe punctul de a trage.

— Marc, spusese Aleix în sfârșit, eu și Gina am stat de vorbă.

— Despre ce?

— Știi deja. Aleix tăcuse și apoi se îndreptase spre masă pentru a i se alătura Ginei. Nu o să continuăm cu treaba asta.

— Ce?

— Gândește-te, Marc! continuase Aleix. Este prea riscant. Te poți băga într-o belea, ne poți înfunda pe toți. Și nici măcar nu ești sigur că o să funcționeze.

— Cu alte ocazii a funcționat.

Era aceeași placă a lui Marc, refrenul cântecului său din ultimele zile.

— La naiba, omule, asta nu e ca la liceu! Aici nu e vorba de a-i face o glumiță unei profesoare proaste. Chiar nu-ți dai seama?

Marc nu se mișcase din locul lui. Între el și ceilalți doi, fereastra deschisă arăta o bucată de cer care, din când în când, se ilumina în culori vii, de foc.

— Nu, nu-mi dau seama.

Aleix oftase.

— Asta spui acum. Peste câteva zile ne vei mulțumi.

— A, da? Credeam că tu ai un motiv pentru care să-mi mulțumești. Îmi ești dator! Și o știi.

— Îți fac o favoare, omule. Refuzi să o vezi, dar așa este.

Pentru o clipă, Marc păruse că șovăie. Lăsase capul în jos, ca și cum i s-ar fi terminat argumentele, ca și cum ar fi obosit să tot discute. Gina rămăsese tăcută de-a lungul întregii dispute și alesese acel moment pentru a face un pas spre Marc.

— Aleix are dreptate. Nu merită osteneala…

— Du-te dracu'!

Răspunsul o făcuse să tresară la fel de tare ca zgomotul petardei.

— Nu înțeleg de ce vă faceți atâtea griji. Nu trebuie să mai faceți nimic. Dă-mi USB-ul și am eu grijă de tot.

Ea se întorsese spre Aleix. Neștiind ce să spună, dăduse pe gât băutura cu atâta lăcomie încât aproape că se înecase.

— Nu există un USB, Marc. S-a terminat, spusese el.

Marc o privise pe Gina, neîncrezător. Dar văzând că ea lăsase capul în jos, că nu negase, izbucnise:

— Ești un ticălos! Un adevărat ticălos! Aveam totul pregătit! Și, cu o voce mai joasă, continuase: Nu vă dați seama cât de important este pentru mine? Se presupune că suntem prieteni!

— Și chiar suntem, Marc. De aceea și facem asta, repetase Aleix.

— Ia te uită, ce mare favor! Și eu ți-aș putea face unul. Vocea lui Marc avusese altă tonalitate, acră, ca și cum i-ar fi ieșit din stomac. Să te eliberez de rahatul ăla care te face să devii un imbecil. Sau crezi că nu ne-am dat seama?

Lui Aleix îi trebuiseră câteva secunde până să înțeleagă la ce se referise. Timp suficient pentru ca Marc să i-o ia înainte și să se năpustească asupra ghiozdanului lui Aleix.

— Ce dracu' faci?

— O fac pentru tine, Aleix. Este o favoare.

Scosese pungulițele, minuțios pregătite, cu dozele pe care obișnuia să le vândă prietenul său și, cu un zâmbet triumfător, alergase spre ușă.

Aleix sărise în urma lui, dar celălalt îl împinsese și coborâse scara spre dormitorul său. Gina, uluită, văzuse cum Aleix se luase după el, îl apucase de gulerul tricoului la jumătatea scării și îl obligase să facă stânga-mprejur. Ea țipase când se auzise

prima lovitură: o lovitură cu dosul mâinii, pe care i-o dăduse lui Marc direct în gură. Cei doi prieteni rămăseseră nemișcați. Marc observase că îi sângera buza, își trecuse mâna peste rană și și-o șterse pe pieptul tricoului.

— Omule, îmi pare rău. Nu voiam să te lovesc… Ei, hai, să lăsăm asta.

Lovitura de genunchi direct în testicule îl lăsase fără aer. Aleix se îndoise și strânsese din ochi în timp ce o mie de focuri de artificii în miniatură îi explodau în cap. Când îi deschisese, Marc dispăruse. Auzise doar zgomotul rezervorului de apă din baie. Un șuvoi de apă obraznic, definitiv.

„Nemernicul!”, se gândise, dar, când să spună asta cu voce tare, durerea dintre picioare devenise insuportabilă și fusese nevoit să se sprijine de perete ca să nu cadă pe podea.

•

Auzi poarta de la stradă și presupuse că părinții și fratele lui plecaseră în sfârșit. Faptul că avea casa doar la dispoziția lui îi producea o senzație de ușurare momentană, care se risipi încetul cu încetul când își dădu seama că, din cei trei prieteni care participaseră la acea reuniune la care se certaseră, doi erau morți. Morți! Aleix nu-și făcuse timp pentru a se gândi la moarte. Nu avea motiv. Uneori își amintea lunile nesfârșite ale bolii sale; încerca să evoce dacă, pe când era în patul de spital, supus torturilor acelor bărbați în alb, îi fusese teamă de moarte, iar răspunsul era nu. Abia apoi, cu trecerea anilor, fusese cu adevărat conștient că alții, afectați de aceeași boală, nu reușiseră să supraviețuiască. Și constatând asta, se simțise puternic, ca și cum viața l-ar fi pus deja la încercare și el, cu puterea lui, ar fi reușit să învingă. Cei slabi mureau; el, nu. El dovedise că avea curaj. Edu nu încetase să i-o spună: ești foarte curajos, mai rezistă încă puțin și gata, o să se termine.

Se ridică din pat, fără chef să facă duș. Camera lui era vraiște: haine peste tot, tenișI împrăștiați pe jos. Fără să vrea, se gândi la camera Ginei, la șirurile de jucării din pluș de pe etajere, pe care ea refuzase să le ia de acolo și care făceau parte din farmecul unui spațiu care încă păstra o oarecare urmă de inocență. La naiba, Gina…

Un semnal de alarmă i se declanșă în creier. Ce bermude purta în ultima zi în care o văzuse? Căută în cele trei perechi pe care le avea aruncate la nimereală pe un scaun. Oftă ușurat. Da, nenorocitul de USB se afla acolo. Îl conectă la calculator oarecum mecanic, nu pentru că avea chef să vadă ce conținea. Asta în mod sigur. De fapt, voia să facă el, personal, ceea ce-i ceruse Ginei să nu facă, doar fiindcă nu avea încredere în ea atunci când era vorba de ceva legat de Marc: să-i șteargă conținutul, ca acele imagini să dispară pentru totdeauna fără să lase urme.

Când ecranul începu să arate conținutul USB-ului, rămase stupefiat, iar acea iritare atât de caracteristică lui în comportamentul față de ceilalți, decepția care-l cuprindea constatând iar și iar că era înconjurat de incapabili, puse stăpânire pe mintea lui. Se mustră singur pentru că se supărase pe Gina, acum că sărmana nu mai era, dar… La naiba, trebuia să fie chiar proastă ca să greșească dispozitivul și să-i dea notițele ei de la istoria artei. Supărarea lăsă loc altei îngrijorări, de data aceasta una mai intensă. „Fir-ar să fie!” USB-ul era tot în camera Ginei, la îndemâna părinților ei, a poliției; a sud-americanului ăluia viclean și a acelei agente bune la pat. În cinci minute se îmbrăcă și ieși în fugă să-și ia bicicleta. În sfârșit, tatăl lui avea să fie mulțumit, se gândi el cu răutate.

25.

Oprit în fața porții senioriale cu grilaj negru, care dădea spre scara soților Martí, Héctor își consultă ceasul. Avea la dispoziție cincisprezece minute înainte de a se întâlni cu Leire Castro, pe care o sunase când ieșise din casa Joanei, și își spuse că încă o cafea nu-i va face rău înainte de a se confrunta cu ceea ce îl aștepta sus. Se pare că nu doar el gândea așa, căci, de îndată ce intră în cafenea, îl văzu cu coada ochiului pe Fèlix Castells, așezat la capătul tejghelei, cu ziarul deschis, absorbit de lectură. Cum era o persoană cu care voia să stea de vorbă între patru ochi, nu șovăi nicio clipă. Se duse spre el și îl salută, folosind adresarea ecleziastică aproape fără să stea pe gânduri.

— Spuneți-mi Fèlix, vă rog, zise el amabil. În ziua de azi nimeni nu ne mai spune „părinte”.

— Aveți ceva împotrivă dacă ne așezăm la masa aceea?

Héctor indică una care se afla în capăt, relativ izolată.

— Bineînțeles că nu. De fapt, îi așteptam pe fratele meu și pe Glòria. În situația de față, ne-am gândit că e mai bine să sosim toți trei împreună și să stăm doar cât e neapărat nevoie.

„Foarte prudent”, se gândi Héctor. Familia Castells, laolaltă, prezentându-le condoleanțe lui Salvador și Reginei pentru moartea fiicei lor care, poate, îl omorâse pe fiul și, respectiv, nepotul lor. Bineînțeles, dacă exista ceva pentru care trebuia să le mulțumească tuturor celor implicați în acel caz era că, până în acel moment, se comportaseră cât se poate de discret. Chiar și manifestarea necontrolată a lui Salvador Martí, cu o seară în urmă, fusese una mai degrabă obosită decât ofensatoare.

Stând jos, cu cele două cești de cafea în fața lor – Fèlix mai ceruse una pentru a-i ține companie inspectorului –, Héctor se grăbi să aducă subiectul în discuție înainte să sosească ceilalți.

— Numele Iris vă spune ceva?

— Iris?

„Amânare”, se gândi Salgado. Privirea coborâtă, linguriţa amestecând zahărul: şi mai multă amânare. Oftat.

— Presupun că vă referiţi la Iris Alonso.

— Mă refer la acea Iris care s-a înecat într-o piscină în urmă cu mulţi ani, în timpul unor tabere pentru copii.

Fèlix încuviinţă. Îşi bău cafeaua. Îndepărtă ceaşca şi îşi sprijini ambele mâini pe masă, sub privirea pătrunzătoare a lui Héctor.

— De mult timp n-am mai auzit numele acesta, inspectore.

„De mult timp nu mă mai gândesc la Iris”, îşi aminti Héctor.

— Ce vreţi să ştiţi? Şi, şovăi, de ce?

— O să vă spun imediat. Mai întâi povestiţi-mi ce s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat? Bine ar fi să ştiu, inspectore. Îşi venea în fire, vocea lui devenea mai sigură. După cum aţi spus, Iris Alonso s-a înecat în piscina casei pe care o închiriam în fiecare vară pentru tabere.

— Era una dintre fetiţele lăsate în grija dumneavoastră?

Ştia deja răspunsul, dar trebuia să obţină mai multe informaţii; voia să ajungă la Marc, la copilul de şase ani care contempla acea imagine macabră.

— Nu. Mama ei era bucătăreasa, văduvă. Timp de mai bine de o lună se instalau în acea casă, împreună cu noi.

— Noi?

— Supraveghetorii, copiii, eu însumi. Tinerii soseau în grupuri şi stăteau câte zece zile.

— Dar Marc rămânea toată vara?

— Da. Fratele meu a muncit întotdeauna mult. Verile erau o problemă, aşa că îl luam cu mine, da. Ridică amândouă mâinile de pe masă într-un gest de uşoară nerăbdare. Tot nu înţeleg…

— O să vă explic totul la final, vă promit. Continuați, vă rog.

Héctor își zise că se afla în fața unui om obișnuit mai mult să asculte decât să se exprime. Susținu privirea preotului fără să clipească.

— Cum a murit, mai exact, Iris Alonso? insistă.

— S-a înecat în piscină.

— Aha! Era singură? I s-a tăiat respirația? S-a lovit la cap de marginea piscinei?

Se lăsă tăcerea. Poate că Fèlix Castells era decis să nu se lase presat; poate că pur și simplu își ordona amintirile.

— Au trecut mulți ani de atunci, inspectore. Nu…

— Vi s-au înecat multe fetițe cât timp se aflau sub supravegherea dumneavoastră?

— Nu! Bineînțeles că nu!

— Atunci permiteți-mi să vă spun că nu înțeleg cum de-ați putut să o uitați.

Răspunsul îi veni din suflet, în caz că sufletele există.

— Nu am uitat-o, inspectore. Vă garantez. Luni de-a rândul n-am putut să mă gândesc la nimic altceva. Eu am fost cel care a scos-o din piscină. Am încercat să-i fac respirație gură la gură, să o reanimez, de toate… Dar era prea târziu.

— Ce s-a întâmplat?

Schimbă tonul, probabil potolit de chipul îndurerat pe care-l vedea în fața lui.

— Iris era o fetiță ciudată. Privea în partea cealaltă, dincolo de Héctor, dincolo de cafenea, de stradă, de oraș. Sau poate că se afla într-o fază deosebit de dificilă. Nu știu. Nu mai am capacitatea de a-i înțelege pe tineri.

Preotul schiță un zâmbet trist și continuă să vorbească fără ca Héctor să fie nevoit să-l zorească.

— Avea doisprezece ani, dacă-mi amintesc bine. În plină preadolescență. În vara aceea mama ei nu mai știa cum s-o mai scoată la capăt cu ea. În anii

de dinainte fusese o fetiță fericită, integrată; se distra cu ceilalți copii. Chiar avea grijă de Marc. Dar în vara aceea era numai scandal, fețe prost dispuse. Și apoi mai erau și orele de masă. Oftă. În cele din urmă, a trebuit să stau de vorbă cu mama ei în particular și să o rog s-o lase un pic mai moale.

— Iris nu mânca?

— Din ce spunea mama ei, nu, și adevărul e că era numai piele și os. Își aminti trupușorul ei fragil și umed și se înfioră. Cu două zile înainte de a muri, a dispărut. Doamne! A fost îngrozitor. Am căutat-o peste tot, am străbătut pădurea o noapte întreagă. Oamenii din sat ne-au ajutat. Credeți-mă, am mobilizat pe toată lumea pentru a o găsi vie și nevătămată. În cele din urmă, am dat de ea, într-o peșteră din pădure unde obișnuiam să mergem în excursie.

— Se simțea bine?

— Perfect. Ne-a privit cât se poate de indiferent și ne-a zis că nu voia să se întoarcă. Trebuie să recunosc că în acel moment m-am supărat. M-am supărat rău. Am dus-o acasă. Pe drum, în loc să se arate mai docilă, să înțeleagă cât de tare ne speriase, ea a continuat să fie indiferentă. Obraznică. Și eu eram deja sătul, inspectore; i-am zis să se ducă la ea în cameră și să nu mai iasă de acolo, că era pedepsită. Aș fi închis-o înăuntru dacă ar fi existat o cheie. Poate credeți că exagerez, dar vă asigur că în timpul acelor ore de căutare m-am rugat neîncetat să nu i se fi întâmplat nimic grav. Făcu o pauză. Ea a refuzat chiar și să-și ceară scuze în fața mamei sale… Sărmana femeie era distrusă.

— Nimeni nu a intrat să o vadă?

— Mama ei a încercat să stea de vorbă cu ea. Dar au sfârșit prin a se certa iar. Asta s-a întâmplat cu o seară înainte de a muri.

Relatarea acelui bărbat coincidea, în punctele esențiale, cu aceea de pe blogul lui Marc. Dar

lipsea sfârșitul, iar Héctor speră că preotul avea să facă puțină lumină.

— Ce s-a întâmplat?

Fèlix Castells lăsă ochii în jos. Ceva ce putea fi îndoială sau vinovăție, sau și una, și alta, puse stăpânire pe chipul lui timp de o clipă. Fu o expresie fugară, dar existase. Héctor nu avu nicio îndoială în această privință.

— Nimeni nu știe precis ce s-a întâmplat, inspectore. Îl privea din nou în ochi, străduindu-se să se arate sincer. A doua zi dimineață, foarte devreme, m-au trezit țipetele unui copil. Mi-a luat ceva timp până când m-am lămurit că era vorba despre Marc și am ieșit în fugă din camera mea. Marc striga în continuare în gura mare, de la piscină. Făcu o pauză și înghiți în sec. Am văzut-o de îndată ce am ajuns acolo. Am sărit în apă și am încercat să o readuc la viață, dar era deja prea târziu.

— Mai era cineva la piscină?

— Nu. Doar eu și nepotul meu. I-am zis să plece, dar nu m-a ascultat. Nu voiam să vadă trupul copilei întins la picioarele lui, așa că am rămas în apă, cu Iris în brațele mele. Încă-mi mai amintesc fețișoara lui de copil speriat…

— Și păpușile.

— Cum de știți asta? Preotul își mângâie bărbia. Tulburarea lui păru reală. Era… sinistru. Erau vreo șase păpuși în apă.

„Mici Iris moarte”, își aminti Héctor. Așteptă câteva secunde înainte de a continua.

— Cine le-a pus acolo?

— Iris, presupun… Făcuse un mare efort pentru a și le stăpâni, dar lacrimile se iviră în ochii săi obosiți. Fetița aceea nu era în firea ei, inspectore. Eu n-am știut să văd asta, în ciuda spuselor mamei sale. Mi-am dat seama prea târziu că era tulburată… profund tulburată.

— Vreți să spuneți că fetița aceea de doisprezece ani s-a sinucis?

— Nu! Negația ieși mai degrabă din gura preotului decât din cea a bărbatului. Trebuie să fi fost un accident. V-am mai spus că Iris era foarte firavă. Noi am bănuit că a coborât la piscină în timpul nopții, cu păpușile, și că la un moment dat a amețit și a căzut în apă.

— Noi am bănuit? Cine mai era în casă?

— Mai erau trei zile până avea să vină următorul grup de copii, așa că eram singuri: eu, Marc, bucătăreasa și fiicele ei, Iris și Inés. Supraveghetorii trebuiau să se prezinte în acea seară; unii stăteau pe durata tuturor taberelor, dar alții se schimbau de-a lungul verii. Totuși chiar și cei permanenți se întorseseră în oraș să-și petreacă acolo acele zile. Nu-i poți ține pe tineri la țară prea mult timp, inspectore. Se plictisesc.

Héctor intui că preotul nu terminase. Că mai era ceva ce simțea nevoia să-i povestească acum, că lăsase garda jos. Nu trebui să aștepte prea mult.

— Inspectore, mama lui Iris era o femeie de treabă, care-și pierduse deja soțul. Ideea că fiica ei se omorâse din propria voință ar fi distrus-o.

— Spuneți-mi adevărul, părinte, zise Salgado sarcastic. Uitați de veșmintele dumneavoastră, de jurămintele de credință, de mama acelei fetițe și de ce ar fi putut sau nu suporta.

Castells trase aer în piept și închise ochii pe jumătate. Când îi deschise din nou, vorbi cu hotărâre, cu o voce foarte scăzută și aproape fără să se oprească.

— Cu o seară în urmă, pe când o certam pentru că fugise, Iris m-a privit foarte serioasă și mi-a zis: „Eu nu v-am cerut să veniți să mă căutați”. Și când am insistat spunându-i că am suferit mult din cauza ei, că ceea ce a făcut era cu adevărat rău, mi-a zâmbit și, pe un ton disprețuitor, a replicat: „Nici nu vă imaginați cât de rea pot să fiu”.

Din locul în care stătea, Héctor văzu că Leire Castro își ițea capul pe ușa cafenelei.

— Mai vreți să-mi spuneți și altceva, părinte?

— Nu. Mi-ar plăcea doar să știu ce legătură au toate astea cu cele întâmplate acum. Dezgroparea unor vechi tragedii nu poate fi de folos nimănui.

— Știați că nepotul dumneavoastră, Marc, scria pe un blog?

— Nu. Nici măcar nu știu exact ce este acela, inspectore.

— Un fel de jurnal. În care vorbea despre Iris, despre ziua în care a găsit-o.

— Aha! Credeam că a uitat întâmplarea. După acea vară, nu a mai vorbit de ea niciodată.

— Păi, și-a amintit-o pe când era la Dublin. Și a scris despre asta.

Leire continua să stea în ușa cafenelei. Héctor se pregăti să-și ia la revedere când Fèlix mai adăugă ceva:

— Inspectore… Dacă mai aveți vreo îndoială, vă puteți sfătui cu domnul comisar Savall.

— Cu Savall?

— Pe vremea aceea era inspector și era detașat în Lleida. El a fost cel care s-a ocupat de tot.

Dacă vestea îl surprinse pe Salgado, acesta făcu tot ce-i stătu în putință pentru a o ascunde.

— Așa am să fac. Acum trebuie să plec. Mulțumesc pentru tot.

Fèlix Castells încuviință.

— Fratele meu trebuie să sosească.

— Atunci ne vedem acolo. Pe curând.

În timp ce se îndrepta spre Leire, observă că aceasta avea privirea pironită asupra părintelui Castells. Se uita la el bănuitor, aspru, fără cea mai mică urmă de compasiune. Și Héctor înțelese că și ea citise blogul lui Marc și că, pe bună dreptate sau nu, prin mintea agentei Castro treceau aceleași gânduri întunecate care-l asaltaseră și pe el.

26.

Leire citise blogul lui Marc în acea dimineață, înainte de a se întâlni cu domnul comisar și după ce îndurase o nouă criză de grețuri matinale. Și, fără să-și dea seama din ce motiv, relatarea lui Marc o emoționase mai mult decât și-ar fi putut imagina vreodată. În mod cert, era mai sensibilă, își spusese de îndată ce terminase de citit, stând în fața calculatorului de la ea de acasă. Pentru prima dată, își dorise să aibă pe cineva lângă ea pentru a-i împărtăși acea neliniște, acea senzație că ea – corpul și mintea ei – se schimba într-un ritm alarmant. Imaginea acelei fetițe, aceeași din fotografia alb-negru, cufundată în apă, îi întorsese stomacul pe dos și o umpluse de un amestec de furie și tristețe care dură suficient de mult pentru a-și pune întrebarea dacă nu cumva exista o altă cauză pentru ambele emoții combinate. Bineînțeles că exista. Fu mulțumită că era obligată să se ducă la serviciu, chiar dacă era o zi de sâmbătă în care, teoretic, avea liber. Orice altceva, numai să nu stea să aștepte un apel de la Tomás.

Când se întorsese acasă văzuse biletul lăsat de el noaptea trecută. „Întârzii mult… m-au sunat niște colegi și mă duc să beau ceva cu ei. Ne vedem mâine. T.” „T.?” Ca și cum în acea după-amiază ea ar fi făcut dragoste cu un Tomás, un Tirso sau un Tadeo… Mania aceea a lui Tomás de a-și lăsa amprenta pe tot ce făcea începea să o irite. Și faptul că-și petrecuse jumătate de oră gândindu-se cum să-i dea vestea pentru ca apoi să se întoarcă într-un apartament gol, o irita și mai mult. Faptul că știa că, de felul său, Tomás nu era pe deplin corect nu o ajuta să se liniștească.

Așa că, în ușa cafenelei, când inspectorul se îndrepta spre ea lăsându-l în urmă pe părintele Castells, așezat la masă și privind de parcă ar fi văzut o fantomă, Leire se gândi exact la ceea ce bănuia Salgado. Că poveștile cu fetițe și preoți nu-i plăceau deloc.

— Să mergem! îi zise Héctor. Ai dormit bine? Nu arăți prea grozav.

— Căldura, minți ea. Urcăm?

— Da.

— Drăguță cămașă, spuse ea în timp ce traversau strada și fu surprinsă văzând că el roșise puțin.

•

Salvador Martí le deschise ușa și, pentru o clipă, Leire crezu că avea să-i izgonească din nou. Totuși se dădu la o parte și îi lăsă să treacă fără să spună niciun cuvânt. Se auzeau voci în salon, dar tatăl Ginei nu îi conduse până acolo, ci spre scara care ducea la etajul superior, unde se aflau dormitoarele. Ei îl urmară și așteptară pe un mic hol ca el să se ducă spre camera soției sale și să intre după ce bătu ușor în ușă. Ieși la scurt timp după aceea.

— Soția mea vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră, inspectore. Între patru ochi.

Héctor încuviință.

— Agenta Castro va cerceta camera Ginei, în caz că azi-noapte am omis ceva.

Salvador Martí ridică din umeri.

— Știți unde este. Dacă aveți nevoie de mine, sunt jos. Se opri o clipă pe scară și întoarse capul. Oamenii sună întruna. Au venit deja câțiva. Regina nu vrea să vadă pe nimeni și eu nu știu ce să le spun.

Era însăși imaginea înfrângerii, cu umerii lăsați și chipul obosit. Negă din cap, pentru sine însuși, și începu să coboare încet.

•

Regina îl primi pe inspector îmbrăcată în negru și stând jos în fața ferestrei, lângă o măsuță pe care se odihnea o tavă cu micul dejun intact. Contrastul cu acea Regina orbitoare, vioaie și estivală din urmă cu două zile era absolut. Totuși părea cuprinsă de o liniște ciudată. „Efectul calmantelor”, își zise Héctor.

— Doamnă Ballester, sincer, îmi pare rău că vă deranjez în aceste împrejurări.

Ea îl privi de parcă nu l-ar fi înțeles și indică un scaun gol, aflat de cealaltă parte a măsuței.

— Soțul dumneavoastră mi-a spus că vreți să vorbiți cu mine.

— Da. Trebuie să vă povestesc ceva. Vorbea rar, ca și cum i-ar fi fost greu să-și caute cuvintele. Se crede că Gina l-a omorât pe Marc, zise pe un ton în care se remarca o nuanță interogativă.

— Este prea devreme ca să afirmăm așa ceva.

Regina mișcă din cap, cu un gest care putea exprima orice. Oboseală, neîncredere, acceptare.

— Gina mea nu ar fi omorât niciodată pe nimeni. Fraza era potrivită, dar lipsită de orice fel de emoție. Oricine ar spune una ca asta, știu eu ce zic.

— Dar cine o spune?

— Toți… Sunt sigură.

— Oamenii vorbesc vrute și nevrute. Héctor se aplecă spre ea. Pe mine mă interesează ce credeți dumneavoastră.

— Gina mea nu a omorât pe nimeni, repetă Regina.

— Nici pe ea însăși?

Întrebarea ar fi putut fi una seacă dacă ar fi fost formulată pe un ton mai puțin amabil.

Regina Ballester păru să mediteze serios asupra răspunsului.

— Nu știu, zise în cele din urmă.

Închise ochii și Héctor fu de părere că nu mai putea continua să o preseze, așa că făcu gestul de a se ridica.

— Nu plecați. Am ceva să vă povestesc. Și trebuie să o fac aici, între patru ochi. Nu vreau să-i fac și mai mult rău.

— Cui?

— Lui Salvador, răspunse ea.

Și atunci, cu o voce tremurătoare, care lui Héctor îi aminti de cea cu care Gina îi răspunsese

la întrebări, Regina începu să-i mărturisească, de parcă el ar fi fost un preot, tot ce se întâmplase între ea și Aleix Rovira.

•

Aleix sosi la câteva minute după Leire și Héctor și se afla acum în salon, sub privirea severă a tatălui său. Salvador Martí stătea pe canapea, iar tăcerea, întreruptă doar de câteva întrebări rostite cu voce scăzută de către doamna Rovira, prezida întrunirea. Regina, slavă Domnului, nu era nicăieri și Aleix, care nu știa că poliția se afla în casă, își spuse că probabil femeia se odihnea. Când se auzi din nou soneria, expresia de pe chipul tatălui Ginei lăsă să se vadă o plictiseală atât de intensă, încât doamna Rovira fu cea care se duse să deschidă. Soțul ei profită de situație ca să le facă un semn fiilor lui că era timpul să plece și se ridică în picioare. Chiar în acel moment intrară în sufragerie Enric Castells și fratele său. Glòria rămăsese la ușă, șușotind cu doamna Rovira. Era evident că întreba de Regina, căci pe ea venise să o vadă. Aleix își zise că aceea era ultima lui șansă și, în timp ce Enric se apropia de tatăl Ginei și Felix îl saluta pe fratele său Edu, el se strecură printre mama sa și Glòria murmurând că trebuia să se ducă la baie.

Urcă scara și merse repede spre camera Ginei. Ușa era închisă și el o deschise fără să stea pe gânduri. Rămase paralizat văzând-o acolo pe agenta Castro.

— Scuze, îngăimă Aleix. Căutam baia…

Leire îl țintui în acel loc cu privirea.

— Să fim serioși, Aleix. Tonul ei indica faptul că nu credea nici măcar un cuvânt din ce spusese el. Ai fost aici de un milion de ori… Ce cauți?

— Nimic.

El îi zâmbi. Își arboră zâmbetul său trist, cel pe care i-l dăruia mamei sale, asistentelor medicale din spital, oricărei femei care ar fi avut vreo autoritate. Și polițistele erau femei, nu?

— Mă rog, voiam să văd camera Ginei. Să mi-o amintesc pe ea aici.

„Cum să nu”, se gândi Leire. Dar dacă tot era acolo, nu avea de gând să-l lase să plece așa, pur și simplu.

— Când ai văzut-o ultima oară?

— În acea după-amiază în care ați venit dumneavoastră.

— N-ai mai vorbit cu ea după aceea?

— Pe Messenger, da. Chiar în noaptea aia, cred.

— Ai simțit-o deprimată? Tristă?

— Bineînțeles că era tristă. Dar nu mi-a trecut nicicând prin minte că ar ajunge la… asta.

— Nu?

— Nu.

— Era foarte îndrăgostită de Marc, nu-i așa?

El se uită în spate și închise ușa. Se așeză pe pat și, fără să vrea, își fixă privirea asupra cutiei cu jucăriile din pluș.

— Sărmana Gina, până la urmă a păstrat păpușile…

Pe Leire nu o înșelase zâmbetul lui, dar își zise că expresia afectată a lui Aleix nu putea fi una prefăcută. Iar dacă era, băiatul merita un Oscar.

— Da, răspunse el în cele din urmă. Era foarte îndrăgostită de Marc. Dintotdeauna.

Zâmbi din nou, de data asta cu adevărat.

— Dar el nu-i împărtășea sentimentele?

Aleix neagă din cap. Ea insistă:

— Cunoscuse o fată la Dublin, nu-i așa?

— Da. O spanioloaică ce studia acolo. Gina a reacționat foarte urât.

— Îndeajuns încât să-l împingă pe fereastră?

El îi aruncă o privire plină de nerăbdare.

— În noapte aia, Gina era beată, doamnă agent. Mai degrabă ar fi căzut ea… O idee ca asta e de-a dreptul ridicolă.

Siguranța cu care o spuse o dezarmă pe Leire. Exact de aceeași părere era și ea.

— Atunci la ce crezi că se referea când a scris asta pe calculator?

Leire își scoase notițele și citi cu voce tare ultimele cuvinte pe care le lăsase Gina pe ecran. Îl privi pieziș pe Aleix în timp ce le citea și zări pe chipul lui o umbră de vinovăție.

— Habar n-am, zise el. Se ridică de pe pat și se apropie de ea. Pot să văd?

Leire îi arătă transcrierea. Expresia lui Aleix trecu de la surprindere la neîncredere și apoi la ceva asemănător cu teama.

— Așa a scris? Exact așa cum apare aici? murmură el.

— Da. Am notat exact cum era scris.

El fu cât pe ce să spună ceva, dar rămase tăcut. Și atunci se auzi vocea doctorului Rovira, strigându-l de jos.

— Trebuie să plec. Se opri în ușă. Tot mai vreți să vin la comisariat? Luni?

În atitudinea lui se simți o oarecare sfidare.

— Da.

— În cazul acesta, pe luni.

Ieși în grabă și Leire reciti însemnarea, dusă pe gânduri. Le scăpa ceva, era sigură. Și murea de nerăbdare să-l vadă pe Salgado pentru a face schimb de impresii.

27.

După ploaia din ziua precedentă, soarele se răzbuna, arzând cu putere orașul încă de la prima oră a dimineții. Nici măcar cu fereastra și balconul deschise nu se putea sta, se gândi Carmen în timp ce își ștergea transpirația de pe frunte cu o bucată dintr-un sul de hârtie de bucătărie. E drept că ei întotdeauna îi plăcuse vara, de când era mică, dar

nu așa ca asta: acel soare de foc ce ardea peste străzi, care o făcea să transpire toată ziua și o indispunea. Își turnă un pahar de apă rece din carafă și o bău cu înghițituri mici, cu grijă. Făcu stânga-mprejur și închise geamul: până și muzica întețea căldura. Ar fi trebuit să-i dea ascultare acelui tânăr atât de amabil, care se prezentase la ușa ei cu vreo două săptămâni în urmă pentru a o convinge să-și instaleze aer condiționat. Carmen îl ascultase atentă și chiar stabilise o altă întâlnire cu el, dar, în cele din urmă, nu se hotărâse. Aparatele moderne o nelinișteau, dar în acel moment își reproșă că nu îl luase în seamă.

Apa rece o răcori puțin și o însufleți îndeajuns încât să termine de pregătit supa de roșii. Era tot ce reușea să mănânce pe timpul verii: un castron de supă de roșii răcoritoare. Când termină, o băgă în frigider și curăță bucătăria. „Gata!”, se gândi cu o urmă de lenevie. Făcuse totul. Avea la dispoziție o zi foarte lungă și călduroasă. Se îndreptă spre balcon, dar la acea oră soarele ardea tare și renunță la ideea de a scoate capul ca să privească strada. Cât de mult se schimbase cartierul acela… „În bine”, își zise. Ea nu fusese niciodată înclinată spre falsa nostalgie. Vremurile trecute nu fuseseră mai bune, dar, fără doar și poate, i se păruseră mai distractive. Asta era partea cea mai proastă a bătrâneții; acele ore eterne care nu puteau fi umplute nici de televizor, nici de reviste. Înainte cel puțin îi avusese vecini pe Ruth și pe Guillermo. Băiatul acela chiar era un scump. Ca întotdeauna când se gândea la el, la acel copil pentru care fusese asemenea unei bunici, Carmen îl evoca pe fiul ei. De cât timp nu mai știa nimic despre el? Patru ani? Cinci? Cel puțin, nu-i mai ceruse bani; Héctor avusese grijă de asta. Héctor… Sărmanul Héctor! Și nu era vorba că ea ar fi judecat-o rău pe Ruth, nu. Fiecare căsnicie cu ale ei, iar dacă fata aceea plecase după atâția ani, o fi avut ea vreun motiv. Dar bărbații nu știu să stea singuri. Ăsta e

un adevăr cât casa, aici și pretutindeni. În secolul douăzeci și în secolul douăzeci și unu. Nici măcar nu se hrănesc cum se cuvine.

Ideea îi veni atunci și, deși ceva o făcea să nu se simtă în largul ei, hotărî să o ducă la îndeplinire. Cu siguranță că Héctor nu ar fi avut nimic împotrivă dacă ea avea să intre în apartamentul lui. Se duse la bucătărie, turnă jumătate din supa de roșii într-o carafă curată, luă cheile de la apartamentul vecinului ei și se îndreptă spre ușă. Văzând scara, fu cât pe ce să se întoarcă, dar îmboldită de bunăvoință și, în parte, de plictiseală, o porni la drum cu acea carafă în mână. Scara mirosea urât, își zise trecând pe următorul palier. A aer închis sau a putred. Femeia își pierduse treptat mirosul odată cu trecerea anilor, dar în mod cert ceva duhnea acolo, undeva prin apropiere. Mai trecuse prin asta și în alte dăți: câte un animal se strecura în apartamentul gol și murea acolo. Continuă să urce, încet, pentru că oricum nu avea nicio grabă, și ajunse la ușa de la etajul trei. După o secundă, simțindu-se întrucâtva ca o vecină bârfitoare, se afla în apartament.

Împărțirea era practic la fel cu aceea a apartamentului ei, așa că, deși jaluzelele erau lăsate, înaintă în direcția bucătăriei fără să aprindă lumina. Frigiderul, gol ca un bordel în postul mare, primi carafa cu un zumzet de mulțumire. Carmen îl închise și deja ieșea din bucătărie când auzi un zgomot ce provenea din camera celor doi soți. Ca și cum ușa s-ar fi închis brusc din cauza vântului. Dar nu era curent, își zise. Nici măcar o briză ușoară nu adia prin acel apartament cu ferestrele închise. Sub impulsul curiozității, traversă sufrageria și se opri în fața dormitorului principal. Într-adevăr, ușa era închisă. Răsuci încet mânerul și apoi împinse ușor ușa, care se deschise larg.

Se împiedică de ceva, nu-și dădu seama de ce, un obiect tare. Printre crăpăturile jaluzelelor de-abia dacă intra puțină lumină, așa că apăsă pe

întrerupător pentru a o aprinde pe cea din tavan, dar pipăindu-l, degetele ei nu atinseră plasticul la care se aștepta, ci o mână care se sprijinea pe a ei. Se dădu înapoi dintr-o săritură, brusc conștientă că era cineva acolo, dar în același timp destul de speriată încât teama să o împiedice să reacționeze. Rămase nemișcată, văzând cum acea siluetă întunecată ieșea din umbre. Ar fi țipat, oricât de inutil ar fi fost, dacă ar fi avut glas, dar corzile sale vocale rămăseseră paralizate. La fel ca ea.

După o secundă, Carmen închise ochii și ridică brațul, într-o încercare puerilă de a se apăra de silueta neagră care ținea în mână un fel de băț lung. Prima lovitură căzu pe umărul ei și o obligă să lase brațul în jos, cu un geamăt de durere. A doua lovitură o cufundă într-un abis fără fund.

28.

Héctor și Leire ieșiseră deja din apartamentul soților Martí și se confruntau acum cu intensa căldură de la amiază care pedepsea centrul Barcelonei. Era o zi fără umbre: diafană și sufocantă. Una dintre acele zile în care orașul strălucea fără nuanțe, ca o scenă în tehnicolor populată aproape doar de turiști cu bermude și șepci, înarmați cu aparate foto digitale și hărți din hârtie. Pe când coborau lent pe Rambla Catalunya, Héctor se gândea la ultimele momente în apartamentul din Via Augusta: familia Rovira, inclusiv Aleix, plecaseră înainte, iar familia Castells nu întârziase prea mult în a face același lucru. Era evident că nimeni nu se simțea în largul său. Salvador Martí era singurul care părea să nu-și dea seama de bănuielile care însoțeau fiecare condoleanță, fiecare „îmi pare rău”, de neliniștea

cu care Enric Castells dădea mâna, de privirile piezișe ale Glòriei și ale doamnei Rovira. Regina refuzase să iasă din camera ei și să primească pe cineva acolo, deși celelalte două femei bătuseră la ușa ei.

Terasele de pe bulevard îi invitau pe clienți să ia loc, chiar dacă în fond amândoi știau că aerul condiționat era, la acele ore, singurul mod de a fugi de căldură. Totuși, strada le oferea un oarecare anonimat când venea vorba să comenteze ultimele detalii ale cazului. Instalați deja la una dintre acele mese și cu două cafele cu gheață în fața lor, Héctor o puse la curent pe Leire în legătură cu discuțiile lui cu Fèlix Castells și Regina Ballester, dar, din prudență, păstră sub tăcere faptul că numele comisarului Savall fusese adus în discuție. La rândul ei, ea îi relată lui Salgado conversația avută cu Aleix Rovira și impresia ei, reînnoită, că acel băiat, așa cum tăcuse și Gina înainte, le ascundea ceva important.

— Îți dai seama că toate ițele acestui caz duc spre două nume? întrebă Héctor când ea termină. De parcă ne-am mișca pe o axă de coordonate: pe de o parte, Aleix, prietenul tuturor, amantul Reginei, manipulator înnăscut; pe de altă parte, acea Iris… chiar dacă este moartă.

Leire încuviință. Creierul ei funcționa foarte repede în ciuda căldurii.

— E ceva ciudat. Marc și-a amintit toate astea pe când se afla la Dublin. De ce? Și cine i-a trimis acel e-mail Joanei Vidal?

Héctor începea să aibă o bănuială vagă în legătură cu acele întrebări.

— Iris Alonso avea o soră mai mică. Inés cred că o cheamă. Pufni a exasperare. Mâine ne vom lămuri. Azi trebuie să ne concentrăm asupra celeilalte axe.

— Aleix.

Leire întârzie câteva secunde înainte de a continua să vorbească.

— Ceva e dar: dacă Regina era cu el ieri după-amiază, după cum v-a spus chiar ea cu puțin timp în urmă, Aleix nu s-ar fi putut duce acasă la Gina.

Inspectorul încuviință.

— Știi ceva? Cel mai rău e că nu reușesc să-mi imaginez pe nimeni dintre cei implicați în acest caz pe post de asasin. Cu toții sunt prea educați, prea corecți, sunt prea preocupați de aparențe. Dacă vreunul dintre ei l-a omorât pe Marc și apoi pe Gina, trebuie să o fi făcut dintr-un motiv foarte bine întemeiat. O ură foarte profundă sau o spaimă cumplită, necontrolată.

— Ceea ce ne duce din nou la Iris… Dacă pur și simplu s-a înecat în piscină, dacă moartea ei a fost un accident, atunci nimic n-are sens. Leire își aminti chipul părintelui Castells în cafenea. Dar despre toate astea nu avem decât spusele preotului.

Héctor o privi în ochi.

— Știu la ce te gândești, dar cred că n-ar trebui să ne precipităm.

— Ați citit și restul blogului, inspectore? În ultimele sale postări, Marc vorbește neîncetat despre dreptate, despre faptul că scopul scuză mijloacele, despre faptul că nu mai e mult până când adevărul va ieși la lumină.

— Iar în ultimul e-mail trimis mamei lui i-a spus că trebuia să se ocupe de o chestiune importantă în Barcelona. Ceva ce trebuia să rezolve. Fără îndoială, ceva legat de moartea lui Iris.

— Când ați menționat axele de coordonate, cred că ați uitat una, inspectore. Tocmai cea care trece prin mijloc. Singurul nume care apare în ambele cazuri. Leire adoptă un ton dur, lipsit de orice urmă de simpatie. Părintele Fèlix Castells.

Fără doar și poate că avea dreptate, se gândi Héctor. Și impresia lui că preotul ascundea ceva îi reveni în minte și mai clar.

— Dacă e vorba de așa ceva, chestiunea poate lua un aspect foarte neplăcut.

— Gândiți-vă! Toate acele detalii despre Iris, anorexia, schimbarea bruscă de caracter corespund pe deplin cu profilul unei victime a unor abuzuri sexuale. În acea vară Marc era doar un copil, dar poate că la Dublin a început să-și amintească faptele, cine știe din ce motiv, și a ajuns la aceeași concluzie ca noi acum.

Héctor încheie raționamentul.

— Și s-a întors la Barcelona dispus să scoată la iveală adevărul. Dar cum? Și-a acuzat direct unchiul?

— Poate că a făcut-o. Poate că s-a dus să-l vadă. Poate că părintele Castells s-a speriat și a hotărât să-i ia viața nepotului său.

Argumentația conținea o logică strivitoare. Dar, ca de obicei, logica lăsa deoparte sentimentele.

— Să nu uităm că țineau unul la altul, replică Salgado. Marc trăise cu un tată distant, și crede-mă când îți spun că știu ce înseamnă asta, și apoi s-a trezit într-o familie falsă, care-l trecea pe un plan secund. Unchiul lui fusese un fel de „mamă înlocuitoare”. Ar fi trebuit să fie foarte sigur de ceea ce bănuia pentru a îndrăzni să-l trădeze. Și, pe de altă parte, bărbatul acela își iubea nepotul ca pe un fiu. De asta sunt convins. Avusese grijă de el, îl crescuse… Nu poți să omori un fiu, orice ar face el.

— Nici măcar pentru a-ți salva propria piele?

— Nici măcar pentru asta.

Pentru câteva clipe rămaseră cufundați în gândurile lor. Héctor știu că trebuia să se debaraseze de agenta Castro și să stea de vorbă cu Savall. Totuși mintea lui Leire era în acele momente departe de cazul lor. Tată distant, iubirea dintre copii și părinții lor… Toate astea începeau să o afecteze prea mult și simți brusc nevoia de a-l vedea pe Tomás.

— Acum trebuie să mă ocup de câteva chestiuni personale, zise Héctor și ea oftă ușurată.

— Perfect. Și eu, murmură ca pentru sine însăși.

— Mi-ar plăcea să faci ceva în după-amiaza asta.

Și, în șoaptă, Héctor îi explică planul său.

•

Subinspectoarea Andreu nu se bucura deloc de acea sâmbătă însorită de vară. De fapt, se trezise prost dispusă după ce petrecuse jumătate de noapte fără să doarmă, gândindu-se neîncetat la întâlnirea ei cu acea femeie fricoasă în Parc de la Ciutadella. Dar îndoielile nu se risipiseră și, când se trezise, o atacaseră și mai puternic. Până la urmă discută cu soțul ei, lucru pe care îl detesta și care nu-i stătea de loc în fire, și, în ciuda fețelor indispuse, decise că trebuia să rezolve acele semne de întrebare cât mai curând. Chiar dacă îl aprecia pe Héctor Salgado mai mult decât pe oricare alt coleg, sau poate tocmai din cauza asta, trebuia să ajungă până în străfundurile acestei chestiuni.

Nu avea decât un fir de care să tragă înainte de a-l înfrunta pe prietenul ei și de a-l întreba direct dacă-l văzuse pe Omar în după-amiaza dispariției sale, așa cum afirma așa-zisa Rosa. Știa că trăgea la nimereală, dar merita osteneala să-l pună la încercare. Capul acela de porc fusese expediat de o măcelărie din apropiere, care obișnuia să-i furnizeze delicii asemănătoare acelui doctor macabru. Poate că în acest caz îl comandase el însuși, ca de obicei. Sau poate că nu… Și pe când împingea ușa prăvăliei, situată nu foarte departe de cabinetul doctorului, își dori din tot sufletul ca de data aceea să fi fost însuși Omar cel care făcuse acea comandă dezgustătoare.

Magazinul era gol și Martina nu fu foarte surprinsă de asta. Sâmbăta la prânz, căldură prea mare pentru a merge la cumpărături, plus că era un magazin pe care mama ei l-ar fi calificat, fără să stea pe gânduri, ca fiind de mâna a doua. De cealaltă parte a tejghelei, un tip corpolent, cu un șorț care nu avea să mai fie niciodată alb, o privi cu un zâmbet pe buze. Un gest de bun venit care se

risipi imediat ce ea îi comunică faptul că motivul vizitei sale nu era tocmai acela de a-și aproviziona frigiderul cu carne.

— Am mai fost căutat pentru asta, replică negustorul, prost dispus. Ce vreți să vă spun? Dacă mi se cere un cap de porc, eu îl vând. Ce face respectivul după aceea cu el nu mai este treaba mea.

— Desigur. Dar nici nu cred că vă sunt solicitate prea des, nu? Vreau să spun că nu cred că obișnuiți să țineți așa ceva în magazin, la vânzare…

— Capul întreg, nu, bineînțeles. Deși știți că de la porc se ia tot, precizează bărbatul, mândru.

— Doctorul vi le solicita el, personal? Sau la telefon?

— La început venea personal. Apoi la telefon.

În acel moment, un tânăr de vreo cincisprezece ani, imaginea vie a negustorului la scară redusă, ieși din magazie.

— Fiul meu îi ducea comenzile acasă, nu-i așa, Jordi? Avem un magazin mic, doamnă, trebuie să ne păstrăm clientela.

„Și să ștergeți geamurile”, se gândi Martina.

— Cine a răspuns la telefon de data asta? Dumneavoastră sau fiul dumneavoastră?

— Eu, zise tânărul.

— Îți amintești când a sunat?

— Acum vreo două, trei zile, nu știu.

Băiatul nu părea a fi vreun geniu și, bineînțeles, nu părea nici foarte interesat de conversație. Totuși, brusc, dădu semne că-și amintea ceva.

— Deși de data aceea nu a sunat el.

— Nu? Subinspectoarea încercă să-și disimuleze nervozitatea din voce. Cine a fost?

Băiatul ridică din umeri. Avea gura pe jumătate deschisă. Martina se simți tentată să-l zgâlțâie până când avea să-i șteargă acea expresie prostească de pe chip. Totuși îi zâmbi și întrebă din nou:

— Era asistentul lui?

Nu știa dacă Omar avea un asistent, dar fu tot ce-i trecu prin minte.

— Habar n-am.

Jordi se strădui puțin să-și amintească, efort ce se transpuse într-o gură cu doi milimetri mai căscată.

— Ce ți-a zis? Este important, știi?

— Păi ce v-am spus deja.

Martina își mușcă buzele, dar ceva din gestul ei trebuie să-l fi inspirat pe măcelarul junior să vorbească în continuare.

— Era un bărbat. A zis că suna din partea doctorului Omar, să-i ducem un cap de porc acasă marți după-amiază, la ultima oră.

— Și asta ai făcut?

— Desigur. I l-am dus eu însumi.

— L-ai văzut pe Omar?

Băiatul negă din cap.

— Nu, același tip mi-a zis că doctorul era ocupat. Că avea un pacient.

— De unde știi că era același tip?

Jordi păru surprins de întrebare.

— Cine putea să fie? Văzu că răspunsul nu o mulțumise pe acea doamnă atât de exigentă și își aminti un alt amănunt. În plus, avea același accent.

— Ce accent?

— Sud-american. Mă rog, nu chiar sud-american.

Martina Andreu fu nevoită să facă un efort supraomenesc ca să nu obțină de la băiat un răspuns clar folosind violența.

— Gândește-te bine! insistă cu voce blândă. Încercă să găsească vreo referință pe care acel tânăr să o poată înțelege. Vorbea ca Ronaldinho? Sau mai degrabă ca Messi?

Asta clarifică pe deplin amintirile ucenicului de măcelar. Zâmbi ca un copil fericit.

— Da! Ca Messi.

Ar fi strigat „Trăiască Barça!” dacă privirea subinspectoarei Andreu nu l-ar fi somat, fără drept

de apel, să închidă gura.

29.

Un Lluís Savall surprins deschise ușa domiciliului său, un apartament comod din strada Ausiàs March, în apropiere de Gara de Nord. Să primească inspectori la domiciliul său, sâmbăta și încă la ora prânzului, nu era tocmai programul preferat al comisarului, dar tonul vocii lui Héctor îl făcuse mai mult decât curios. Pe de altă parte, fiicele lui nu erau acasă, iar soția lui se dusese la plajă cu o prietenă și avea să se întoarcă de-abia către seară. Așadar, comisarul avea apartamentul la dispoziția sa și își dedicase o parte a dimineții pentru a progresa la puzzle-ul lui de cinci mii de piese, dintre care mai avea de așezat peste o mie. Era distracția lui preferată, pe cât de inofensivă, pe atât de relaxantă, și soția și fiicele lui i-o încurajau, dăruindu-i un puzzle după altul, cu cât mai complicate, cu atât mai bine. Apropo, acela avea să formeze imaginea catedralei Sagrada Família, dar deocamdată era la fel de neterminat precum templul original.

— Vrei ceva de băut? O bere? întrebă Savall.

— Nu, mulțumesc. Lluís, îmi pare rău că te deranjez azi, serios.

— Mă rog, nu aveam cine știe ce de făcut, răspunse comisarul gândindu-se oarecum cu dor la puzzle-ul său. Dar ia loc, nu sta în picioare. Mă duc să aduc o bere pentru mine. Sigur nu vrei și tu una?

— Sigur.

Héctor se așeză pe unul dintre fotolii, gândindu-se între timp cum să abordeze subiectul. Savall se întoarse imediat, cu două cutii de bere și tot atâtea

pahare. În fața lui, după ce acceptă în sfârșit berea aia afurisită, Salgado își zise că o persoană care ocupa un post cu autoritate n-ar fi trebuit niciodată să poarte pantaloni scurți.

— Ce vânt te aduce pe aici? întrebă comisarul. Ceva nou în cazul acelei fete?

— Al Ginei Martí? Héctor negă din cap. Puține noutăți. Cel puțin, până când ne va sosi raportul medicului legist.

— Aha. Și atunci?

— Voiam să vorbesc cu tine azi, în afara comisariatului. Lui Héctor îi fu ciudă pe sine însuși pentru că se învârtea atâta în jurul cozii și hotărî să ia taurul de coarne. De ce nu mi-ai zis că-i cunoșteai deja pe membrii familiei Castells?

Întrebarea sună a acuzație. Și dispoziția lui Savall se schimbă imediat.

— Ți-am zis că am fost prieten cu mama băiatului.

— Da. Dar nu ai menționat și că te-ai mai ocupat de un caz care avea legătură cu ei. Se întrebă dacă era nevoie să spună numele sau dacă Savall știa deja la ce se referea. În orice caz, continuă: în urmă cu mulți ani, o fetiță s-a înecat în timpul unor tabere școlare. Directorul, sau cum s-o fi numind funcția, era Fèlix Castells.

Savall ar fi putut să se prefacă: să simuleze că uitase, că nu făcuse asocierea între cele două nume, două morți între care trecuseră treisprezece ani. Și poate că Héctor l-ar fi crezut. Dar ochii lui îl trădară, dezvăluind ceea ce știau amândoi: cazul lui Iris Alonso, fetița înecată între păpuși, era dintre cele care continuau să rămână în memorie de-a lungul anilor.

— Nu-mi amintesc numele acelei fetițe…

— Iris.

— Da. Nu prea era un nume comun pe atunci. Comisarul lăsă paharul pe măsuța din centru. Ai o țigară?

— Desigur. Credeam că nu fumezi.

— Doar din când în când.

Héctor îi dădu o țigară și îi oferi un foc, își aprinse și el una și așteptă. Fumul celor două țigări formă un norișor alb.

— Va trebui să deschid după aceea fereastra, zise Savall. Altfel, Elena o să-mi facă scandal, ca de obicei.

— Ce-ți amintești despre acel caz? insistă Salgado.

— Nu prea multe, Héctor. În ochii lui se vedea că, multe, puține, câte or fi fost, amintirile acelea nu erau deloc plăcute. Ce-i cu toate astea acum? Are vreo legătură cu ce i s-a întâmplat fiului Joanei?

— Nu știu. Poate că ai să-mi spui tu.

— Mi-l amintesc pe Marc. Era doar un copil și era foarte impresionat. Zdruncinat.

— El a găsit-o, nu-i așa?

Savall încuviință, fără să întrebe de unde știa asta.

— Așa mi s-a spus. Dădu din cap. Copiii n-ar trebui să vadă așa ceva.

— Nu. Și nici n-ar trebui să moară înecați.

Comisarul îl privi pe Héctor cu coada ochiului, iar chipul său care, cu câteva secunde mai înainte, denota stânjeneală, chiar neliniște, manifestă atunci o nerăbdare severă.

— Nu-mi place tonul ăsta. De ce nu întrebi dacă vrei să afli ceva?

„Pentru că nu știu prea bine ce să întreb”, se gândi Héctor.

— Lluís, ne cunoaștem de mulți ani. Nu ești doar șeful meu, te-ai purtat cu mine ca un prieten. Dar trebuie să știu chiar acum dacă a existat ceva ciudat în cazul acelei fetițe. Ceva ce acum, după treisprezece ani, ar putea presupune o amenințare pentru cineva.

— Nu știu dacă te înțeleg bine.

Héctor stinse țigara.

— Ba mă înțelegi. Trase aer în piept înainte de a continua. Știi perfect despre ce-ți vorbesc. Există amănunte care sigur trebuie să fi ieșit la iveală în acea investigație: Iris nu mânca, fugise din acea casă cu două zile înainte, dovedea un comportament obraznic și se schimbase mult în ultimul an. Mama ei nu o putea controla. Toate astea nu te-au făcut să te gândești la nimic?

— Vorbești despre ceva ce s-a întâmplat cu mulți ani în urmă, Héctor.

— Abuzurile împotriva minorilor nu sunt doar de domeniul prezentului, Lluís. Au existat dintotdeauna. Și au fost mușamalizate timp de mulți ani.

— Sper că nu insinuezi ce cred eu.

— Nu insinuez nimic. Mă limitez la a întreba.

— Nu exista nicio dovadă în acest sens.

— A, nu? Comportamentul ei nu ți s-a părut o dovadă suficientă? Sau v-ați încrezut în ceea ce v-a spus părintele Castells? Un preot de familie bună, de ce să aveți îndoieli în legătură cu o astfel de persoană?

— Ajunge! Nu-ți permit să-mi vorbești așa.

— Atunci am să ți-o spun altfel! Moartea lui Iris Alonso a fost un accident?

— Da, fie că-ți vine sau nu să crezi.

Savall îl privi în ochi, încercând să-și pună în acea afirmație întreaga autoritate.

Héctor n-avea încotro decât să o accepte, dar nu era dispus să se dea bătut atât de ușor.

— Și păpușile? Ce căutau acele păpuși plutind în apă?

— Am zis că e de ajuns! Se lăsă tăcerea, încărcată atât de amenințări, cât și de semne de întrebare. Dacă vrei să revizuiești cazul, vei găsi dosarul. Nu e nimic de ascuns.

— Mi-ar plăcea să te cred.

Savall îl privi cu severitate.

— N-am de ce să-ți dau vreo explicație. Fetița aceea s-a înecat în piscină. A fost un accident. E

ceva teribil, dar se întâmplă în fiecare vară.

— Chiar nu mai ai nimic de adăugat?

Savall neagă din cap și Héctor se ridică din fotoliu. Se pregătea să-și ia la revedere, dar comisarul vorbi din nou:

— Héctor. Ai zis că suntem prieteni. Ca atare, te pot ruga să dai crezare cuvântului meu în privința acestei chestiuni? Ți-aș putea cere să abandonezi cazul ăsta, dar prefer să am încredere în prietenia ta. Eu mi-am demonstrat aprecierea față de tine. Poate că a sosit momentul să faci și tu la fel.

— Îmi ceri o favoare? Dacă-i așa, spune clar. Spune, și atunci voi ști la ce să mă aștept.

Savall își pironi privirea în podea.

— Justiția este o oglindă cu două fețe. Înălță capul încet și continuă să vorbească: Pe de-o parte îi reflectă pe cei morți și pe de altă parte pe cei vii. Care din cele două categorii ți se pare mai importantă?

Héctor dădu din cap. În picioare, în fața superiorului său, îl contemplă pe acel bărbat care îi dăduse o mână de ajutor în momentele grele și încercă să caute înăuntrul său recunoștința pe care i-o datora, încrederea pe care i-o inspirase întotdeauna.

— Justiția este un concept difuz, Lluís, în privința asta suntem de acord. De aceea prefer să vorbesc despre adevăr. Adevărul este doar unul singur, și pentru cei vii, și pentru cei morți. Și asta e tot ce am venit să caut, dar văd că n-am să-l obțin.

•

Oprit în fața liftului, Héctor își dădu seama că părăsea acea casă cu un gust amar și se întrebă serios dacă nu cumva ar fi trebuit să bată din nou la ușă, să intre și să reînceapă acea discuție. Era deja cu o mână pe soneria ușii când îi sună telefonul mobil și prioritățile sale se schimbară imediat. Era Martina Andreu și-l suna pentru a-l informa că proprietara imobilului unde locuia,

Carmen, fusese agresată în domiciliul lui. Liftul plecase, dar el nu-l mai așteptă; coborî în fugă și luă un taxi spre spitalul Del Mar.

30.

Dacă la bărbați dragostea trece prin stomac, era clar că cele patru feluri pe care le cumpărase Leire de la un local unde se vindea mâncare gata preparată nu aveau să-l facă pe Tomás să-i cadă la picioare. Văzându-l mestecând fără chef crochetele reîncălzite, Leire aproape că se înduioșă. Răspunsese la telefon cu o voce cavernoasă, care indica faptul că paharele pe care le băuse cu tovarășii săi se prelungiseră până în zorii zilei, și acceptase în silă să vină la ea ca să mănânce. Acum se străduia să pară treaz și înfometat, fără să-i treacă prin minte că desertul care-l aștepta avea să fie mai greu de înghițit decât tot ce mâncase înainte.

— Cum ți-a mers azi-noapte? întrebă Tomás în timp ce șovăia dacă să ia altă crochetă sau un pateu plin de ulei. Alese să bea apă.

— Destul de greu. O fată moartă. În baia casei sale.

— Sinucidere?

— Încă nu știm, zise ea pe un ton cu care arăta că dorea să încheie subiectul. Ascultă, îmi pare rău că te-am trezit mai devreme… dar trebuie să stăm de vorbă.

— Ia te uită… Asta sună a belea. Îi zâmbi. Împinse farfuria pe masă cu o expresie de scârbă. Nu prea mi-e foame.

Ei îi era, dar nu conta. Nu avea să reușească să pună nimic în gură până când nu-și va fi luat de pe suflet povara care o copleșea. Pentru ultima oară

își aminti de sfatul Maríei. Ce câștiga dacă-i spunea? Putea să termine relația cu el, acolo și în acel moment, să-i spună că a cunoscut pe altcineva, iar băiatul acela avea să-și continue viața liniștit, neștiind că ea aștepta un copil de la el. Avea să-și găsească pe cineva cu care să plece în croazieră și avea să uite repede acele câteva partide sălbatice de sex. Poate că avea să o sune într-o bună zi, dar ea nu avea să-i răspundă la telefon. Îi scăpă un suspin. De ce naiba trebuia să fie atât de sinceră? Niciodată nu putuse minți, nici pe ea însăși, nici pe altcineva. Minciunile îi veneau în minte, dar când sosea momentul să le spună, ceva înăuntrul ei le retransforma în adevăr. Și, la urma urmelor, își repetă, ea nu voia să-i ceară nimic: nici bani, nici asumarea răspunderii. Copilul fusese conceput de amândoi, dar ea și numai ea hotărâse să ducă sarcina la bun sfârșit. El n-avea decât să se care și nu s-ar fi dus să-l caute. Ideea aceea, posibilitatea că așa ceva s-ar fi putut întâmpla cu adevărat, o duru un pic mai mult decât era dispusă să recunoască. Își dădu atunci seama că el îi spunea ceva și reveni la realitate.

— … s-o lăsăm baltă. Știu că ai multe obligații de serviciu, mi-ai zis foarte clar. Dar m-am gândit că ar fi distractiv.

— Ce?

— Plimbarea cu vaporul. O privi mirat și zâmbi. Credeam că eu sunt cel mahmur!

— Bineînțeles că ar fi distractiv.

El deschise brațele, într-un gest de capitulare.

— Nimeni nu vă poate înțelege. Am crezut că te-a copleșit ideea de a petrece zece zile cu mine… Că te-ai simțit presată sau ceva de genul ăsta.

— Sunt însărcinată.

El avu nevoie de câteva secunde ca să proceseze informația. Și de alte câteva secunde ca să intuiască faptul că, dacă i-o spunea, era pentru că probabil el avea o legătură cu asta.

— În… sărcinată?

— Trebuie să mă duc luni la doctor, dar sunt sigură, Tomás.

— Și…?

Trase aer în piept înainte de a întreba. Ea îl scuti de efortul acela.

— E al tău. Sunt sigură și de asta. Îl făcu să tacă cu un gest al mâinii. Stai liniștit! Ia-ți timp de gândire. Nu e nevoie să spui nimic acum.

Desigur că el părea să fi rămas fără cuvinte. Își drese vocea. Se foi în scaun. Ea n-ar fi știut să spună ce se citea pe fața lui: uimire, perplexitate, neîncredere?

— Ascultă-mă! continuă Leire. Îți povestesc asta pentru că eu cred că ai dreptul s-o știi. Dar dacă te ridici în momentul ăsta de pe acel scaun și pleci, am să înțeleg perfect. Nu suntem iubiți, nici ceva de genul ăsta. N-am să mă simt decepționată, nici dezamăgită, nici…

— La naiba! Se lăsă pe spate, sprijinindu-și spinarea de spătar, și o privi de parcă nu-i venea să creadă. Nici dac-aș vrea și tot n-aș putea să mă ridic de pe scaun.

Ea nu-și putu reține un zâmbet.

— Îmi pare rău, șopti. Știu că nu este ceea ce așteptai să auzi.

— Cu siguranță, nu. Dar mulțumesc că mi-ai spus. Păru că începea să reacționeze. Vorbi rar. Ești sigură?

— Că e al tău?

— Că ești însărcinată! Dacă încă nu te-a văzut medicul…

— Tomás!

— Bine. Și ce ai de gând să faci?

— Te referi dacă vreau să-l păstrez? Era întrebarea logică. Da.

— Aha! Încuviință din cap încet. Deci pur și simplu îmi aduci la cunoștință, nu?

Leire se pregăti să-l contrazică, dar își dădu seama că, în fond, el avea dreptate.

— Da.

— Și alternativele pe care mi le lași sunt…

— Păi, te poți duce să cumperi țigări și să nu te mai întorci niciodată, zise ea. Sau să rămâi și să faci pe tatăl copilului.

— Cred că opțiunea cu țigările e demodată.

— Ce e clasic nu e demodat.

El zâmbi, spre regretul său.

— Ești incredibilă!

— Tomás. Ea îl privi cu seriozitate și încercă să facă în așa fel încât frazele pe care urma să le pronunțe să reflecte exact ceea ce voia să spună, să nu sune a amenințare, nici a constrângere, nici a declarație de independență. Adevărul e că-mi place de tine. Îmi placi destul de mult. Dar nu avem o relație, nici nu suntem iubiți, nici ceva asemănător. Nu știu dacă sunt îndrăgostită de tine, nici nu cred că tu ești îndrăgostit de mine. Nu mi-e foarte clar nici ce înseamnă să fii însărcinată, ca să fiu sinceră cu tine… Dar dacă eu n-aș fi însărcinată, aș merge în croazieră cu tine și am vedea ce-ar mai fi. În condițiile de față, continuă arătând spre burta ei, totul se schimbă.

El încuviință. Trase adânc aer în piept. Era clar că în mintea lui se băteau cap în cap o mulțime de idei, de întrebări, de posibilități.

— Nu te supăra, răspunse în cele din urmă. Dar cred că am nevoie de timp ca să mă obișnuiesc cu ideea.

— Nu ești singurul. Amândoi avem la dispoziție vreo șapte luni pentru asta.

El se ridică și ea știu că avea să plece.

— O să te sun, spuse el.

— Sigur.

Nu se mai uită la el. Avea privirea îndreptată spre masă.

— Ascultă… El se apropie de ea și îi mângâie obrazul. Nu dau bir cu fugiții. Îți cer doar un răgaz.

Se întoarse spre el și nu-și putu stăpâni ironia din voce.

— Ai rămas fără țigări?

Tomás scoase un pachet din buzunarul de sus al cămășii.

— Nu.

Leire nu zise nimic. Simți că mâna se îndepărta de obrazul ei și că Tomás se dădea cu un pas înapoi. Închise ochii și următorul lucru pe care-l auzi fu poarta de la stradă. Când îi deschise, el nu mai era acolo.

31.

Aspectuoasa sală de așteptare a spitalului Del Mar era atât de plină pe cât te puteai aștepta într-o sâmbătă de iulie, iar Héctor întârzie câteva clipe până o găsi pe subinspectoarea Andreu. De fapt, ea fu cea care-l văzu prima și se îndreptă spre el. Își sprijini o mână pe umărul lui și Héctor se întoarse, speriat.

— Martina! Ce s-a întâmplat?

— Nu știu. Se pare că a intrat cineva în casă și a atacat-o. E în stare gravă, Héctor. Au dus-o la secția de urgențe. Nu și-a recăpătat cunoștința.

— La naiba!

Expresia chipului său era atât de intensă, încât subinspectoarea se temu că își va pierde controlul.

— Héctor… să ieșim o clipă. În momentul ăsta nu suntem de niciun folos aici și… Trebuie să vorbesc cu tine.

Crezu că el avea să refuze, că va cere să stea de vorbă cu doctorul, dar tot ce făcu fu să-i pună întrebarea inevitabilă pe care ea o aștepta.

— Cum de ai găsit-o tocmai tu?

Subinspectoarea îl privi fix, încercând să vadă pe acel chip tulburat un indiciu care să-i permită să ia o hotărâre, să știe. Nu îl găsi, așa încât se limită să răspundă în șoaptă:

— Despre asta voiam să-ți vorbesc. Hai afară!

•

Soarele smulgea sclipiri din oglinzile retrovizoare ale mașinilor. Era ora trei și jumătate după-amiaza și termometrul indica treizeci de grade. Transpirat, Héctor își aprinse o țigară și trase din ea cu lăcomie, dar avea stomacul întors pe dos, iar gustul nicotinei nu-i potoli greața. Aruncă jos restul țigării și-l strivi cu piciorul.

— Liniștește-te puțin, Héctor! Te rog.

El dădu capul pe spate și respiră adânc.

— Cum de-ai găsit-o?

— Așteaptă o clipă. Sunt câteva chestii pe care trebuie să le afli. Am noutăți în ceea ce privește cazul lui Omar. Se aștepta să vadă vreo reacție pe chipul colegului ei, dar tot ce se ivi fu interesul, dorința de a afla. Héctor, te-am întrebat miercuri în timp ce mâncam, dar acum hai să vorbim limpede. L-ai văzut pe Omar marți?

— Ce-i cu toate astea?

— Răspunde, la naiba! Crezi că aș insista dacă n-ar fi important?

O privi cu un amestec de frustrare și furie.

— Îți spun pentru ultima oară. Nu l-am văzut marți pe Omar. Nu l-am mai revăzut după acea zi. E clar?

— Și ce ai făcut marți seară?

— Nimic. M-am întors acasă.

— N-ai vorbit nici cu fosta ta soție, nici cu fiul tău?

Héctor își feri privirea.

— Ce naiba ai făcut?

— Am stat și-am așteptat să-și amintească cineva să mă sune. Era ziua mea de naștere.

Martina nu-și putu stăpâni un hohot de râs.

— La naiba, Héctor! Tipul dur al momentului, cel care împarte palme suspecților și apoi se pune pe plâns acasă pentru că nimeni nu-și amintește de el…

El zâmbi, spre regretul său.

— Anii te fac să devii sensibil.

— Mai rău e că te cred, dar o martoră te-a văzut în fața casei lui marți seara, pe la opt și jumătate.

— Ce spui? aproape că țipă el.

— Héctor, mă limitez la a te informa cu privire la ce am aflat. Nici măcar n-aș avea de ce să fac asta, așa că te rog să nu ridici vocea la mine.

Îi povesti în continuare despre mărturia Rosei, fără să omită niciun detaliu, precum și despre datele obținute la măcelărie în acea zi, la prânz.

— De aceea m-am dus la tine acasă. Ușa de la scară era deschisă și am urcat; când am trecut pe lângă apartamentul de la primul etaj am observat că nici ușa aceea nu era închisă și mi s-a părut ciudat. Am împins-o și… am dat peste acea sărmană femeie întinsă pe jos, inconștientă.

Salgado ascultă relatarea colegei sale fără să o întrerupă nici măcar o singură dată. În acest timp, creierul lui încerca să potrivească celelalte piese: înregistrările neliniștitoare cu el lovindu-l pe Omar și cu Ruth la plajă. Nu reuși, dar se gândi că Andreu merita să afle despre ele. Nu voia să-i mai ascundă nimic, așa că îi povesti tot de îndată ce ea termină. Apoi amândoi rămaseră tăcuți, meditând, fiecare absorbit de propriile îndoieli și temeri. Héctor reacționă primul și scoase mobilul. Nervos, căută în agendă numărul de telefon al fiului său și apăsă pe tasta de apel. Din fericire, de data asta Guillermo răspunse imediat. Salgado vorbi cu el timp de vreo două minute, încercând să se comporte normal. Apoi, fără să stea pe gânduri, o sună pe Ruth. O voce rece care anunța că telefonul era închis sau nu avea semnal fu singurul răspuns.

În tot acest timp, Martina Andreu îl studie atent. El își dădu seama, dar își spuse că avea tot dreptul să facă asta. Avea motive să-l bănuiască și, brusc, îi pică fisa că, precum o ironie a sorții, trebuia să folosească în fața ei același argument pe care, cu o oră în urmă, îl auzise din gura lui Savall. Să

apeleze la prietenia ei, la încredere, la anii în care fuseseră colegi.

— Ruth nu răspunde? întrebă ea când el puse în buzunar mobilul.

— Nu. Este plecată din oraș. La apartamentul părinților ei, în Sitges. O să o sun mai târziu. Chestia cu DVD-ul nu i s-a părut deloc amuzantă, după cum îți poți da seama. Se întoarse către subinspectoarea Andreu. Mi-e frică, Martina. Simt că tot ce mă înconjoară este amenințat: eu, casa mea, familia mea… Și acum întâmplarea asta cu Carmen. Nu poate fi o coincidență. Cineva îmi distruge întreaga viață.

— Doar nu iei în serios blestemele doctorului Omar?

El își înăbuși un râs amar.

— În momentul ăsta aș putea accepta orice. Își aminti ce-i spusese profesorul universitar de la facultatea de istorie. Dar presupun că trebuie să mă străduiesc să nu cad în capcana asta. Mă duc să văd dacă există vești despre Carmen. N-ai de ce să rămâi.

Ea se uită la ceas. Patru și zece.

— Sigur nu te deranjează?

— Sigur că nu. Martina, mă crezi? Știu că toată povestea asta pare foarte ciudată și că tot ce-ți pot cere acum este o încredere oarbă. Dar pentru mine este important. Nu m-am dus să-l văd pe Omar, nici n-am comandat vreun cap de porc, nici n-am cea mai mică idee despre locul unde se află acum. Îți jur.

Întârzie puțin în a răspunde, poate că mai mult decât se aștepta el și mai puțin decât i-ar fi trebuit ei pentru a da un răspuns absolut sincer.

— Te cred. Dar ești băgat într-o mare belea, Salgado. Ți-o spun și pe asta. Și nu știu dacă cineva te va putea ajuta să ieși din ea de data asta.

— Mulțumesc. Héctor își relaxă umerii și privi spre intrarea în spital. O să intru.

— Ține-mă la curent cu noutățile.

— La fel și tu.

Martina Andreu rămase nemișcată o clipă, văzând cum Héctor dispărea pe ușa spitalului. Apoi, încet, se duse la stația de taxiuri, urcă în primul care era la rând și îi dădu șoferului adresa inspectorului Salgado.

•

Așezat pe un scaun de plastic situat pe un culoar din apropierea sălii de urgențe, Héctor privea cum veneau și plecau personalul și vizitatorii. La început, fu atent la ei, dar, pe măsură ce trecea timpul, închise pe jumătate ochii și se concentra asupra pașilor lor: rapizi, lenți, hotărâți sau neliniștiți. Și, încet-încet, până și zgomotele acestea dispărură din mintea sa conștientă, cufundată în amintirile celor întâmplate în ultimele cinci zile. Zborul, valiza pierdută, întrevederea cu Savall și vizita la cabinetul lui Omar se amestecau cu declarațiile celor implicați în cazul lui Marc Castells, cu chipul sărmanei Gina sângerândă în cadă și cu acea imagine macabră a fetiței înecate în piscină, ca într-un film pe cât de suprarealist, pe atât de impresionant.

Nu făcu nici cel mai mic efort de a-și ordona secvențele; le lăsă să-i curgă în minte liber, să se lupte unele cu altele pentru a se impune, timp de câteva secunde, pe ecranul memoriei sale.

Încetul cu încetul, la fel ca zgomotul care-l înconjura, acele fotograme se risipiră. Gălăgia se liniști și creierul lui se axă asupra unei singure fotografii fixe, neclare și de proastă calitate, al cărei protagonist era el, un violent și brutal Héctor Salgado lovindu-l cu furie pe un tip lipsit de apărare. O voce în fundal se adăugă imaginii, cea a psihologului, tânărul care, în fond, îi amintea de fiul său. „Gândiți-vă la alte momente în care v-ați lăsat condus de furie”. Ceva ce refuzase să facă, nu numai în acele zile, ci dintotdeauna. Dar atunci, în timp ce aștepta ca medicul să-i dea vreo veste despre Carmen, femeia aceea care îl tratase ca pe

un fiu, putu să dărâme barierele și să se gândească la celălalt moment din viața sa în care fusese posedat de furie; acea altă zi în care totul devenise negru și în urma căreia nu-i rămăsese decât un gust amar ca fierea. Ultima lui amintire din prima parte a vieții sale, sfârșitul violent al unei etape. Suportând timp de nouăsprezece ani bătăi care ajunseseră de rutină de la un tată model, în aparență un veritabil domn, un nenorocit în adevăratul sens al cuvântului, care nu șovăia niciodată când era vorba să impună disciplina. De ce de obicei ținta furiei tatălui era el, și nu fratele lui, era ceva ce tânărul Héctor se întrebase de multe ori în acei nouăsprezece ani. Ceea ce nu însemna că fratele lui ar fi scăpat de bătaie, nici vorbă; dar pe măsură ce creștea, Héctor observa o cruzime mai mare în bătăile pe care i le aplica lui. Poate pentru că pe atunci tatăl său știa deja că el îl ura din toată inima. Ceea ce nu a bănuit niciodată, nici măcar în cele mai amare momente din copilăria sa, era că mai exista încă o victimă a acelor lovituri, cineva care le primea cu ușa închisă, în intimitatea unui iatac situat, în mod corespunzător, la capătul opus al unui coridor lung. Cum de reușise mama lui să-și ascundă vânătăile în toți acei ani se putea explica doar în contextul unui cămin în care secretele erau o normă și cel mai bine era să vorbești puțin și să taci mult.

El descoperise asta din întâmplare, într-o seară de vineri când se întorsese mai devreme de la antrenamentul de hochei, pentru că-și luxase o gleznă. Crezuse că nu avea să fie nimeni acasă, căci și fratele lui avea antrenament în ziua aceea, iar mama lui îi spusese că ea și tatăl lor urmau să se ducă să o viziteze pe una dintre mătușile lor, în vârstă și bolnavă. De aceea el ajunsese la apartamentul pe care îl crezuse gol, dispus fiind să se bucure de acea singurătate după care tânjesc toți adolescenții. Nu făcuse zgomot, era una dintre regulile tatălui său, și asta îi permisese să audă, cât

se poate de clar, loviturile ritmice urmate de strigăte înăbușite. Și atunci ceva se declanșase în creierul lui. Totul dispăruse din fața ochilor săi și nu mai văzuse dinainte decât o ușă, pe care o împinsese cu hotărâre, și chipul tatălui său, care trecuse de la uimire la panică atunci când fiul lui cel mic, fără să șovăie nici măcar o secundă, îl pocnise cu crosa în piept și continuase, lovindu-l în spate, neîncetat, până ce țipetele mamei sale îl făcuseră să-și vină în fire. A doua zi, încă în stare de convalescență după bătaia primită, tatăl lui aranjase totul pentru ca acel fiu ingrat să-și continue studiile în Barcelona, oraș în care avea rude. Héctor înțelesese că era cea mai bună soluție: să o ia de la capăt, să nu privească în urmă. Tot ce regretase era că-și părăsise mama, dar ea îl convinsese că nu o păștea niciun pericol, că scene ca aceea nu se întâmplau mereu. El plecase și se străduise să uite.

Dar în acea după-amiază, așezat pe un scaun de plastic, pe măsură ce acea amintire se contura clar în memoria lui, neliniștea se risipi și în locul ei rămase o senzație de pace ciudată, dulce-acrișoară, dar adevărată, pe care nu o mai simțise până atunci. Și își spuse, cât se poate de liniștit, că dacă nedreptatea și neputința erau singurele cauze care-i stârniseră furia, atât în tinerețe, cât și în urmă cu câteva luni, puțin îi păsa de consecințele acestei mânii. Indiferent ce ar fi zis lumea.

Nu știu cât timp trecuse, dar simți o mână care-i zgâlțâia umărul. Deschizând ochii, văzu o siluetă îmbrăcată în alb care-i spunea, cu un chip ce părea făcut pentru a oferi vești proaste, că doamna Carmen Reyes González era în afara oricărui pericol, dar că va rămâne sub observație timp de cel puțin încă douăzeci și patru de ore și că, bineînțeles, îi va lua o vreme până își va reveni pe deplin. Adăugă, cu o voce ștearsă, care lui Héctor îi sună a avertizare malițioasă, că deși nu păreau să existe leziuni grave în afară de contuzie, tot nu

puteau fi excluse complicații în următoarele ore, ținând cont de vârsta pacientei. Putea să intre să o vadă, da, dar numai un moment. Și înainte de a-l lăsa să intre, acel medic cu față de gropar comentă, pe un ton în care se ghicea o admirație care nu prea avea de-a face cu profesia, că nu înceta să-l uimească cât de mult se agățau de viață generațiile vârstnice. „Sunt făcute din alt aluat", zise dând din cap ca și cum, din ceea ce exista în lume, pentru el asta era ceva de neînțeles.

32.

Leire se uită la ceas și nu-și putu reprima un gest de plictiseală. De ce toți tipii dispar când este nevoie de ei? „Încep să vorbesc ca María", se gândi. Dar adevărul era că, în ciuda retragerii prea puțin demne a lui Tomás, în momentul acela nu el era ținta criticilor ei. Inspectorul îi spusese că o va suna în cursul după-amiezii pentru a pune la punct unele detalii. Ei bine, chiar dacă „în cursul după-amiezii" era un termen imprecis, ea credea că ar fi putut măcar să se deranjeze să dea un semn de viață. Refuză să-l sune; la urma urmelor, Salgado era superiorul ei și nimeni nu are interesul să se pună rău cu vreun șef.

În orice caz, ea își îndeplinise sarcinile în acea după-amiază, își zise mulțumită. Dacă o lua în ordine, strânsese masa și aruncase crochetele la gunoi; plânsese o vreme, lucru pe care îl pusese pe seama acelei stări de prosteală sentimentală, și nu pe seama altui motiv, și, desigur, după ce făcuse un duș și se îmbrăcase în haine obișnuite, așa cum stabilise cu inspectorul, se dusese la comisariat să-și îndeplinească prima parte din misiunea care îi revenea. Îndatorirea numărul unu o rezolvase cât ai

clipi: o anume Inés Alonso Valls zbura a doua zi de la Dublin la Barcelona cu o cursă care ajungea la 9:25 dimineața, ora locală. Introdusese datele acesteia fără să găsească în ele nimic care să pară important. Fata avea douăzeci și unu de ani, studia de vreo doi ani în Irlanda și era fiica lui Martías Alonso și a lui Isabel Valls. Tatăl ei murise în urmă cu optsprezece ani, când Inés era foarte mică, dar mama ei încă trăia. Leire notase adresa, așa cum îi spusese Salgado.

Cât privește îndatorirea numărul doi… Leire se uită din nou la ceas, de parcă ochii ei l-ar fi putut zori. Avea chef să-l sune, dar era prea devreme. La comisariat nu era prea multă mișcare în acea sâmbătă, așa că nu avea cu ce să-și ocupe timpul, lucru care îi lăsa destulă vreme de gândire. Inevitabil, mintea ei se întoarse la Tomás și la discuția avută cu el în acea după-amiază, dar de asemenea, și pentru prima oară, își dădu seama că el nu era singurul căruia trebuia să-i comunice vestea: mai erau și părinții ei, bineînțeles, iar dacă totul mergea bine, mai devreme sau mai târziu, și șefilor ei. „Să treacă vara”, își zise. Mai întâi trebuia să se obișnuiască ea însăși cu ideea și nu avea chef să asculte nici reproșuri, nici sfaturi. În plus, auzise de o mie de ori că era mai bine să aștepte să treacă primele trei luni pentru a împrăștia vestea. Și pentru prima dată în ultimele săptămâni, începu să se gândească la acea ființă care, până atunci, nu-i provocase decât grețuri matinale și care, în mai puțin de un an, avea să stea lângă ea pe patul de spital. Se văzu singură cu un bebeluș plângând și imaginea, chiar dacă fugară, i se păru mai degrabă înspăimântătoare decât reconfortantă. Nu voia să se mai gândească la asta, așa că, având în vedere că inspectorul tot nu suna, ridică telefonul fix și formă numărul prietenei sale María. În acel moment, Santi și satele sărace din Africa i se păreau un subiect de discuție pasionant.

•

Printr-una dintre acele întorsături ale destinului, Leire nu era singura care se gândea la Africa în acea după-amiază. Și nu numai din cauza căldurii care asedia orașul Barcelona și care era mai degrabă proprie acelui continent decât moderatei Europe, chiar dacă era vorba de sudul acesteia.

Taxiul o lăsase pe Martina Andreu la intrarea în blocul de apartamente unde locuia Héctor Salgado când soarele încă pedepsea ferm. Doi agenți o așteptau la ușa primului apartament, dornici să plece; acolo nu mai era nimic de făcut și se bucurară că puteau s-o ia din loc. Pe când ieșeau, unul din ei comentă că scara mirosea îngrozitor, iar ea se limită să încuviințeze. Observase asta și înainte, chiar dacă în mai mică măsură, dar nici ea nu avea chef să-i rețină, nici ei să mai stea. Subinspectoarea voia să rămână singură, fără martori în uniformă, pentru a cerceta lucrurile ea însăși. Ceva îi spunea că agresiunea suferită de Carmen nu fusese un incident întâmplător. Héctor avea dreptate: se întâmplau prea multe lucruri în jurul lui și printre ele nimic bun. Pe de altă parte, avea clar prezente în minte declarațiile martorilor: a Rosei și a măcelarului. Héctor îi putea cere încredere oarbă și ea i-o putea oferi, ca prietenă. Dar latura ei de polițistă îi solicita dovezi. Dovezi tangibile, care să contracareze efectul acelor mărturii, de care, sincer vorbind, nu avea niciun motiv să se îndoiască.

Rămasă singură, împinse ușa apartamentului lui Carmen și aruncă o privire rapidă. O găsise pe culoarul strâmt care despărțea sufrageria de bucătărie. Atacul avusese loc direct, așa că era logic ca sărmana femeie să-i fi deschis ușa unui necunoscut și ca acesta să o agreseze după ce intrase. Dar de ce? Nu controlaseră prin casă, nu părea să lipsească nimic; nu erau sertare pe jos, nici dulapuri răscolite. Poate că tipul se speriase după atac și alesese să dea bir cu fugiții? Nu. Nu, explicația aceea nu-i plăcea deloc. O lovise de

două ori cu un obiect metalic. Nu era nici urmă de o astfel de armă în apartament. La naiba, în acel apartament nu era nici urmă de nimic, blestemă subinspectoarea. Își îndreptă privirea spre dulapul care ascundea contorul de lumină. Fie că se înșela, fie că acolo se aflau cheile de la apartamentul lui Héctor Salgado. Altcineva ar fi avut o fărâmă de remușcare, dar ea nu. Asta trebuia să facă.

Cu cheia în mână, urcă scara. Mirosul urât deveni și mai intens timp de o clipă și apoi dispăru din nou. Martina era grăbită să cerceteze apartamentul inspectorului înainte ca lui să-i treacă prin cap să se întoarcă acasă. Scrupulele o asaltară când destinul o premie din prima și cheia aleasă se răsuci în yală, dar le goni fără să le îndepărteze cu totul, ca pe gunoiul de reciclat. Totuși, odată ajunsă înăuntru, se întrebă ce făcea acolo și ce se aștepta să găsească. Jaluzelele erau lăsate și aprinse lumina. Cercetă cu privirea apartamentul. Nimic nu părea nelalocul lui. Se duse la bucătărie și deschise frigiderul, unde nu văzu decât câteva beri și o carafă cu ceva ce părea a fi supă de roșii. Nu și-l putea închipui pe Héctor pregătind-o, la drept vorbind, și în plus părea mâncare pregătită în casă. De la bucătărie se întoarse în sufragerie și de acolo se îndreptă spre dormitor. Patul nefăcut, valiza deschisă într-un colț… Aspectul tipic al camerei unui burlac. Sau a unui divorțat.

Se pregătea să plece, se simțea ca o intrusă ipocrită, dar trecând din nou prin sufragerie, distinse o strălucire la televizor. Héctor îl lăsase aprins. Dar nu, nu era televizorul. Ceea ce se mișca era screensaverul de la DVD-player. Dacă Salgado nu i-ar fi spus despre înregistrări, nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să apese pe butonul play.

Când primele imagini umplură ecranul o cuprinse un dezgust instinctiv, visceral, și o bănuială că nu mai era cale de întoarcere. Spre regretul ei, fu nevoită să vadă înregistrarea de două ori pentru a o înțelege pe deplin. Din fericire, nu

era foarte lungă, dura doar câteva minute, dar în acel interval de timp se putea vedea clar chipul stâlcit în bătaie al unui bătrân negru, care sângera din belșug, pe punctul de a-și pierde cunoștința. Buzele lui foarte uscate de-abia puteau să scoată un geamăt slab, iar ochii lui nu reușeau să-l vadă pe cel care sigur trebuie să-i fi înregistrat agonia. Pe ecranul încețoșat, doctorul Omar încercă să deschidă ochii pentru ultima oară, dar efortul fu deja prea mare pentru trupul lui distrus. Martina Andreu auzi clar ultima lui răsuflare și văzu cum moartea punea stăpânire pe chipul lui. Înregistrarea se sfârșea în acel moment, lăsând loc unei pâcle cenușii. Și atunci, cu răceala pe care o oferă anii de serviciu, subinspectoarea știu care era pasul următor. Piesele răzlețe începură să se ordoneze formând un ansamblu neplăcut, dar logic. Declarațiile martorilor, dispariția lui Omar, acel film oribil… și da, duhoarea care plutea pe scară, se organizară ca prin minune pentru a-i arăta calea pe care trebuia să o urmeze.

Totuși, nu-i era ușor să facă următorul pas. Trebuia să anunțe la centru, dar înainte de asta voia să fie sigură. Îi luă o eternitate până părăsi casa lui Héctor. Coborî până la etajul doi, mergând cu rigiditatea unui robot. Portcheiul lui Carmen conținea toate cheile și fu nevoită să încerce încă două înainte de a o găsi pe cea potrivită. Doar împingând ușa, duhoarea o lovi în față. Înaintă pe dibuite, căci apartamentul nu era conectat la lumină. Continuă ghidându-se după miros până când ajunse într-o cămăruță, în care avu impresia că distinge o fereastră mică. Ridică jaluzeaua, iar lumina invadă spațiul. Deși știa ce se dusese să caute, vederea cadavrului lui Omar o făcu să sară în lături. Și alergă, alergă spre ușa de la intrare, trecu de ea și o închise în urma sa. Se sprijini pe ea cu spatele și ținând ochii strâns închiși, barând-o ca și cum ar fi urmărit-o cineva. Ca și cum sufletul din acel trup mort ar fi fost în stare să-și

părăsească învelișul carnal și să pornească în căutarea ei pentru a o poseda. Avu nevoie de câteva secunde, minute poate, pentru ca să se liniștească, pentru a se convinge că ceea ce exista acolo, înăuntru, nu-i mai putea face niciun rău. În cele din urmă, reuși să deschidă ochii și își înăbuși un țipăt de uimire și de frică în același timp văzându-l, în fața ei, cu chipul foarte serios, pe acel prieten de care acum se temea îngrozitor.

•

Nu e nimic mai insuportabil decât să aștepți un apel de la cineva când nu ai nimic de făcut. Agenta Castro era dotată cu diverse și multe calități, dar răbdarea nu se număra printre ele. Așa că, după patruzeci de minute de stat la taifas cu María, timp în care se uitase neîncetat cu coada ochiului spre telefonul mobil, hotărî, în silă, să ia ea inițiativa și să-l contacteze pe inspectorul Salgado. Îi răspunse doar căsuța vocală care îi oferea, ca orice căsuță vocală, posibilitatea de a lăsa un mesaj după respectivul semnal. Șovăi o clipă înainte de a se folosi de ea, dar în cele din urmă alese să o facă, pentru a avea spatele acoperit și a-l informa în legătură cu planurile sale.

„— Inspectore, aici Castro. Am așteptat să mă sunați și e trecut de ora șapte. Cu permisiunea dumneavoastră, merg înainte cu subiectul referitor la Rubén Ramos. Dacă aveți să-mi spuneți ceva, sunați-mă”.

Nu-i era foarte clar dacă asta ar fi preferat Salgado, dar în acea zi Leire Castro nu se simțea prea înclinată să țină cont de părerile semenilor săi de sex masculin. Deși știa că își asuma un oarecare risc, căută prin notițele sale numărul lui Rubén și-l formă. Îi răspunse o voce tânără cu un „alo?” nesigur. Ea adoptă un ton similar, puțin nervos, în timp ce-i explica interlocutorului ei că Aleix îi dăduse numărul lui, că în seara aceea era ziua ei și că voia să și-o sărbătorească în stil mare cu iubitul ei. Da, o doză era de ajuns, garantă ea, încercând

să pară fata bleagă de familie bună care putea fi o clientă a lui Aleix. Stabiliră ora și locul întâlnirii fără să menționeze nimic altceva, iar ea își luă la revedere cu un rapid „pe curând”.

Când închise telefonul, Leire se întrebă dacă ceea ce tocmai făcuse nu avea să o pună în dificultate în fața inspectorului și, pentru orice eventualitate, îl sună din nou. Sătulă de eterna căsuță vocală, închise telefonul fără să lase niciun mesaj.

33.

Martina nu se îndepărtă nici măcar un milimetru de ușă. Îl privi pe Salgado fix, încercând să pătrundă în mintea colegului ei uitându-se în ochii lui. Nu reuși, dar privirea lui Héctor izbuti, cel puțin, să topească panica de care fusese cuprinsă cu numai câteva minute înainte.

— Nu te apropia, Héctor, îl avertiză pe un ton ferm și neutru. Înăuntru e scena unei crime. Nu poți intra acolo.

El făcu un pas înapoi pe palier, ascultător. Duhoarea care provenea din apartament se răspândea deja pe palier fără niciun fel de reținere.

— Ce-ai găsit acolo, înăuntru?

— Nu știi?

— Nu.

— Omar e acolo, Héctor. Mort. A fost omorât în bătaie.

Héctor Salgado învățase să-și păstreze calmul în situații de tensiune, să-și controleze emoțiile pentru ca acestea să nu se ivească pe chipul său. Amândoi rămaseră câteva secunde față în față, ca doi dueliști în așteptare, în timp ce ea se străduia să se lămurească ce trebuia să facă în continuare. Avea în fața ei un suspect de crimă: pe cineva care fusese văzut cu victima în seara dispariției sale, pe

cineva care avea niște socoteli de reglat cu acel mort ce zăcea înăuntru, pe cineva în a cărui casă existau dovezi care-l legau de acel caz. Și, mai ales, pe cineva care locuia în apartamentul de deasupra celui în care tocmai găsise cadavrul. Știu că nu avea decât o opțiune. Că, dacă ar fi fost în locul ei, și inspectorul Salgado ar fi făcut exact același lucru.

— Héctor, trebuie să te arestez pentru asasinarea doctorului Omar. Nu-mi îngreuna și mai mult misiunea, te rog.

Héctor întinse mâinile împreunate spre ea.

— O să-mi pui cătușe?

— Sper să nu fie nevoie.

— Folosește la ceva dacă-ți spun că n-am avut nicio legătură cu asta?

— În momentul ăsta, nu.

— Aha!

Lăsă capul în jos, ca o persoană care acceptă inevitabilul, și gestul o făcu pe inspectoare să înainteze cu un pas spre el.

— Sunt sigură că totul se va lămuri, dar acum cel mai bun lucru ar fi să mă însoțești. Spre binele tău.

El încuviință încet; apoi ridică privirea și subinspectoarea se miră văzând un zâmbet pe buzele lui.

— Știi ceva? Singurul lucru de care-mi pasă în momentul ăsta este faptul că doña Carmen o să se facă bine. Bătrânica aia e mai puternică decât noi doi la un loc!

— Ții mult la ea, nu-i așa?

Héctor nu răspunse. Nu era nevoie. Și acel chip liniștit, care exprima mai mult recunoștință decât teamă, le făcu pe cele două Martine care se luptau înăuntrul subinspectoarei să stabilească brusc ceva asemănător cu un armistițiu, cu un pact de neagresiune.

— Héctor, eu sunt singura care a văzut cadavrul. Reduse la tăcere o încercare de a protesta. Ascultă

și taci măcar o dată în viața ta! Nu se poate face nimic pentru Omar, așa că e totuna dacă îl vor găsi azi sau mâine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că pot avea la dispoziție câteva ore pentru a investiga acest caz fără niciun fel de presiuni. Nici măcar din partea ta.

El tot nu înțelese pe deplin.

— Dă-mi cheile de la apartamentul tău și pleacă. Dispari câteva ore, până când te-oi suna eu. Și promite-mi două lucruri! Primul: că nu te vei apropia sub nicio formă nici de locul acesta, nici de apartamentul lui Omar.

— Și al doilea?

— Al doilea: că te vei prezenta la comisariat de îndată ce-ți voi spune eu. Fără întrebări.

Foarte încet, el scoase cheile din buzunar și i le înmână subinspectoarei. Ea le smulse cu putere.

— Acum cară-te!

— Ești sigură de asta? întrebă Héctor.

— Nu. Dar sunt sigură că, de îndată ce voi comunica descoperirea cadavrului, toată investigația se va axa asupra ta, inspectore Salgado. Și nici eu, nici nimeni altcineva nu va putea evita asta.

El începu să coboare, dar se întoarse la jumătatea tronsonului de scară.

— Martina… Mulțumesc.

— Sper că n-o să-mi pară rău.

•

Héctor ieși în stradă și se îndreptă spre bulevard. Merse încet, fără să se uite la oameni, condus de inerție. După o bună bucată de timp, stând în fața strălucitorului Turn Agbar, acel monolit albastru și roșu care părea transportat acolo de pe o stradă din Tokyo, își dădu seama că nu avea unde să se ducă. Se simți ca un „turist accidental”, o imitație a lui Bill Murray care nici măcar nu avea scuza de a fi *lost in translation.* Nu, el era singur în orașul unde locuise mai bine de douăzeci de ani. Scoase

telefonul mobil, un gest pe cât de instinctiv pe atât de ineficient: la ce naiba-i folosea dacă nu avea pe cine să sune? „Ca să te enervezi și mai mult”, se gândi zâmbind cu amărăciune. Verifica apelurile pierdute când aparatul sună din nou, blocând pentru o clipă acea melancolie incipientă. Bineînțeles că nu era Scarlett Johansson, ci Leire Castro, mulțumită și emoționată.

•

Leire parcase într-o zonă de încărcare și descărcare, cu zece minute înainte de ora fixată pentru întâlnirea cu Rubén. Era una dintre mașinile neoficiale, bineînțeles, dintre cele pe care le foloseau jandarmii pentru deplasări în care nu voiau să atragă atenția. Agitată, aștepta să-l vadă apărând pe băiatul din fotografie și, încă o dată, își repetă că ar fi fost mult mai liniștită dacă cineva, Salgado de exemplu, s-ar fi aflat prin apropiere așa cum prevăzusem, pregătit să intervină dacă situația se înrăutățea. Expiră încet; nu era chiar așa de rău. Nu trebuia decât să aresteze un traficant de droguri neînsemnat, să-și asigure colaborarea lui pentru a-i strânge șuruburile filfizonului de Rovira. Și putea să facă asta și singură, ce naiba!

Îl văzu sosind, pe jos, cu mâinile în buzunare și aerul nerușinat al unui delincvent de duzină. Se liniști puțin. Leire considera că știe să judece oamenii după chipul lor, iar figura acelui tânăr, care abia dacă avea vreo douăzeci de ani, nu i se păru deosebit de periculoasă. Nu voia să fie nevoită să-și folosească arma, nici măcar pentru a-l amenința. El se opri la Diputació colț cu Balmes și aruncă o privire rapidă în jurul său. Ea îl semnaliză cu farurile, ca și cum l-ar fi așteptat. Rubén se apropie de mașină și, dând ascultare gestului șoferiței, care îi cerea stăruitor să urce, trase portiera și se așeză pe scaunul copilotului.

— Nu eram sigură că ești tu, murmură ea pe un ton de scuze.

— Aha. Ai biștarii?

Ea încuviință și, în timp ce se prefăcea că scotocește în geantă, apăsă pe închiderea automată a ușilor mașinii. Tânărul tresări, trecând apoi la un oftat de ușurare când Leire îi arătă legitimația de polițist.

— La naiba! Am dat de dracu'!

— Doar un picuț. Nimic grav. Făcu o pauză scurtă și porni mașina fără să-și desprindă privirea de pe noul ei însoțitor. Stai liniștit, băiete! Și pune-ți centura! O să facem o plimbare și o să stăm puțin de vorbă.

El îi dădu ascultare, în silă, și bombăni ceva printre dinți.

— Ai ceva de zis?

— Ziceam că statul de vorbă implică două persoane…

Ea dădu drumul unui scurt hohot de râs.

— Păi, atunci eu vorbesc și tu asculți. Și dacă la urmă crezi că e spre binele tău să-mi povestești ceva, o faci.

— Și dacă nu?

Ea dădu înapoi și mișcă vehiculul.

— Dacă nu, o să o iau de la capăt cu monologul, poate te conving. Noi, femeile, suntem foarte sâcâitoare, o știi deja. Ne place să ne tot auzim vorbind.

Rubén încuviință și începu să privească spre geam cu indiferență. Ea intrase deja pe șosea, pe care, în acea sâmbătă din luna iulie, erau destul de puține mașini.

— Vreau să-ți vorbesc despre un tovarăș de-al tău, cam șmecher, apropo. Știi la cine mă refer, nu?

Cum însoțitorul ei nu manifestă nicio reacție, Leire își continuă monologul fără să se oprească, convinsă că celălalt o asculta cu atenție, chiar dacă simula contrariul. Când menționă cuvântul „asasinat", el fu tentat să se întoarcă spre ea, dar își stăpâni impulsul. Totuși, de îndată ce aduse vorba despre averea familiei lui Aleix, despre relațiile lor și avocații buni pe care îi puteau angaja pentru a-l

scoate pe fiul lor risipitor din acea încurcătură – bani, relații și avocați pe care el, un sărman ghinionist de cartier, doar și-i putea imagina –, instinctul de supraviețuire se impuse mai presus de orice și Rubén povesti ce știa și ce crezuse că văzuse în noaptea de Sfântul Ioan.

După ce îl făcu să promită că va veni luni la comisariat la ora la care îi va spune ea, Leire îl lăsă să plece. Era sigură că băiatul avea să se țină de cuvânt. Atunci, pentru a treia oară în acea zi, luă telefonul și-l sună pe inspectorul Salgado.

34.

Când vechiul ceas din apartamentul bunicii sale bătu ora nouă cu grația unui cvartet de cameră, Joana își dădu seama că de ore întregi stătea în fața calculatorului, cufundată în textele și fotografiile lui Marc. Le citise iar și iar, privise fotografiile, îl văzuse viu, beat, zâmbitor, făcând pe nerodul, serios sau pur și simplu luat prin surprindere cu o mutră absurdă. Pentru ea era un străin și totuși, în câte un gest spontan, îl vedea clar pe acel Enric tânăr care nu lua nimic în serios și trăia doar pentru petreceri, cel care renega idealurile de efort și muncă ale familiei sale. Cel care o cucerise. Și înțelese, cu un amestec de ușurare și dezamăgire, că acel băiat din fotografii poate că dusese lipsă de o mamă când era mic, dar niciodată de ea însăși. Nu dusese lipsă de Joana, cu defectele, calitățile și maniile ei. În acele fotografii, băiatul acela era fericit. Inconștient de fericit. Fericit cum nu poți fi decât atunci când ai nouăsprezece ani, când ești departe de casă și viitorul îți apare în fața ochilor ca o succesiune interminabilă de momente pasionante. Poate că ea era, în parte, vinovată de tot ce i se întâmplase, chiar și de șirul blestemat de împrejurări care sfârșise prin a-l arunca pe

fereastră, dar nu mai puțin vinovată decât Enric, decât Fèlix, decât acei prieteni pe care nu-i cunoștea, nu mai puțin decât acea Iris. Toți avuseseră rolul lor, mai mult sau mai puțin onorabil, mai mult sau mai puțin demn. A crede că ea, o necunoscută la urma urmelor, ar fi putut juca un rol important în moartea lui Marc era o dovadă de aroganță.

Se înnopta și fu nevoită să aprindă mica lampă de masă, care clipi de două ori și apoi se stinse de tot. Cu un gest de plictiseală, se ridică pentru a o aprinde pe cea din tavan. Era o lumină slabă, care crea o atmosferă gălbuie, tristă. Brusc, se văzu pe ea însăși în acel apartament moștenit și solitar, cufundându-se într-un trecut pe care îl lăsase în urmă. Atunci renunțase la multe, dar în toți acei ani reușise să-și creeze o viață nouă. Poate nu era cea la care visase, ci doar una în care se putea mișca fără să se simtă prizonieră. Și acum, de câteva săptămâni încoace, se afla din nou prinsă într-un fel de închisoare autoimpusă, ridicolă, caracteristică unei femei șterse și învinse. Încet, dar fără să șovăie, începu să-și facă bagajele. Nu avea de gând să plece până nu se întâlnea cu acea Iris și nu asculta ceea ce avea aceasta să-i povestească; apoi va face ceea ce avea de făcut. Se va întoarce la Paris, își va relua prezentul, poate nu chiar așa desăvârșit ca înainte, dar cel puțin era prezentul ei. Și-l câștigase cu mari eforturi.

În timp ce-și împacheta hainele, se întrebă dacă Enric o fi citind și el același blog. Ea îl sunase de dimineață pentru a-i spune asta, dar el nu răspunsese la telefon. Îi lăsase mesajul în căsuța vocală.

•

Enric tresări auzind pocnitura ușii de la birou.

— Te-am speriat?

— Nu. În momentul acela nu avea deloc chef să stea de vorbă cu Glòria, dar se forță să întrebe: Ai culcat-o pe Natàlia?

— Da… Ea se apropie de masă. Te-a așteptat o vreme, dar în cele din urmă a adormit.

Enric simți nuanța de reproș din vocea ei, ceva specific soției lui, care nu protesta niciodată în mod direct. De obicei, se prefăcea că nu băga în seamă asta, dar în acea seară, după două ore în fața ecranului uitându-se la pozele cu fiul său mort, cuvintele îi ieșiră din gură fără să le poată opri.

— Îmi pare rău. În seara asta n-am chef de povești. Poți să înțelegi asta?

Glòria își plecă privirea. Nu răspunse. Stătea în firea ei să nu se certe niciodată, să se uite la el cu acel gen de condescendență apatică.

— Înțelegi, nu-i așa? insistă el.

— Am venit doar să te întreb dacă vrei să cinezi.

— Să cinez? Întrebarea i se păru atât de trivială, atât de absurd de casnică, încât aproape că izbucni în râs. Nu. Stai liniștită. Nu mi-e foame.

— Păi, atunci te las. Noapte bună!

Glòria se duse spre ușă fără să facă zgomot. Enric se gândea uneori că e căsătorit cu o fantomă, cineva în stare să se miște fără să atingă solul. De fapt, credea că soția lui plecase deja când vocea ei, liniștită, întotdeauna pe un ton mai jos decât media firească, ajunse până la el.

— Din nefericire, Marc e mort, Enric. Nu poți face nimic pentru el. Dar Natàlia e vie. Și are nevoie de tine.

Nu așteptă ca el să-i răspundă. Închise ușor ușa și îl lăsă cufundat în neputință, într-o mare de întrebări neliniștitoare pe care i le sugera acel blog despre care până în seara aceea nici nu avusese habar. Dar scurta și premeditata apariție a Gloriei avu darul de a adăuga încă o piatră în sacul lui. Încă un sentiment de vinovăție. Căci dacă exista cineva care-l cunoștea pe acea lume, cineva care să-i poată citi gândurile cât se poate de clar, acea persoană era Glòria. Și ca și cum el i-ar fi spus-o prin cuvinte, soția lui știa că pentru acea fetiță, pe care ea o adora, el nu putea să simtă decât

afecțiune. Oricât de mult ar fi încercat el să se prefacă, oricât de mult s-ar fi străduit ea să nu-și dea seama de asta, oricât de mult l-ar fi strigat Natàlia „tati” și i-ar fi înconjurat gâtul cu brațele sale mici. El avusese doar un fiu, iar acel fiu murise, aproape sigur împins de cea care-i fusese cea mai bună prietenă.

După câteva secunde, cu pumnul strâns și fălcile încleștate, ridică receptorul și îl sună pe fratele lui. Nu-i răspunse nimeni.

•

Fèlix se uită la telefon. Suna stăruitor, la fel de insistent și de nechibzuit ca și persoana care-l apela. În acea seară, el, care întotdeauna se înarmase cu răbdare în ceea ce privește egoismul lui Enric, nu avea nici cea mai mică intenție de a-i răspunde. Știa ce voia să-l întrebe fratele său. Cine era acea Iris? Cărui fapt i se datora acea povestire macabră? Bineînțeles că Enric nu-și amintea nimic. Alt tată și-ar fi amintit, dar Enric nu. Cel mult, și vag, poate și-ar fi amintit că în acea vară taberele școlare s-au terminat mai devreme din cauza unui accident. Deși, la drept vorbind, nici el nu-i dăduse prea multe amănunte. În schimb, își supraveghease îndeaproape nepotul, dar Marc nu avusese coșmaruri; de fapt, de îndată ce se întorsese acasă, la rutina lui obișnuită, păruse să fi uitat de Iris. Cu toții se prefăcuseră că o uitaseră pe Iris. Era cel mai bine.

„Era cel mai bine”, își repetă, aproape cu voce tare, convins că, în acele împrejurări, făcuse ceea ce trebuia. Sărmana fetiță nu mai putea fi ajutată, se afla în mâinile Domnului; dar ceilalți, cei care încă trăiau, cădeau în răspunderea lui. El trebuia să decidă și o făcuse. Asta își tot spusese întreaga zi; dar de îndată ce ochii lui văzuseră fotografia neclară a lui Iris pe blogul nepotului său, siguranța de sine i se sfărâmă în mii de bucăți. Pentru că știa că acea convingere, cum că făcuse ceea ce se cuvenea în acea vară, era clădită, poate, pe

temeliile mocirloase ale minciunii. Fețișoara lui Iris îi amintea asta.

În acea noapte, în fața imaginii acelei fetițe blonde, Fèlix lăsă privirea în jos și își ceru iertare. Pentru păcatele sale, pentru aroganța sa, pentru prejudecățile sale. În timp ce se ruga, își aminti cuvintele Joanei rostite cu câteva zile în urmă, când îi spusese că sentimentele de vinovăție nu se ispășesc, ci se poartă pe umeri. Poate că avea dreptate. Și poate că sosise momentul de a face un pas înapoi, de a-i permite justiției să-și urmeze cursul, indiferent de consecințe. „Încetează să mai faci pe Dumnezeu!", își zise. Fiecare să-și ducă povara vinovățiilor sale. Adevărul să iasă la iveală. „Și Dumnezeu să-mi ierte faptele și greșelile și să le dea morților odihna veșnică".

•

„RIP[44]" scria pe bilețelul care apăru în acea seară pe șaua bicicletei sale, înfipt în trupul fără viață al unei pisici. Aleix fu nevoit să-și învingă toată scârba pentru a o da la o parte de acolo, iar câteva ore mai târziu avea senzația că încă mai simțea atingerea și mirosul acelui animal mort. Timpul se scurgea și problema sa, problemele sale erau din ce în ce mai departe de a fi rezolvate. Nu trebuia să fii un geniu pentru a deduce cine trimisese acel mesaj, nici ce voia să însemne. Până marți erau mai puțin de patruzeci și opt de ore. Îl sunase pe Rubén de mai multe ori fără să capete vreun răspuns. Asta, în sine, era deja un alt mesaj, se gândi. Șobolanii părăseau corabia. Rămânea singur în fața amenințării.

Închis în camera sa, Aleix trecu în revistă toate posibilitățile. Din fericire, creierul său continua să funcționeze în momentele de mare stres, chiar dacă o doză l-ar fi ajutat să-și clarifice îndoielile. În sfârșit, pe când contempla cerul întunecându-se de cealaltă parte a ferestrei camerei sale, înțelese că nu avea altă opțiune. Chiar dacă avea să facă cel mai mare efort din toată viața sa, chiar dacă i se

întorcea stomacul pe dos la simpla idee, exista o singură persoană la care putea să apeleze. Edu îi va da banii. Fie de bunăvoie, fie silit. Nu vru să se mai gândească la asta; ieși din camera sa și se îndreptă cu pași iuți, febrili, spre dormitorul fratelui său mai mare.

35.

Leire îl luă pe inspector de la baza turnului fără să-i pună întrebări și încercă să ignore osteneala care se citea pe chipul acestuia. Purta aceeași cămașă cu care îl văzuse de dimineață și vorbea rar, de parcă ar fi trebuit să facă un efort pentru a se concentra. Dar pe măsură ce ea îl punea la curent cu declarația lui Rubén, în acei ochi obosiți se ivi o oarecare strălucire de interes.

— Îmi pare rău că am acționat fără permisiune, zise ea când își termină relatarea.

— Ce-i făcut e bun făcut, replică el.

— Vă dați seama, inspectore? Avem un martor, un martor care crede că a văzut pe cineva împingându-l pe Marc Castells. Nu e cine știe ce martor, dar eu aș putea să jur că spune adevărul.

Héctor încercă să se concentreze asupra cazului, dar îi era greu. În cele din urmă, când se aflau deja în centrul orașului și nu fără o oarecare timiditate, îi trecu prin minte să o invite la cină. Dacă ei i se păru ciudat, nu o spuse, probabil pentru că era moartă de foame și acasă nu avea nimic din care să-i fie poftă să mănânce. Perspectiva unor *ravioli* de rață cu *foie,* specialitatea unui restaurant chinezesc pe care-l cunoștea, se impuse în fața oricărei alte considerații.

— Vă place mâncarea chinezească?

— Da, minți el. Și nu-mi mai vorbi cu dumneavoastră. Cel puțin o vreme.

Îi zâmbi și continuă în șoaptă, gândindu-se că a doua zi putea să nu mai fie inspector și să devină un simplu acuzat de omor.

— Poate chiar pentru totdeauna.

Ea nu înțelese pe deplin fraza, dar intui că întrebările nu-și aveau rostul, așa că-și mușcă limba.

— Tu poruncești. Dar, în cazul ăsta, plătim jumi-juma.

— Nici vorbă. Religia mea îmi interzice asta.

— Sper că nu-ți interzice și să mănânci rață.

— De asta nu sunt sigur. Va trebui să verific.

Ea râse.

— Păi, verifică mâine… pentru orice eventualitate.

•

Decizia lui Héctor de a plăti consumația de la cină fusese de neclintit, așa că Leire, într-o pornire de egalitarism feminin, îi propuse să meargă după aceea să bea ceva într-un mic bar din apropiere, unde serveau „cele mai bune mojito din Barcelona”. Barul REC era un spațiu mic, decorat în alb, gri și roșu, care era de obicei plin pe timpul iernii, când clienții preferau interioarele ospitaliere în locul teraselor în aer liber. În acea seară nu erau decât vreo două persoane la bar, stând de vorbă cu patronul localului, un tip musculos care o salută pe Leire sărutând-o pe amândoi obrajii.

— Din câte văd, ești foarte cunoscută aici, comentă Héctor după ce se așeză la o masă.

— Vin destul de des, replică ea. Cu o prietenă.

— Leire, două mojito? întrebă patronul.

— Nu. Doar unul. Pentru mine un san francisco. Fără alcool.

El îi făcu semn cu ochiul, fără alte comentări; dacă Leire voia să facă pe abstinenta în acea seară în fața însoțitorului ei, o privea direct și personal.

Patronul le servi cele două băuturi și se întoarse la tejghea.

— E bun? îl întrebă ea.

Adevărul e că murea de poftă să bea și ea unul, dar imaginea unui bebeluș cu trei capete îi reprima orice dorință de a pune gura pe alcool.

— Da. Sigur nu vrei?

— Trebuie să conduc, zise Leire recunoscătoare, pentru prima dată în viața ei, pentru sutele de controale de alcoolemie care se făceau în fiecare sâmbătă noaptea în oraș.

— Fată cuminte.

El amestecă zahărul de pe fund și luă încă o înghițitură. Trecuseră în revistă cazul în timpul cinei și ajunseseră din nou într-un punct mort: Iris sau, mai bine zis, Inés Alonso. Stabiliseră că Leire avea să se ducă la aeroport să o întâmpine și să se asigure că tânăra aceea va ajunge fără probleme la apartamentul Joanei Vidal sau oriunde ar fi dorit să meargă mai întâi. Bineînțeles, în treacăt, avea să aducă vorba despre Marc. Héctor optase pentru a sta deoparte, fără ca Leire să știe de ce. Nici nu-i putea spune motivul fără să o bage într-o belea pe Andreu. Pentru a mia oară, privirea lui se îndreptă spre mobil, care stătea sfidător de tăcut pe masă. Nici măcar Ruth nu se deranjase să-i răspundă.

— Aștepți să te sune cineva? întrebă Leire. Nu băuse, dar ceva o îmboldi să fie indiscretă. Vreo prietenă?

El zâmbi.

— Cam așa ceva. Și spune-mi, ce face o fată ca tine când e liberă într-o sâmbătă seara?

Leire ridică din umeri.

— Mistere de la oraș.

El o privi cu acea ironie de lup bătrân și, brusc, ea simți un chef enorm de a-i povesti tot: despre sarcina ei, despre conversația cu Tomás, despre temerile sale.

— Nu cred că aș face față și la alte mistere, răspunse el.

Luă încă o înghițitură și coborî tonul vocii.

— Ăsta e ușor de rezolvat, serios. Avea să fie a treia persoană care o știa, după María și Tomás, și înaintea părinților ei. Dar nu mai suporta: Pot să-ți dau o veste de ultimă oră? Nu inspectorului Salgado de mâine, ci lui Héctor din seara asta.

— Îmi plac la nebunie veștile de ultimă oră.

— Sunt însărcinată. Se înroși când spuse asta, ca și cum ar fi mărturisit o greșeală capitală.

Fraza aceea îl prinse sorbind din băutură. Zâmbitor, apropie paharul de cel de san francisco și îl atinse ușor.

— Felicitări!

Zâmbetul lui era cald și, în ciuda cearcănelor și a oboselii care-i învăluia în continuare trăsăturile feței, părea să se bucure.

— Nu spune nimic, da? Am doar câteva săptămâni de sarcină și toată lumea te avertizează să nu răspândești vestea, în caz că se întâmplă ceva și…

— Bine, bine, o întrerupse el. Știu. Și o să tac chitic. Îți promit. Mă duc să-mi mai comand un mojito. Mai vrei încă un suc din ăsta de fructe pentru oameni mari?

— Nu. Are un gust oribil. Și o grămadă de zahăr.

În timp ce-l aștepta să se întoarcă de la bar, ea se simți dezamăgită. „Proasto!”, se mustră. „La ce te așteptai? Este șeful tău, nu un prieten. Și chiar și ca șef, te cunoaște doar de patru zile”. Héctor reveni cu un mojito și se așeză iar. Mobilul continua să tacă.

— Eu ți-am spus un secret, zise ea. Acum e rândul tău.

— Când am făcut târgul ăsta?

— Niciodată. Dar este așa, un capriciu…

— A, nu… Nevastă-mea m-a pisat luni întregi cu asta până când am descoperit că era doar o vrăjeală. Fosta mea nevastă, precizează el înainte de a bea.

— Ai copii?

— Da. Unul. Lor nu li se spune „foști” niciodată.

„Doar dacă nu cumva se rușinează cu un tată condamnat pentru asasinat”, își zise. Nu voia să se gândească la asta.

— Te previn și spune-i asta și iubitului tău.

Văzându-i chipul, își dădu seama că făcuse o gafă.

— Da, bine. Se refugie în mojito, care era acidulat și tare. La naiba, prietenul tău mi l-a făcut cam tare. Îl agită cu putere. Știi ceva? Nu e deloc nevoie de el. Mă refer la tatăl copilului. Îți jur că eu aș fi putut să trăiesc fără al meu.

Leire îl privi atentă în timp ce dădea pe gât o altă înghițitură. Când el lăsă paharul pe masă și ea îi zări ochii, i se păru că vede cum se lăsa în ei acea cortină întunecată și simți ceea ce prietena ei María calificase odată ca „puterea seducătoare a copilăriilor triste”. Un amestec de atracție și gingășie. Se uită în altă parte pentru ca el să nu-i ghicească sentimentele, blestemând acei hormoni năstrușnici care păreau să se fi pus de acord pentru a o trăda. Din fericire, în acel moment niște clienți întârziați ocupară tocmai masa de lângă ei, atât de apropiată, încât orice confidență între ei doi ar fi fost o indiscreție. Atât ea, cât și Héctor făcură tot posibilul pentru a relua o conversație informală, dar eforturile lor avură ca rezultat o discuție atât de forțată, încât Leire se bucură când el își termină băutura și sugeră că poate era obosită.

— Adevărul e că sunt puțin obosită. Vrei să te duc undeva?

El negă dând din cap.

— Ne vedem mâine. „Sau, cel puțin, așa sper”, se gândi. Condu cu grijă.

— Eu n-am băut, inspectore Salgado.

— Nu mai sunt Héctor? întrebă el zâmbind cu jumătate de gură.

Leire nu îi răspunse. Se apropie de tejghea și plăti băuturile fără să accepte protestele venite din partea lui. Héctor o privi de la masă în timp ce ea vorbi câteva minute cu patronul localului. O auzi râzând și își zise că tocmai de asta îi era dor în ultima vreme în viața lui: nu de cineva cu care să se culce sau cu care să se plimbe sau cu care să trăiască. De cineva cu care să râdă de această viață nenorocită.

Rămase în bar, singur, până la ora închiderii, așa cum fac bețivii de cartier care nu vor să se întoarcă acasă. Totuși în acea noapte băuturile mojito nu avură niciun efect asupra lui. Se gândi cu ironie că eroii din filme beau bourbon sau whisky. „Nici în privința asta nu ești la înălțime, Salgado". Când patronul barului îi zise discret că era ora închiderii, ieși în stradă. Hoinări o vreme fără țintă, încercând să nu gândească, să-și golească mintea de raționamente. Nu reuși și tocmai când socotea să intre într-o altă cârciumă pentru a mai turna ceva alcool în trupul său, mobilul se răzbună pentru tot acel timp de tăcere. El răspunse imediat.

— Martina!

— Héctor, gata! S-a rezolvat! S-a terminat! La naiba, inspectore, îmi ești dator. De data asta chiar îmi ești dator!

36.

De îndată ce plecă Héctor, subinspectoarea Andreu intră din nou în apartamentul unde zăcea cadavrul măcelărit al lui Omar. Era deja pregătită mintal pentru ceea ce avea să găsească, așa că observă scena cu detașarea cuvenită. Dacă în timpul vieții bărbatul acela făcuse vreun rău, era evident că plătise pentru asta cu o moarte lentă, își

zise îngenunchind lângă cadavru. Părăsit ca un câine. Nu era o expertă în medicină legală, dar știa îndeajuns încât să vadă că moartea bătrânului doctor avusese loc cu douăzeci și patru până la patruzeci și opt de ore mai înainte. Totuși, contuzia puternică ce se zărea la ceafă era anterioară decesului. Da, doctorului îi trăsese cineva o lovitură aproape mortală cu câteva zile înainte, în momentul dispariției sale, și fusese lăsat acolo, legat, cu căluș în gură, agonizând. „Ca o dovadă de sadism", se gândi amintindu-și de DVD-ul găsit în DVD player, „asasinul lui înregistrase pentru posteritate momentul exact al morții acestuia".

Se ridică încet în capul oaselor. Oricât de mult își dorea să le ocolească, toate dovezile îl indicau pe Héctor. O martoră îl văzuse cu victima în seara dispariției acesteia din urmă; un bărbat cu accent argentinian comandase la telefon și apoi plătise capul de porc. Apelul ar fi putut fi făcut de oriunde. Nu obținuse o descriere foarte clară din partea băiatului de la măcelărie. Pe lângă accent, datele furnizate de băiat fuseseră mai degrabă vagi. Vagi, da, dar nu contraveneau deloc aspectului fizic al lui Héctor Salgado. Și mai era și cadavrul, acolo, chiar la un etaj mai jos de apartamentul lui Héctor. Și DVD-urile înregistrate, la el acasă. Martina închise ochii și reuși să vadă cu ochii minții o parte din acea înșiruire de fapte, deși nu pe toate. Bineînțeles, îi era greu să și-l imagineze pe Héctor înregistrând moartea cuiva, într-o pornire de voyerism nesănătos, și cu atât mai puțin agresând-o pe acea sărmană femeie, vecină cu el. Dar dacă agresiunea suferită de Carmen era o simplă coincidență? Ceva ce se întâmplase în acea zi și care nu avea nicio legătură cu acel caz al lui Omar?

„Ajunge!" își porunci. Acolo nu mai era nimic de văzut. Lăsă încăperea așa cum o găsise și apoi lăsă la locul lor și cheile lui Carmen. O neliniște ciudată o asaltă tocmai când făcea asta, senzația

nedefinită că ceva îi scăpa din vedere. Sau poate că era teama că ar putea descoperi cineva ce plănuia ea: faptul că îi acordase câteva ore de răgaz unui posibil asasin… Își punea pielea în joc pentru el, se gândi. Și fără cea mai mică garanție că ar putea câștiga acea partidă.

Alungă ideea de a se întoarce în apartamentul lui Omar și decise să se ducă la comisariat, să se închidă în biroul ei cu toate informațiile pe care le avea și să caute vreun lucru nelămurit, un fir de care să tragă. Se uită la ceas. O aștepta o noapte lungă și poate inutilă, dar nu era dispusă să se dea bătută. Încă nu.

•

Cu toate acestea, două ore mai târziu, cu un nod în gât și ochii înroșiți, senzația de înfrângere puse încetul cu încetul stăpânire pe ea. Recitise toate rapoartele, atât pe cele anterioare dispariției doctorului, când acesta era cercetat în legătură cu relația sa cu rețeaua de proxeneți, cât și pe cele mai recente. Alcătuise o schemă detaliată cu declarațiile martorilor: cea a avocatului, care afirma că-l văzuse luni seara, cea a măcelarului și, mai ales, cea a Rosei, care-l situa pe doctor în cabinetul lui marți după-amiază. Își formulase toate întrebările și, chiar dacă nu reușise să răspundă la toate, acestea îi îndreptau gândurile spre un singur nume: Héctor Salgado.

Trecu pentru ultima oară în revistă întrebările care rămâneau fără răspuns. Unele erau circumstanțiale, de genul: cum dusese Héctor trupul lui Omar până în apartamentul gol din Poblenou? Se poate să-i fi cerut mașina unui prieten, își zise. Sau fostei sale soții. Mai mult, se gândi, ar fi putut chiar lua unul dintre vehiculele poliției. Nu era simplu, dar se putea realiza. Întrebare eliminată, încă ceva împotriva inspectorului.

Era epuizată. O dureau spatele, capul, stomacul. O durea până și proasta dispoziție. Dar tocmai

acea oboseală extremă o obliga să continue, cu un efort vecin cu masochismul. Închise ochii timp de o clipă, trase adânc aer în piept și se întoarse la sarcina ei, luând-o de la început. Altă întrebare plutea în aer de când percheziționaseră casa și conturile doctorului. Dacă luau în calcul – și ea nu avea de ce să se îndoiască de asta – că acel doctoraș colaborase cu rețeaua de trafic de femei, unde erau banii pe care-i obținea din afacerea asta? Nu la bancă, logic, dar nici la el acasă. Întrebarea continua să rămână fără răspuns, dar în niciun caz nu-l exonera pe Héctor. Motivul lui, dacă era vinovat, nu ar fi fost niciodată furtul, ci răzbunarea. Un simț ai dreptății distorsionat. Același care-l făcuse să-l bată pe doctor.

„S-a terminat!”, zise cu voce tare. Nu mai avea energie. Nu o mai țineau puterile. Poate că cel mai bine era să denunțe descoperirea cadavrului indiferent de consecințe și Héctor să se supună investigației corespunzătoare. Ea făcuse tot ce-i stătuse în putință… Întârzie câteva minute înainte de a da acel telefon care ar fi pus în mișcare tot procesul, în timp ce se gândea deja la cum să-și acopere purtarea, în mod clar cu totul neprofesionistă. Dădu la o parte hârtiile lui Omar și, pe când medita în legătură cu propria-i situație, deschise dosarele femeilor maltratate care se înscriseseră la cursul de autoapărare pe care ea avea să-l predea din nou în toamnă. Asta dacă nu cumva, când va ieși la iveală toată situația, va fi trimisă pe stradă să facă controale de alcoolemie, se gândi. Dădu foi, privi fotografii. Din păcate, nu puteau fi acceptate toate, deși ea se străduia să admită cât mai multe dintre femeile preînscrise. Apoi unele renunțau, fie pentru că nu mai erau în stare, fie pentru că se resemnaseră să-i suporte în continuare pe acei nemernici. „Sărmanele femei”, se gândi încă o dată. Cine nu avea de-a face cu ele habar n-avea de groaza la care erau supuse. Erau de toate vârstele, de diverse condiții sociale, de

naționalități diferite, dar toate aveau în comun teama, rușinea, neîncrederea… Se opri la fotografia unei femei pe care o recunoscu imediat. Era Rosa, nu încăpea îndoială. María del Rosario Álvarez, după cum spunea fișa. Nu fu prea surprinsă să o găsească acolo: vorbise despre un soț de care se temea. Își aminti cuvintele femeii din parc, cererea ei disperată de a rămâne în anonimat. Rosa trebuie să-și fi iertat soțul, căci denunțul pentru maltratare era din februarie anul acela. Dar un alt nume îi atrase atenția subinspectoarei. Un nume care o făcu să înghețe și să devină nervoasă în același timp. Avocatul care o reprezentase pe Rosa era Damián Fernández, același care apărase interesele lui Omar.

Trebui să facă un efort pentru a se calma, pentru a se gândi la acea neașteptată conexiune cu o seninătate care o părăsise în urmă cu ore bune. Se întoarse la dosarul lui Omar, dar de data aceea îl studie dintr-o perspectivă total diferită. Cine îl văzuse pe Omar marți? Rosa. Cine îl identificase pe Héctor în mod cert? Rosa. Doar ea, pentru că un accent argentinian, informația adusă de măcelar, era ușor de imitat. Nu exista nicio altă dovadă în afară de cuvântul acelei femei că Omar ar fi fost viu și nevătămat marți după-amiază. Dacă nu lua în calcul acea mărturie, ce rămânea? Declarația lui Damián Fernández care afirma că se întâlnise cu Omar luni. Și asta era probabil adevărat. În acea zi de luni, avocatul se dusese să-și vadă clientul, dar nu pentru a-i expune târgul oferit de Savall, ci pentru a-l bate. Da, pentru a-l bate și a-i fura banii pe care, cu siguranță, îi ținea ascunși în vreun ungher din acea casă nenorocită! Și apoi… apoi îi dusese liniștit trupul rănit, în plină noapte, până la apartamentul gol, profitând de faptul că Héctor avea să se întoarcă de-abia a doua zi. Senzația ciudată pe care ea o avusese când lăsase cheile acasă la Carmen, acel portchei cu toate cheile de la apartamentele clădirii, pe care femeia probabil că

abia dacă le folosea, îi reveni cu putere. Nu știa cum reușise Damián Fernández să facă rost de acele chei, dar era sigură că izbutise. Niște chei după care făcuse niște cópii pe care le folosise după pofta inimii, intrând în casa lui Héctor când acesta nu se afla acolo și în apartamentul gol pentru a controla trupul lui Omar și pentru a-i înregistra moartea. Chiar și agresiunea suferită de Carmen se potrivea acum. Probabil că ea îl surprinsese la un moment dat, posibil când lăsa ultimele dovezi acasă la Salgado, iar Damián nu avusese încotro decât să-i spargă capul și să o coboare la primul etaj. Și, între timp, complicea lui, Rosa, o sunase pe ea și își jucase rolul la perfecție, plasându-l pe Héctor în scenă.

Emoționată, cu adrenalina zvâcnindu-i în trup, Martina Andreu știu că nu dispunea încă de toate răspunsurile, dar avea într-adevăr multe întrebări de pus Rosei și lui Damián Fernández. Și nu avea de gând să aștepte până a doua zi pentru a începe să le formuleze.

•

Héctor asculta, pe jumătate uimit, pe jumătate copleșit, relatarea pe care, la ora patru dimineața, i-o făcea o subinspectoare, ce părea alimentată de o energie inepuizabilă.

— Îi avem, Héctor! Poate că ne-ar fi fost mai greu dacă nu-i prindeam împreună, în pat, acasă la el. Fernández se ținea tare, dar ea a cedat imediat. A povestit tot, chiar dacă neagă, în mod evident, că ar ști ceva despre asasinat. Și când i-am pus în față mărturia Rosei, el n-a mai putut să facă pe nevinovatul.

— Mobilul crimei a fost furtul?

După ce se gândise la blesteme și rituri oculte, explicația aproape că-l dezamăgea.

— Mă rog, un furt destul de substanțial pentru doi nenorociți ca Fernández și Rosa. Am găsit peste o sută de mii de euro în casa avocatului, pe care, fără îndoială, i-a sustras din biroul lui Omar.

— Cum naiba a făcut rost de cheile de la apartamentul meu?

— El n-a scos o vorbă despre asta, dar Rosa ne-a povestit când am amenințat-o puțin. Tipul se fălise în fața ei spunându-i că se dăduse drept instalator de aparate de aer condiționat. Sărmana Carmen îi arătase casa, se întinsese la vorbă cu el, iar el profitase de o clipă de neatenție pentru a lua acele chei. Stabilise o a doua vizită pentru ziua următoare și astfel îi înapoiase cheile originale.

Ea coborî tonul vocii.

— Te-a spionat tot timpul, Héctor. A profitat de mișcările tale pentru a intra în casa ta și pentru a-ți lăsa DVD-urile înregistrate.

— A făcut și asta?

Andreu se încruntă.

— E ciudat. Înregistrarea în care tu îl loveai pe Omar a fost filmată cu camera de supraveghere din cabinetul doctorului și aveau de gând să o prezinte ca dovadă împotriva ta, așa că i-a trecut prin minte să o folosească pentru a o întări pe cealaltă, cea care înfățișa moartea doctorului. În ceea ce privește filmulețul cu fosta ta soție… Nu știu ce să cred. Fernández afirmă că îl găsise printre înregistrările lui Omar. Andreu făcu o pauză. Adăugă că doctorul pregătise ceva în zilele de dinaintea morții sale, unul dintre ritualurile sale.

— Împotriva mea?

— Acum nu mai contează, Héctor. E mort. Uită de astea! Gândește-te doar la faptul că există suficiente dovezi pentru a-i acuza pe amândoi. Și pentru a te absolvi pe tine…

Se lăsă o tăcere scurtă, încărcată de complicitate, de recunoștință. De prietenie.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc. Serios vorbesc.

Era adevărat.

Ea își duse mâna la frunte, noaptea cea lungă își spunea cuvântul.

— Stai liniștit, o să mă gândesc eu la ceva. E deja târziu… sau devreme. Adăugă cu un zâmbet:

Ce faci? Te duci acasă?

El dădu din cap.

— Presupun că va trebui să mă întorc mâine. Dar, în noaptea asta, prefer să dorm în biroul meu, crede-mă. N-ar fi pentru prima dată.

DUMINICĂ

37.

Aeroportul era un furnicar de turiști împingând cărucioare și trăgând valize cu rotile. Unii întorceau capul pentru a arunca o ultimă privire acelui soare care îi însoțise, îi bronzase și îi încălzise pe plajă și în fața Casei Milà; un astru care, când aveau să ajungă la destinația lor din nord, va fi dispărut sau, cel mult, avea să apară timid din spatele unei mase de nori. Alții înaintau spre ieșire cu entuziasmul conturat pe chipurile lor, chiar dacă se opreau tocmai când trebuiau să treacă de ea, să lase în urmă aerul condiționat din acel terminal nou, cu podele ce păreau oglinzi negre, și să primească prima pală de căldură.

Leire îl luase pe Héctor de la el de acasă, la solicitarea acestuia. O mirase apelul lui, căci stabiliseră că se va duce ea singură la aeroport să o întâmpine pe Inés. El trecuse pe la apartamentul său la prima oră a dimineții ca să facă un duș și să se schimbe de haine. Părea să fie foarte bine dispus. Cearcănele erau tot acolo, fără doar și poate, se gândi ea, dar starea lui de spirit se schimbase. Nici ea nu dormise cine știe cât, iar criza de grețuri din acea dimineață fusese mai groaznică decât toate. Mai cumplită decât o mahmureală zdravănă de duminică.

Zborul sosi cu o mică întârziere și ei o recunoscură imediat pe fata din fotografie, deși faptul că poza era alb-negru nu prea făcea din ea o imagine de calitate. Tânăra care înainta spre ieșire, nu foarte înaltă, cu părul cârlionțat și puțin mai plinuță decât părea în fotografie, nu avea un aer prea enigmatic. Héctor o luă înainte.

— Inés Alonso?

— Da. Îl privi pe inspector cu teamă. S-a întâmplat ceva?

El îi zâmbi.

— Sunt inspectorul Salgado și ea este agenta Castro. Am venit să te căutăm pentru a te duce acasă la Joana Vidal, mama lui Marc.

— Dar…

— Stai liniștită. Nu vrem decât să vorbim cu tine.

Ea lăsă capul în jos și încuviință încet. Îi urmă până la mașină fără să mai scoată vreun cuvânt. Nu zise nimic pe tot parcursul drumului, deși răspunse politicos la vreo două întrebări obișnuite. Rămase pe bancheta din spate, gânditoare. Avea doar un fel de ghiozdan rigid și îl ținea strâns lângă ea.

Continuară să tacă și în timp ce urcau scara înaltă care ducea la apartamentul unde locuia Joana. Héctor se gândi, cu o urmă de remușcare, că nu mai avusese nicio veste de la ea de ieri, când luaseră micul dejun împreună. Totuși, de îndată ce Joana îi primi, el își dădu seama că, în ultimele ore, la acea femeie se schimbase ceva. Pașii și vocea ei dezvăluiau un aplomb pe care el nu-l zărise decât în treacăt.

Îi conduse până în sufragerie. Ferestrele erau deschise și lumina intra din plin.

— A trebuit să anunț poliția de sosirea ta, zise Joana adresându-se necunoscutei care se așezase, la fel ca și ceilalți, dar cu spatele rigid, de parcă ar fi fost pe punctul de a susține un examen oral.

— Poate că e mai bine așa, murmură ea.

— Inés, interveni Héctor, te-ai întâlnit cu Marc la Dublin, nu-i așa?

Ea zâmbi pentru prima dată.

— Nu l-aș fi recunoscut niciodată. Dar el mi-a văzut numele pe listele de la căminul de studenți. Și într-o zi s-a apropiat de mine pentru a mă întreba dacă sunt aceeași Inés Alonso.

Héctor încuviință, îndemnând-o să continue.

— S-a prezentat și ne-am dus să bem ceva. Vorbea blând, fără afectare. Cred că s-a îndrăgostit de mine. Dar… bineînțeles, chiar dacă la început am evitat asta, până la urmă a trebuit să vorbim despre Iris. Întotdeauna Iris…

— Ce s-a întâmplat în vara aceea, Inés? Știu că erai doar o fetiță și înțeleg că e dureros pentru tine să te gândești la ea…

— Nu. Nu mai e. Se înroși, lacrimile îi străluceau în ochi. Ani întregi am încercat să uit vara aceea, ziua aceea. Dar gata! În privința asta Marc avea dreptate, chiar dacă nu știa decât o parte din adevăr. De fapt, și eu am aflat tot doar cu puțin timp în urmă, anul trecut, de Crăciun, când mama mea s-a mutat într-alt apartament și am împachetat toate lucrurile din fosta locuință. Acolo, într-una dintre cutii, am găsit ursulețul de pluș al lui Iris. Era în continuare pe jumătate rupt, umplutura ieșea din el, dar când l-am luat în mâini am observat că era ceva înăuntru.

Își întrerupse relatarea și deschise ghiozdanul. Din el scoase un dosar.

— Poftiți! spuse adresându-se inspectorului. Sau preferați să vă citesc eu cu voce tare? Asta a scris sora mea Iris în acea vară. Am citit asta de sute de ori de când am găsit-o. Primele dăți n-am putut să merg până la capăt, dar acum reușesc. Este o poveste cam lungă…

Inés scoase câteva pagini și, cu o voce care se voia fermă, începu să citească:

> Numele meu este Iris și am doisprezece ani. N-am să ajung să împlinesc treisprezece, pentru că înainte de sfârșitul verii voi fi moartă.
>
> Știu ce este moartea sau, cel puțin, îmi imaginez. Adormi și nu te mai trezești. Rămâi așa, adormit, dar fără să visezi,

presupun. Tata a fost bolnav mai multe luni când eu eram mică. Era foarte puternic, putea să taie trunchiuri mari cu securea. Mie-mi plăcea să mă uit la el, dar el nu mă lăsa să mă apropii, ca nu cumva vreo așchie să sară și să mă rănească. Pe când era bolnav, înainte de a adormi pentru totdeauna, brațele i se strânseseră, ca și cum cineva i le-ar fi mâncat pe dinăuntru. În cele din urmă, au rămas doar oasele, coastele, umerii, coatele, cu o urmă de carne, și atunci a adormit. Nu mai avea putere să stea treaz. Nici eu nu mai am prea multă putere. Mama spune că e din cauză că nu mănânc și are dreptate, dar crede că ceea ce vreau este să fiu slabă, ca fetele din reviste, iar în privința asta se înșală. Nu vreau să slăbesc ca să fiu mai frumoasă. Înainte da, dar acum mi se pare o prostie. Vreau să slăbesc ca să mor ca tata. Și adevărul e că nici nu prea mi-e foame, așa că îmi e ușor să nu mănânc. Cel puțin așa era înainte ca mama să mă controleze în timpul meselor. Acum e cu mult mai greu. Trebuie să mă prefac că mănânc tot ce îmi pune în farfurie ca să nu mă sâcâie, dar sunt tot felul de trucuri. Uneori, țin mâncarea mult timp în gură și apoi o scuip

într-un șervețel. Sau, în ultimul timp, am învățat că e mai bine să mănânc tot și apoi să vomit. După ce vomiți rămâi curată, toată porcăria aia de mâncare se elimină și poți să respiri liniștită.

Inés se întrerupse un moment și Héctor fu tentat să-i spună să nu continue, dar înainte să poată face asta, tânăra trase adânc aer în piept și-și reluă lectura.

Locuiesc într-un sat din Pirinei cu mama și cu sora mea mai mică. Inés are opt ani. Uneori îi vorbesc de tata și ea spune că și-l amintește, dar cred că minte. Eu aveam opt ani când a murit și ea doar patru. Cred că și-l amintește doar slab, ca pe un Iisus Cristos, zice ea. Nu-și amintește de tatăl puternic care tăia trunchiuri și râdea în hohote și te ridica prin aer ca și cum ai fi fost o păpușă de cârpă care nu cântărea nimic. În vremea aceea și mama râdea mai mult. Apoi, când tata a adormit pentru totdeauna, ea a început să se roage mult. În fiecare zi. Mie-mi plăcea să mă rog și apoi mama s-a încăpățânat ca eu și Inés să facem prima comuniune amândouă odată. Era bine: catihetul ne spunea povești din Biblie și nu mi-a fost deloc greu să învăț

rugăciunile. Dar azima împărtășaniei îmi provoca scârbă. Mi se lipea de cerul gurii și nu puteam să o înghit. Nici să o mestec, pentru că e păcat. În schimb, lui Inés îi plăcea, spunea că semăna cu acel înveliș care acoperă o nuga tare. Am fotografia de la prima comuniune. Eu și Inés eram îmbrăcate în alb, cu o fundă în păr. Au fost cu noi numai câteva dintre fetițele de la școală, dar mie mi-a plăcut. Și mama a fost bucuroasă în acea zi. A plâns doar puțin în biserică, dar cred că de bucurie, nu de tristețe.

Am spus deja că locuiesc într-un sat micuț, așa că în fiecare zi trebuie să luăm un autocar pentru a merge la școală. Trebuie să ne trezim foarte devreme și e un frig de crapă pietrele. Uneori ninge atât de mult încât autocarul nu poate veni să ne ia și nu ne mai ducem la școală. Dar acum e vară și e cald. Vara ne mutăm pentru că mama se ocupă de bucătărie într-o casă de tabere școlare. Mie asta-mi place mult, pentru că acea casă de vară este mult mai mare, și are piscină, și e plină de copii. Vin în grupuri de câte douăzeci, cu autocarul, de la Barcelona. Și rămân timp de două săptămâni. E o zăpăceală, pentru că uneori îți faci

prieteni și știi că în câteva zile vor pleca. Unii se întorc în anul următor, alții nu. Există un băiat care stă toată vara, ca noi. Mama mi-a zis că face asta pentru că nu are mamă și pentru că tatăl lui muncește mult, așa că el își petrece jumătate din vară în tabără. Cu unchiul lui, care conduce totul. Și supraveghetorii care îl ajută. Și eu trebuie să o ajut pe mama, dar nu mult, doar un pic în bucătărie. Apoi sunt liberă să mă scald sau să particip la jocuri. Înainte făceam toate astea, dar acum nu mai am chef. Și mama îmi spune întruna că e din cauză că nu mănânc. Dar ea nu știe nimic. Trăiește în bucătăria ei și nu e la curent cu ce se întâmplă afară. Nu știe să se gândească decât la mâncare. Uneori o urăsc.

Este a treia vară pe care o petrecem aici și știu că nu va mai exista o a patra. L-am văzut privind-o pe Inés cu coada ochiului fără ca nimeni să-și dea seama.

Doar eu. Trebuie să fac ceva. O privește când face baie în piscină și îi spune chestii de genul: „Semeni mult cu sora ta”. Și probabil că este adevărat, pentru că toată lumea spune același lucru. Uneori ne așezăm amândouă în fața oglinzi și ne studiem și

ajungem la concluzia că nu semănăm chiar atât de mult. Dar nu contează, nu vreau ca ea să fie noua lui păpușă. Sau, cel puțin, nu vreau să mai fiu aici ca să văd asta.

Joana se ridică și se duse spre fată pentru a se așeza lângă ea. Ea îi mulțumi cu un zâmbet discret, dar continuă să citească.

Totul a început în urmă cu două veri, spre sfârșitul lunii iulie, când mai trebuia să vină doar un grup de copii. Mereu rămânem singuri câteva zile de când pleacă un grup până vine altul. Adică doar eu, mama, Inés, clericul și vreun supraveghetor. În acele zile, eu și Inés avem întreaga piscină la dispoziția noastră. E ca și cum am fi bogate și am trăi într-una dintre acele case din serialele americane. Dar lui Inés nu-i place prea mult apa, așa că în ziua aia mă scăldam doar eu. Îmi plăcea să înot și o făceam bine. Craul, bras, spate… toate stilurile, mai puțin fluture, căci nu-mi reușea. De aceea el s-a oferit să mă învețe. S-a așezat pe marginea piscinei și m-a învățat să mișc brațele și picioarele. E destul de chipeș și are multă răbdare. Nu se enervează aproape niciodată, nici măcar atunci când copiii se poartă urât și nu îl ascultă.

Am stat așa o vreme, eu înotând și el pe marginea piscinei, până când am obosit. Atunci m-a ajutat să ies din apă, deși nu era nevoie. Era spre seară și nu mai strălucea soarele, așa că a zis că e mai bine să mă șterg imediat ca să nu răcesc. S-a așezat în spatele meu, m-a învelit cu un prosop și a început să mă șteargă cu plăcere. Mă gâdila și am râs. Și el râdea la început. Apoi a încetat. Mă ștergea mai lent și respira puternic, ca atunci când ești obosit. N-am îndrăznit să mă mișc, deși eram deja complet uscată, dar am început să mă simt ciudat. Stăteam mai departe înfășurată în prosop și el mă mângâia prin material. Apoi a vârât mâna pe dedesubt. Și atunci am încercat cu adevărat să mă eliberez, dar n-am putut. El nu spunea nimic, doar „Ssst”, deși eu nu vorbeam. Apoi a zis: „N-am să-ți fac rău”. M-a surprins, pentru că nu-mi trecuse prin cap că mi-ar putea face rău. Degetul lui urca pe piciorul meu, pe partea interioară a coapsei, din ce în ce mai sus, ca o șopârlă. S-a oprit la capătul coapsei și a oftat. Au fost câteva secunde, degetul s-a strecurat pe sub marginea costumului de baie. M-am mișcat. Și atunci a respirat și

mai puternic și mi-a dat drumul.

— Dumnezeule! exclamă Joana.

Dar Héctor o reduse la tăcere cu privirea. Leire era în continuare tăcută, contemplând-o pe acea tânără care o cufunda într-o poveste oribilă, emoționant de brutală.

Nu i-am povestit mamei. Nici altcuiva. Aveam senzația că făcusem ceva rău, deși nu știam prea bine ce. Și el n-a mai zis nimic. Doar: „Du-te să te îmbraci, că e târziu”, pe un ton oarecum supărat. Ca și cum eu i-aș fi răpit din timp. Ca și cum, brusc, n-ar mai fi vrut să mă vadă. A doua zi nu a venit la piscină. L-am văzut trecând pe când eram în apă și l-am strigat: voiam să-i demonstrez că exersasem și că deja îmi ieșea mai bine. El m-a privit, foarte serios, și a plecat fără să spună nimic. N-am mai avut chef să înot și am ieșit din piscină. Era mai devreme decât cu o zi înainte și era cald. Am rămas întinsă pe prosop, lăsând soarele să mă usuce. Cred că speram să-l văd apărând, dar nu s-a întâmplat asta. Sigur era supărat pe mine. Mi-am zis că, dacă avea să mă șteargă din nou, nu voi mai fi atât de bleagă. Dar a doua zi au sosit deja noul grup de copii și ceilalți supraveghetori, iar el n-a mai

avut timp pentru lecțiile de înot. Eu am continuat să exersez în fiecare după-amiază, când piscina rămânea goală, pentru că băieții și fetele făceau alte activități, și într-o zi i-am spus că îmi ieșea mai bine. El mi-a zâmbit și mi-a spus: „O să vin să te văd, vreau să constat progresele tale”.

Și a venit. În ultima zi, după ce au plecat copiii. Și m-a aplaudat. Eu eram mândră; mamei puțin îi păsa dacă înotam bine sau nu, habar n-are de sporturi, așa că m-am bucurat mult. Când am ieșit din apă, am rămas nemișcată, așteptând să mă șteargă. Dar el s-a limitat să-mi dea prosopul. De la distanță. Și apoi mi-a zis că merit un premiu pentru că m-am străduit atât de mult la piscină. „Ce premiu?” l-am întrebat. El a zâmbit. „O să vezi. Va fi o surpriză. Mâine du-te după prânz în peștera din pădure și o să ți-l dau, de acord? Dar să nu-i spui lui Inés, pentru că va vrea și ea unul”. Era adevărat. Inés mereu protestează de ziua mea când mi se fac cadouri. Protestează atât de mult încât mama și bunicii mei sfârșesc întotdeauna prin a-i cumpăra ceva, chiar dacă nu e ziua ei, ci a mea. Așa că nu i-am spus nimic și a doua zi am reușit să

plec fără ca nimeni să mă vadă. Nu i-am spus nici mamei, pentru că sigur, dacă făceam asta, trebuia să o iau și pe Inés.

— N-ai de ce să faci asta, șopti Joana, dar Inés o sfidă cu privirea.

— Știu. Dar vreau să o fac. I-o datorez.

Asta s-a întâmplat în urmă cu două veri. Acum aproape că nu mai cobor deloc să înot. N-am chef. Vreau doar să mor. Dar să dorm cu adevărat, fără să visez. Am întrebat pe toată lumea cum se pot evita visele și nimeni nu a știut să-mi explice. Nimeni nu știe nimic care să conteze cu adevărat. Care să folosească într-adevăr la ceva. Mama nu știe decât să facă mâncare și să mă supravegheze. Mă privește întruna de fiecare dată când ne așezăm la masă. Nu o suport. Nu vreau mâncarea ei. De fiecare dată când vomit după ce mănânc sunt bucuroasă. Poate așa învață să mă lase în pace.

Peștera se află la vreo douăzeci de minute de casă. Trebuie să urci o porțiune bună, prin pădure, dar cunosc drumul perfect. Fiecare grup de copii face o excursie până acolo, așa că inclusiv în cea dintâi vară mă dusesem deja de patru ori. Uneori, vreun

supraveghetor se duce înainte și se ascunde în ea, pentru a-i speria pe cei mai mici sau chestii de-astea. Așa că în ziua aceea, la ora siestei, m-am îndreptat într-acolo așa cum stabilisem. Când am ajuns n-am văzut pe nimeni. Peșterile nu mă sperie, dar nici nu aveam chef să intru singură și am așteptat stând pe o piatră, la umbră. Îmi place pădurea: lumina se strecoară printre ramuri și face desene pe pământ. Și există o tăcere care nu este pe deplin o tăcere, de parcă ar avea muzică. Adia puțin briza, care era plăcută după urcarea povârnișului. M-am uitat la ceas, deși nu știam sigur la ce oră trebuia să vină. Dar nu a întârziat. A apărut după vreo zece minute. Avea rucsacul în spate și mi-am zis că înăuntrul lui trebuie să fie cadoul meu. El părea agitat și privea în spate tot timpul. Transpira și am presupus că venise în fugă. S-a lăsat să cadă lângă mine și aproape că a zâmbit. Eu l-am întrebat: „Mi-ai adus cadoul?” Și atunci a zâmbit cu adevărat. A deschis rucsacul și a scos o pungă. „Sper să-ți placă”. Nu era împachetat, așa că m-am uitat în interiorul pungii. „Scoate-l!” mi-a zis el. Era un bikini roz cu căpșuni. Mi-a plăcut la nebunie. Atunci mi-a

zis: „Puneți-l! Să vedem dacă e mărimea ta”. Probabil că am șovăit, pentru că a insistat: „Haide, vreau să văd cum îți vine. Schimbă-te în peșteră dacă ți-e rușine”. Avea vocea răgușită. Atunci nu știam că vocea aceea este cea pe care o are când vrea să se joace sau când se supără. Mai lentă, lungind cuvintele. Și de fiecare dată când folosește vocea aceea se uită în altă parte, de parcă n-ar vorbi cu mine. Ca și cum i-ar fi rușine.

M-am dus să mă schimb și am ieșit cu bikini pe mine. M-am plimbat în sus și-n jos așa cum fac fotomodelele pe podium. Mă privea într-un fel care mă făcea să mă simt frumoasă. Apoi mi-a zis: Vino și așază-te lângă mine. Am încercat, dar mă simțeam stânjenită: pământul și pietricelele mi se înfigeau în picioare. El a scos un prosop din rucsac și l-a întins pentru amândoi. Și ne-am lungit și am petrecut o vreme privind lumina care se infiltra printre copaci. I-am povestit chestii de-ale mele și m-a ascultat cu adevărat. „Ești foarte frumoasă”, mi-a șoptit apoi în timp ce-mi mângâia părul. Și atunci m-am simțit într-adevăr cea mai frumoasă fetiță din lume.

Am ascuns acel bikini, așa cum mi-a zis el, pentru ca Inés să nu-l găsească. Mama l-a văzut, bineînțeles, și a comentat că l-o fi uitat una dintre fete. Eu am zâmbit gândind că, așa cum spusese el, cadoul acela era secretul nostru. Nu mi-am mai pus acel bikini până în vara următoare, în prima zi, când au sosit supraveghetorii, dar el nu i-a dat atenție. Am înotat în piscină, așa cum făcusem cu un an în urmă, dar el era ocupat cu ceilalți și nu m-a băgat în seamă. Dar apoi, când m-am întâlnit cu el pe culoar, mi-a zis foarte serios: „În piscină trebuie să folosești costumul de baie". Apoi mi-a făcut semn cu ochiul și a adăugat: „Dar poți să-ți pui acel bikini roz când ne-om vedea în peșteră. La urma urmelor, eu ți l-am dăruit". Nu l-am înțeles, dar am dat din cap în semn afirmativ. „Vino mâine pe la patru, mi-a zis în șoaptă, și-mi povestești cum ți-a mers anul ăsta". Eu m-am dus încântată, pentru că aveam multe să-i povestesc, chestii de la școală și despre prietenele mele, dar adevărul e că aproape n-am vorbit. Când am ajuns, el se afla deja acolo, așezat pe același prosop de anul trecut. „Ai întârziat", m-a mustrat, deși nu era adevărat.

„Am bikini sub haine”, i-am zis ca să nu se supere. Atunci a râs și am înțeles că râdea de mine, dar a continuat să vorbească pe ton de supărare. „A, da? Nu te cred, pe lângă faptul că ai întârziat, ești o mincinoasă…” Și râzând, m-a luat de umeri și m-a trântit pe prosop și m-a gâdilat. „Ia să vedem dacă e adevărat”, repeta și își băga mâinile pe sub hainele mele ca să vadă dacă atingea acel bikini. „Ia te uită, da, chiar este”. Și eu râdeam, chiar dacă mâinile lui erau calde. Foarte calde. Atunci s-a trântit deasupra mea și m-a mângâiat pe față și mi-a repetat că eram foarte frumoasă. „Ești chiar mai frumoasă decât anul trecut”. Eu eram puțin rușinată și-mi simțeam obrajii încinși. „Ți-e cald?” m-a întrebat. „O să te dezbrac ca și cum ai fi o păpușă”, a zis zâmbind. Vorbea cu acea voce ciudată. Și l-am lăsat să-mi dea jos tricoul și pantalonii. „Ești păpușa mea”, repeta șoptit. Aproape că nu-l auzeam. Cu o mână îmi mângâia părul, brațul, mă gâdila pe gât. Am închis ochii. N-am mai văzut nimic, dar după o vreme am simțit un lichid cald pe burtă.

Am deschis ochii, speriată, și am văzut o pată albă și vâscoasă. Am încercat să mă

mișc, pentru că mi-a fost scârbă, dar el nu m-a lăsat. „Ssst, repeta, ssst… păpușile nu vorbesc”.

Leire trebui să se abțină să nu-i smulgă foile. Lângă ea, Héctor o luă de mână. Ea închise ochii și ascultă în continuare.

În acea vară am învățat să fiu păpușa lui. Păpușile închid ochii și se lasă mângâiate. De asemenea, se lasă luate de mână și o pun acolo unde li se spune. Și deschid gura și ling cu limba, chiar dacă uneori asta provoacă vomă. Mai ales păpușile cuminți nu povestesc nimic nimănui. Ascultă. Nu protestează. Ca acelea adevărate, trebuie să aștepte ca stăpânul lor să le ia și apoi să se plictisească să se mai joace cu ele. E ciudat, vrei să se joace cu tine deși există jocuri care nu-ți plac deloc. Și, mai ales, nu suporți ca stăpânul tău să uite de tine sau să te schimbe cu o altă păpușă nouă.

La sfârșitul verii trecute, în ultima zi în care ne-am jucat, s-a uitat la mine și mi-a zis: „crești mult”. Și, spre deosebire de majoritatea oamenilor, care spuneau asta zâmbind, am avut impresia că lui nu-i plăcea. Apoi în camera mea m-am privit în oglindă și am văzut că avea dreptate: trupul meu se schimba, îmi

creșteau sânii… doar puțin, dar îndeajuns încât acel bikini roz să-mi rămână mic. Atunci am hotărât să mănânc mai puțin.

— Nemernicul!

Cuvântul ieși din gura Joanei fără să se poată abține. Inés o privi, încuviință și zise:

— Nu mai e mult.

Anul ăsta totul a fost altfel încă de la început. Când a sosit m-a privit de parcă nu m-ar fi recunoscut. Eu eram mândră: mulțumită faptului că de-abia puneam mâncare în gură nu prea mă îngrășasem. Dar eram mai înaltă, asta nu se putea evita. Și am văzut că el constatase asta, deși nu a zis nimic. Am încercat să-mi pun acel bikini, fără să reușesc și am plâns de furie. El nici măcar nu l-a menționat. Mă privea de parcă nu existam, de parcă niciodată nu s-ar fi jucat cu mine.

Și când, într-o zi, i-am spus că ne puteam duce până la peșteră, m-a privit mirat. Lăsa impresia că nu știa despre ce-i vorbeam. Dar, pentru prima dată, mama a fost de folos și a aranjat totul. Le-a comentat supraveghetorilor ce elevă puțin silitoare devenisem, cât de îngrijorată era din cauza mea, cred că având intenția de a mă face de rușine. Și el a

încuviințat și a zis: „Stai liniștită, o vom ajuta. Eu însumi îi voi da lecții particulare după-amiaza în zilele în care pot”. Mi-a plăcut la nebunie ideea: amândoi împreună, într-o cameră închisă. M-am simțit din nou deosebită.

În prima zi l-am așteptat stând pe scaun la biroul din camera mea, aceeași pe care o împart cu Inés. Prostuța de ea s-a încăpățânat să-și aducă toate păpușile. În timp ce pregăteam caietele și cărțile, am privit păpușile și le-am zis: „Azi e rândul meu, azi o să se joace cu mine”. Dar nu a făcut-o: mi-a explicat o vreme niște probleme de matematică și apoi mi-a dat niște exerciții. Pe urmă s-a apropiat de fereastră și a rămas acolo. Când s-a întors cu fața, am observat că pățise ceva. Avea ochii tulburi. Și mi-am zis: „Acum. Acum”. Eu așteptam să-mi spună ceva cu acea voce răgușită, să mă atingă cu acele mâini calde care la început îmi provocau scârbă. Dar el doar s-a așezat și a întrebat: „Câți ani are acum sora ta?”

L-am urât. L-am urât din toată inima. Înainte, îl urâsem uneori din cauza acelor lucruri pe care mi le făcea și acum îl uram pentru că încetase să mi le mai facă. Și atunci, încetul

cu încetul, am văzut cum se apropia de Inés. Nu a mai observat nimeni altcineva, bineînțeles. Nici măcar ea însăși. Inés își poate petrece ore întregi jucându-se cu păpușile ei fără să fie atentă la altceva. Nu-i plac jocurile în aer liber, nici sporturile. Nu-i plac prea mult nici măcar ceilalți copii; mama spune întotdeauna că e prea singuratică. La școală nu are decât o prietenă și aproape că nu mai are de-a face cu nimeni altcineva. Dar el o privea, eu vedeam asta. Doar eu vedeam asta în timp ce mă prefăceam că citesc; în timp ce ochii mamei mă supravegheau ca să mănânc, eu aveam privirea fixată pe Inés. Atunci am hotărât să fac ceva. Știam că asta ținea de mine, că jocurile din verile anterioare erau perverse; la școală ni se vorbise despre asta și cu toții ne strâmbaserăm a scârbă. Inclusiv eu. Ei bine, acum voiam să sfârșesc cu toate astea, chiar dacă nu știam prea bine în ce fel. Și într-o seară, în timp ce supraveghetorii și copiii erau plecați în excursie, m-am dus să vorbesc cu clericul. Aveam de gând să-i povestesc totul: să-i vorbesc despre bikini, despre jocurile din peșteră, despre mâinile lui

transpirate, chiar dacă aș fi murit de rușine.

— Fèlix! exclamă Joana.
— Da, replică Inés, părintele Fèlix.

Am bătut la ușă și am intrat în biroul lui. Și aproape fără să-mi dau seama am izbucnit în plâns. Plângeam cu adevărat, din toată inima. Plângeam atât de tare încât vorbele mele nu se înțelegeau. El a închis ușa și mi-a zis: „Liniștește-te, liniștește-te! Mai întâi plângi și apoi îmi povestești tot, de acord? E bine să plângi. Când ți se vor sfârși lacrimile, vom vorbi”. Am avut impresia că lacrimile nu aveau să se sfârșească niciodată: ca și cum stomacul meu ar fi fost un nod de nori negri care eliminau întruna ploaie. Dar mult timp după aceea, nodul a început să slăbească, lacrimile au încetat și, în sfârșit, am putut să vorbesc. I-am povestit tot, așezată pe un scaun vechi din lemn care scârțâia de fiecare dată când mă mișcam puțin. M-a ascultat fără să mă întrerupă, punându-mi doar câte o întrebare când eu șovăiam. M-a întrebat dacă mai făcuse și altceva, dacă-și băgase chestia în mine și i-am zis că nu. A părut ușurat. Dintr-odată, nu-mi mai era

rușine, nu mai aveam nici chef să plâng, doar să povestesc totul. Voiam ca toată lumea să știe că eu fusesem păpușa lui. Când am terminat, am avut impresia că nu mai era nimic în mine, doar teama subită în legătură cu ce avea să se întâmple de atunci încolo.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Mă rog, ba da, clericul mi-a zis că trebuie să mă liniștesc, că el se va ocupa de tot, să uit chestiile alea. „Nu mai povesti nimănui, mi-a zis. Vor crede că inventezi totul. Lasă asta în seama mea”.

Au trecut trei zile de atunci. Lecțiile particulare s-au încheiat și când mă întâlnesc cu el pe culoar nici măcar nu se uită la mine. Este supărat pe mine, știu. Știu că am încălcat regulile păpușilor cuminți. Penultimul grup de copii a plecat deja. Și el a plecat, dar se va întoarce peste câteva zile. Nu vreau să fiu aici ca să-l văd. Vreau să fug. Să mă duc undeva unde să nu mă găsească nimeni și să dorm pentru totdeauna.

Soneria de la ușă îi făcu să tresară pe toți patru. Joana se ridică pentru a deschide, în timp ce Leire o îmbrățișa pe Inés. Aceasta lăsase foile pe măsuță și nu-și mai stăpânea lacrimile.

Persoana cu care intră Joana era ultima pe care se așteptau să o vadă în acel moment: părintele Fèlix Castells.

38.

Leire o îmbrățișa în continuare pe Inés. Tânăra plângea cu suspine, aproape în tăcere, ca și cum s-ar fi rușinat de asta. Când intră Fèlix, privirile tuturor se fixară asupra lui. Dar Joana vorbi, cu voce tare și limpede:

— Te-ai simțit ușurat când ea ți-a zis că nu o penetrase? Într-adevăr, Fèlix?

El o privi fără să răspundă.

— N-ai făcut nimic? continuă, acuzându-l cu furie. Nimic? Fetița aceea ți-a povestit ce i-a făcut nemernicul ăla și tu ai crezut că, dacă nu o violase, restul nu conta? Nu l-ai denunțat, nici măcar atunci când fetița s-a înecat în piscină?

Héctor luă paginile pe care Inés le lăsase pe masă.

— Ar trebui să le citiți, părinte. Dacă Dumnezeu există cu adevărat, sper ca El să vă ierte.

Fèlix lăsă capul în jos. Părea incapabil să se apere, să spună măcar un cuvânt în favoarea lui. Nu s-a așezat. A rămas în picioare în fața acelui tribunal improvizat.

— Nu dați toată vina pe dumnealui, șopti Inés. O îndepărtă ușor pe Leire și se uită la preot. N-a fost bine ce a făcut, dar nu a făcut asta doar pentru el. Mă proteja și pe mine.

— Inés…

— Nu! De ani de zile țin asta în mine, simțindu-mă vinovată. Crezând că am o datorie față de Iris, menținând-o în viață, chiar și într-un mod simbolic… Până anul trecut, de Crăciun, când am găsit aceste pagini și am aflat toată povestea. I le-am arătat lui Marc la Dublin și el a reacționat la fel ca voi acum. Cu scârbă, cu furie, cu dorința de a afla adevărul. Dar există o parte din acel adevăr pe care eu nu am îndrăznit să i-o povestesc. L-am

lăsat să-și urască unchiul, să conceapă un plan de răzbunare împotriva lui pentru a-l obliga să mărturisească ceea ce voia el să știe. Trase aer în piept înainte de a continua. Dar adevărul e că în acea dimineață, foarte devreme, am auzit pași prin casă. Nu puteam să dorm în patul mamei, se mișca întruna. Am ieșit pe culoar fără să fac zgomot și nu am văzut pe nimeni, dar eram sigură că cineva coborâse scara. Una dintre păpușile mele era pe jos. Am luat-o și am coborât în grădină.

•

Iris stă așezată pe marginea piscinei, în cămașă de noapte. Ochii ei nu văd decât păpușile. Toată noaptea n-a dormit, ci a stat și le-a privit fix. Sunt ale lui Inés și în momentul acesta le urăște din tot sufletul. Unora le-a smuls capetele și brațele înainte de a le arunca în apă; pe altele le-a cufundat de parcă ar putea să le înece. Mai are în mână doar una, preferata surorii sale, și, înainte de a o arunca alături de celelalte, își contemplă fapta, mulțumită. Piscina a devenit o baltă plină de trupușoare din plastic care plutesc în derivă. Nu-și dă seama de prezența lui Inés până când nu-i aude vocea.

— Ce faci?

Râde, ca o posedată. Inés se apleacă și începe să le scoată pe cele care plutesc mai aproape de margine. Apa este rece ca gheața, dar sunt păpușile ei. Le iubește.

— Nu le atinge!

Iris încearcă să o împiedice. O prinde cu forță și o zgâlțâie deasupra solului, dar, deși Inés este mai mică, Iris este mai slăbită. Inés încearcă să se smucească din brațele surorii sale și amândouă se luptă, pe marginea piscinei, se rostogolesc până când cad în apă. Inés observă cum forța cu care o strânge Iris scade, cum frigul îi pătrunde în tot trupul. De-abia reușește să iasă la suprafață și să dea din mâini ca un cățeluș până la scăriță. Atunci

se uită în spate. Iris iese la suprafața apei încet, ca o păpușă mare, moartă.

•

— Așa s-a întâmplat, încheie Inés. Am fugit și m-am ascuns. Mama m-a găsit după un timp, cu părul încă ud. M-a îmbrățișat și mi-a zis să nu-mi fac griji, că fusese un accident. Că părintele Fèlix avea să se ocupe de tot.

Tăcerea puse stăpânire pe onorata instanță. Părintele Castells luase loc, chiar dacă se uita în continuare în jos.

— Dumnezeule! zise Joana. Și Marc?

— Marc n-a știut nimic, Joana, răspunse Fèlix. Am avut eu grijă de asta. M-am ocupat de tot. Puteți să spuneți că am acționat greșit, dar vă jur că am încercat să fac ce era corect.

— A, da? întrebă Héctor. Mă îndoiesc că a ascunde abuzurile suferite de o minoră înseamnă „a face ce este corect", părinte. Dumneavoastră știați adevărul. Știați că Iris nu era în apele ei și cunoșteați cauza.

— Și la ce mai folosea? strigă Fèlix. Se ridicase brusc în picioare și chipul lui îmbujorat denota chinul care îl consuma. Iris era moartă și fetița asta nu avea nicio vină! Înghiți în sec și continuă, cu o voce mai scăzută, dar la fel de încordată: Da, m-am îndoit de spusele lui Iris. Poate că nu le-am acordat importanța cuvenită. M-am gândit că, pe de o parte, era adevărat, și că, pe de alta, erau rodul imaginației unei fetițe cu probleme. Dar apoi, când a murit, mi-am zis că, dacă scoteam la iveală toată acea mizerie, această sărmană fată pe care o vedeți ar fi fost nevoită să se confrunte cu o mulțime de complicații. Mama ei m-a rugat să o protejez. Și i-am ales pe cei vii, inspectore. I-am mărturisit adevărul inspectorului care se ocupa de caz, spuse el fără să-i menționeze numele. L-am rugat să înceteze investigația de dragul acestei sărmane fete. Și el a fost de acord.

— Dar nu i-ați povestit și că lăsați liber un pedofil, așa-i că nu? I-ați vorbit doar de o ceartă între surori, de un accident nefericit. Și ce avea să se întâmple cu supraveghetorul?

— Am vorbit și cu acesta. Știa că nu prea conta, că în acel moment scuzele lui n-aveau să fie luate în seamă de cei prezenți, dar, în orice caz, continuă Fèlix, m-a asigurat că nu se va mai repeta, că se va reabilita, că fusese doar de data aceea, pentru că…

— Pentru că Iris și-o căutase cu lumânarea, nu? interveni Leire.

Fèlix dădu din cap afirmativ.

— Era un băiat bun, dintr-o familie bună. Credea în Dumnezeu și mi-a promis că așa ceva nu se va mai întâmpla niciodată. Biserica predică iertarea.

— Justiția, părinte, predică altceva, i-o tăie Héctor. Dar voi, preoții, vă credeți mai presus de ea, nu-i așa?

— Nu… nu știu. Fèlix lăsă din nou privirea în jos. Același lucru i l-am spus și lui Marc când a venit să mă vadă, la întoarcerea lui de la Dublin. Voia să afle numele acelui băiat. El de-abia dacă își mai amintea cine erau supraveghetorii taberelor, avea doar șase ani. Și am refuzat să i-l spun. I-am zis să dea uitării acea chestiune.

— Dar Marc nu a uitat-o, continuă Héctor. Spunea asta pe blogul său: vorbea despre scopuri și mijloace, despre răzbunare și justiție, despre adevăr.

— Nu știu ce plănuia. N-am mai vorbit cu el despre acel subiect.

Se uită la Inés, de parcă ea ar fi avut răspunsul.

— Nu mi-a povestit amănuntele, dar da, era ceva împotriva dumneavoastră. N-a vrut să-mi spună despre ce era vorba.

Héctor se puse în fața părintelui Castells.

— Păi, acum a sosit momentul să spuneți acel nume, nu credeți? Numele supraveghetorului care a abuzat de acea fetiță și care este, cel puțin din

punct de vedere moral, răspunzător de moartea ei. Numele pe care Marc dorea să-l obțină.

El încuviință dând din cap.

— De mult timp nu-l mai văzusem, dar m-am întâlnit cu el ieri, acasă la soții Martí. Se numește Eduard. Eduard Rovira.

38.

— Niște porci! zise Leire în timp ce conducea spre casa familiei Rovira. Sunt cu toții niște porci! Fără îndoială că prietenia cu familia Rovira conta mai mult decât ce i se întâmplase fetei bucătăresei. Un băiat creștin, de familie bună, care a comis o greșeală…

Héctor o privi și nu putu să o contrazică.

— Sunt sigur că o fi fost vorba despre ceva de genul ăsta. Și despre orgoliu rănit sau teamă. Cum să justifici că toate astea s-au petrecut sub ochii tăi fără să vezi? Iris fiind moartă, cel mai practic era să pui capăt chestiunii.

Leire acceleră.

— Am chef să pun mâna pe nenorocitul ăla.

•

L-au prins acasă. Soții Rovira nu erau, așa că un Aleix mirat a fost cel care le-a deschis ușa, crezând că pe el îl căutau.

— Am crezut că de-abia mâine…

Héctor îl apucă de guler.

— Noi doi o să stăm puțin de vorbă mai târziu. Dar, mai întâi, vrem să vorbim cu frățiorul tău. E în camera lui?

— Sus. Dar nu aveți dreptul să…

Îi dădu o palmă peste față. Urma roșietică se întinse pe obrazul băiatului.

— Ei, asta e o violență din partea poliției! protestă, cerând din priviri ajutorul lui Leire.

— Ce anume? întrebă ea. O spui din cauza a ceea ce ți-a apărut pe față? Te-o fi ciupit vreun țânțar. Vara sunt mulți. Chiar și în cartierul ăsta.

Zarva îl făcuse pe Eduard să iasă din camera lui. Héctor îi dăduse deja drumul lui Aleix și-și concentră întreaga atenție asupra fratelui acestuia. Se străduí să uite ce le citise Inés cu doar o jumătate de oră în urmă, să înăbușe acea furie colosală care amenința să-i încețoșeze din nou privirea. Rămase câteva secunde încordat, cu pumnii strânși. Probabil că expresia de pe chipul lui provoca teamă, căci Eduard dădu înapoi.

— Știi de ce am venit, nu-i așa? întrebă Leire punându-se între inspector și Eduard Rovira. O să mergem cu toții la comisariat și acolo vom putea sta de vorbă mai liniștiți.

•

Leire îl studie pe Aleix care, așezat în celălalt capăt al mesei de interogatoriu, nu îndrăznea să ridice privirea. Pata roșie aproape că-i dispăruse de pe chip, dar încă se observa o urmă ușoară.

— Trebuie să vorbim despre Edu, Aleix. Tonul ei era rece, imparțial. Tu știi că fratele tău este bolnav.

Dădu din umeri.

— Haide! De când știi asta? A abuzat și de tine?

— Nu! Lui nu-i…

— Nu-i plac băieții. E un amănunt! Cel puțin, preferă fetițele. Când ai aflat?

— N-am să spun nimic.

— Ba da. Ba o să-mi spui. Pentru că este posibil ca fratele tău să-i fi omorât pe Marc și pe Gina pentru a ascunde toate astea. Și poate că de Marc nu-ți prea păsa, dar la Gina țineai…

— Edu n-a omorât pe nimeni! Nici măcar nu știa nimic despre asta până ieri.

Leire evolua cu grijă. Orice alunecare putea fi fatală.

— Dacă e adevărat ce spui, povestește-mi, Aleix! Convinge-mă de asta! Când ai aflat că lui Edu îi plac fetițele?

El o privi în ochi; ea știa că își calcula toate posibilitățile și în gând își încrucișă degetele până când, în cele din urmă, el răspunse.

— Eu nu știu nimic despre asta.

— Ba știi… Îți place să știi chestii despre alții, Aleix. Și nu ești prost deloc.

Aleix îi zâmbi.

— Mă rog, să spunem că în urmă cu vreo doi ani, când a venit într-o vară, am găsit niște chestii în calculatorul lui. Mă pricep să aflu parolele. Dar nu veți putea dovedi nimic, pentru că deja nu veți mai găsi nimic în el. Zâmbea în continuare. Nici măcar o urmă.

„Mulțumită ție, nemernicule!”, se gândi Leire. Aleix se împăuna, voia să demonstreze întotdeauna că era cel mai isteț. „Lasă că te prind eu, pușlama!”

— Și când Marc s-a întors de la Dublin hotărât să-l găsească pe băiatul care abuzase de Iris, tu ai pus lucrurile cap la cap și ți-a trecut prin minte că ar putea fi Edu, nu-i așa? Știai că fusese supraveghetor în tabere cu Fèlix și era evident că familia ta și neamul Castells se aveau bine. Marc nici măcar nu-și amintea de Edu, nici nu te cunoștea când s-au întâmplat toate astea. Și Edu a stat în străinătate ani de zile… În locuri unde îndeplinește munci umanitare. Și se joacă mai departe cu fetițele.

El îi susținu privirea cu insolență.

— Dumneavoastră ați spus asta, nu eu.

Leire făcu o pauză. Ajunseseră în punctul cel mai important al întregii chestiuni, punctul dincolo de care ea nu mai știa nimic și trebuia să pună întrebări, punctul în care era necesar să fie mai abilă decât acel filfizon îngâmfat. Întârzie câteva secunde înainte de a formula următoarea întrebare.

•

În sala alăturată, un Eduard tăcut și înspăimântat se confrunta cu vocea dură, încordată a inspectorului Salgado. Acesta îi povestise punct cu punct, detaliu cu detaliu, tot ce conținea jurnalul lui Iris.

— Și în plus, ai avut ghinion, încheie. Pentru că, dintr-un motiv legal pe care încă nu reușesc să-l înțeleg, aceste cazuri de abuzuri se prescriu după cincisprezece ani. Și au trecut doar treisprezece din acea vară. Ai auzit ce pățesc pedofilii în închisoare?

Edu păli, lăsă impresia că se făcea mic în scaun. Da, toată lumea auzise despre asta.

— Păi, în cazul tău va fi mai rău, căci am să mă asigur că gardienii le vor spune deținuților de încredere. Și, ca în treacăt, o să le scape și informația că ești un băiat de bani gata, care a ocolit ani întregi justiția datorită legăturilor pe care le are tăticul. Râse văzând fața pe care o făcea acel vierme. Dacă există două lucruri pe care deținuții le detestă, acestea sunt pedofilii și copiii de bani gata. Sincer, chiar nu mi-ar plăcea să fiu în pielea ta când trei sau patru te vor înghesui într-una dintre celule… în timp ce supraveghetorii se vor uita în altă parte.

Edu părea pe punctul de a leșina. „Bun, așa-mi place!” se gândi Salgado.

— Bineînțeles că, în cazul în care cooperezi puțintel, poate că voi face exact contrariul. Le voi cere gardienilor să te protejeze, le voi spune că ești un băiat bun, care a comis câteva greșeli.

— Ce vreți să știți?

— Ce ți-a povestit fratele tău?

•

Leire urma să formuleze o altă întrebare când un Héctor Salgado serios apăru în sală și, înaintând încet spre Aleix, îi spuse cu voce foarte scăzută:

— Edu mi-a explicat o grămadă de lucruri, băiete. Perspectiva de a merge la închisoare l-a făcut foarte comunicativ.

Salgado se așeză pe marginea mesei, foarte aproape de Aleix.

— Și până la urmă mi-am format o părere despre tine. Vrei să o afli?

Băiatul dădu din umeri.

— Răspunde-mi când îți vorbesc.

— Tot o să mi-o spuneți, nu? replică Aleix.

— Da. Ești un băiat deștept. Foarte deștept. Cel puțin la școală. Primul din clasă, liderul grupului. Un băiat chipeș, cu o familie bogată la spate. Dar în fond știi că în acea familie este mult rahat ascuns. De ceilalți nu-ți pasă, dar Edu e un tip deosebit. Pentru Edu ai făcut multe chestii…

Aleix ridică privirea.

— Edu m-a ajutat mult cu ani în urmă.

— Aha… De aceea nu puteai permite ca planul lui Marc să reușească. Era un plan cam absurd, dar i-ar fi putut reuși și dragul tău Edu ar fi trebuit să înfrunte niște momente foarte neplăcute. De aceea l-ai omorât pe Marc? Ca să nu-și pună în aplicare planul?

— Nu! V-am zis de o sută de ori. Nu eu l-am ucis pe Marc. Nici eu, nici Edu…

— Păi, în momentul ăsta există toate motivele ca să trageți ponoasele.

Aleix îi privi pe Salgado și apoi pe Leire. Nu găsi la ei nicio urmă de înțelegere. În cele din urmă, dădu capul pe spate, închise ochii și oftă. Când îi deschise din nou, începu să vorbească rar, aproape cu ușurare.

— Marc s-a supărat rău pe unchiul lui când a refuzat să-i spună cine era acel supraveghetor. Și atunci i-a trecut prin minte acea idee absurdă… Făcu o pauză. Știți deja tot, nu? Presupun că ați găsit USB-ul acasă la Gina.

Leire nu știa despre ce vorbea, dar încuviință.

— Am avut noroc. L-am luat când ai plecat.

— Păi, atunci înseamnă că ați văzut ce este pe el. Fotografiile Natàliei, gata pentru a fi introduse în calculatorul unchiului ei. Pe de o parte, ar fi fost

distractiv: să-i vedem fața necinstitului părinte Castells când avea să deschidă calculatorul și să descopere pe el fotografiile unei fetițe dezbrăcate, împreună cu alte câteva pe care Marc le luase de pe internet. În plus, Marc a trudit pentru acele poze, i-a făcut o grămadă fetiței, într-o noapte, în timp ce dormea. Știați că chinezoaicele au mult succes în rândul pedofililor?

Leire încercă să nu se dea de gol și să nu lase să-i apară pe chip emoția și scârba pe care le simțea. Punea în sinea ei lucrurile cap la cap, încercând să anticipeze și să nu facă vreo gafă. Dar atunci interveni Salgado:

— I-ar fi fost greu să explice existența acelor fotografii dacă ar fi aflat cineva.

— Bineînțeles. Și pentru prima dată sutana nu avea să-l protejeze împotriva zvonurilor. Ci din contră.

— Zvonuri precum cele pe care le-ați răspândit la liceu despre acea profesoară, zise Héctor amintindu-și asta în acel moment.

Aleix zâmbi ușor.

— Da. Ce mai târfă! Am găsit un profil de-al ei pe internet, cât se poate de decent, vă jur. Am furat pozele, m-am jucat puțin cu photoshopul pentru a accentua anumite aspecte seducătoare, am adăugat alt text și apoi le-am trimis la toate contactele din lista ei de e-mail. Și nu din cea personală: l-am inclus până și pe directorul școlii. A fost genial!

— Și același lucru avea de gând să facă Marc cu contul de e-mail al părintelui Castells și fotografiile Natàliei, adăugă Héctor.

— Mai mult sau mai puțin. De fapt, Marc voia să folosească asta ca amenințare. Datorită faptului că l-am învățat eu vreo două, trei șmecherii, a descifrat parola de la e-mailul unchiului său. Planul lui era simplu. Pe de o parte, să descarce fișierul cu fotografii în calculatorul părintelui Castells; apoi, după ce aveau să treacă zilele libere de Sfântul Ioan, să-l sune și să-l avertizeze: fie îi

spunea numele pe care-l dorea, fie acele fotografii rușinoase, la care probabil Fèlix s-ar fi uitat îngrozit pentru prima oară pe calculatorul lui, aveau să fie transmise tuturor contactelor sale. Știindu-i parola și având USB-ul cu acele poze, Marc putea face asta de la el de acasă. Vă imaginați ce fețe ar fi făcut Enric, Glòria, colegii preotului, cei de la asociațiile de preoți, dacă brusc le-ar fi sosit un e-mail de la Castells cu fotografii ale nepoatei sale dezbrăcate?

— Un lucru pervers, sublinie Leire. Avea să-i facă asta unui om care-l crescuse, care fusese aproape ca un tată pentru el?

Aleix ridică din umeri.

— Teoria lui Marc era că Fèlix ar fi vorbit. În acel moment de disperare i-ar fi dezvăluit numele pe care dorea să-l afle. Și atunci el n-ar fi trebuit să-și ducă amenințarea la bun sfârșit. În orice caz, nu i-ar fi părut prea rău să-l sperie; în fond, era un tăinuitor.

— Și ai crezut că-și poate atinge scopul?

Băiatul încuviință.

— Planul putea să eșueze zgomotos și Fèlix putea să refuze tot, dar… Sunt vremuri proaste pentru preoți la capitolul ăsta. Nu și-ar fi riscat reputația pentru a-l proteja pe Edu… Am încercat să-l fac pe Marc să renunțe, expunându-i riscurile. Am insistat că asta nu mai era o glumă de liceu, că era ceva mai serios. Că dacă se descoperea adevărul, el și Gina o puteau încurca rău. Cel puțin am reușit să-l conving să amâne întregul plan pentru câteva zile. I-am zis că trebuia să cugetăm bine ca să nu o facem de oaie și l-am convins să lase totul pentru după examenul de admitere. El nu a mai adus în discuție subiectul, dar de la Gina am aflat că el continuase mai departe cu planul pe la spatele meu.

— Și nu puteai să permiți așa ceva… Prin urmare, ai convins-o pe Gina să păstreze USB-ul, continuă să-l interogheze Héctor.

— A fost ușor. Era geloasă rău pe fata din Dublin și pe ea chiar am speriat-o. În plus, Gina era o fată sensibilă. Zâmbi. Prea sensibilă… Vederea acelor fotografii o îngrozea. Marc le trecuse pe USB pentru a le șterge din calculatorul lui. Gina l-a convins, la cererea mea, că era mai bine să-l păstreze ea la ea acasă până când el ar fi reușit să aibă acces la calculatorul lui Fèlix.

— Și ar fi putut-o face în timpul zilelor libere de Sfântul Ioan, zise Leire amintindu-și că Fèlix rămăsese cu restul familiei sale în casa de la Collbató. Dar Gina nu i-a adus USB-ul la petrecere și Marc s-a supărat. Aici era sigură pe sine datorită relatării lui Rubén, așa încât continuă să vorbească: S-a supărat pe tine și pe ea și a aruncat în cele din urmă drogurile pe care tu le aveai pentru a le vinde. Drogurile pe care încă trebuie să le plătești, apropo. Ai încercat să-l împiedici să facă asta și l-ai lovit. Tricoul pe care-l purta s-a pătat de sânge. De aceea și l-a dat jos apoi și a îmbrăcat altul.

— Cam așa ceva…

— Tu spui că ai plecat și fratele tău o confirmă, dar alibiul vostru reciproc nu este prea convingător acum, nu ți se pare?

El se aplecă peste masă.

— Ăsta-i adevărul! Am plecat acasă. Edu era acolo. Nu i-am zis nimic despre toate astea. Doamne, i-am povestit de-abia azi-noapte, pentru că aveam nevoie de bani pentru a le plăti tipilor ălora. În caz contrar, nu i-aș fi spus nimic. Este… fratele meu.

Leire îl privi pe Héctor. Băiatul părea să spună adevărul. Salgado se prefăcu a-și ignora colega și se așeză pe un colț al mesei.

— Aleix, ceea ce nu înțeleg este cum de un băiat atât de deștept ca tine a comis o greșeală atât de rudimentară. Cum de ai lăsat-o pe Gina să păstreze USB-ul? Tu controlai totul. Și știai că nu puteai avea încredere în ea…

— Nici n-am avut! protestă el. I l-am cerut în aceeași zi când ați venit dumneavoastră să o interogați. Dar s-a zăpăcit și mi-a dat unul greșit. Știți ceva? Da, sunt mai deștept decât voi. Aveți la îndemână transcrierea notei de sinucidere pe care a scris-o Gina? V-o amintiți? Gina n-ar fi scris niciodată așa ceva! Nu era în stare să mănânce vreun accent sau să folosească prescurtări. Tatăl ei, scriitorul, le detesta.

Héctor se uită la Aleix fără să spună nimic. Dar cea care-i atrase atunci atenția fu agenta Castro. Aceasta, cu o voce care încerca să fie fermă, întrebă:

— Ce conținea USB-ul pe care ți l-a dat Gina, Aleix?

— Notițele ei de la istoria artei. Ce mai contează asta?

Leire se sprijini de spateaza scaunului. Auzea pe fundal că Héctor continua să-l interogheze pe martor, deși ea știa deja că nu mai merita osteneala. Că Aleix nu-l omorâse pe Marc și, bineînțeles, nici pe Gina. Era un boboc și merita ca traficanții de droguri să-i spargă moaca, dar nu era un asasin. Nici fratele lui, fățarnicul pedofil.

Fără să scoată o vorbă, ieși din sală și dădu un telefon. Nu mai avea nevoie de nimic altceva: doar ca Regina Ballester, mama Ginei Martí, să-i confirme o informație.

40.

Stând pe canapeaua albă a familiei Castells, în timp ce aștepta ca Glòria să termine cu baia fetiței și să coboare pentru a li se alătura, Héctor își spuse că în acel salon se respira aceeași pace pe care o simțise ultima oară când fuseseră acolo. Dar acum,

pe când contempla decorul elegant și asculta muzica rafinată care plutea în atmosferă, Héctor știa că toate astea nu erau altceva decât un paravan. O liniște falsă.

El și Leire discutaseră mult despre cum să abordeze următoarea parte a problemei. Salgado ascultase raționamentul lui Castro, atent la toate punctele care duceau la o singură concluzie. Dar când ajunse la sfârșitul anchetei, când numele persoanei care îl omorâse pe Marc, și poate și pe Gina, fu clar pentru amândoi, Héctor își aminti ceva ce-i spusese el Joanei. „Este posibil ca acest caz să nu se rezolve niciodată". Pentru că, chiar și având adevărul în fața ochilor lor, dovezile erau unele derizorii. Derizorii până într-atât încât nu putea spera decât că tensiunea și teama acumulate vor fi mai puternice decât fermitatea și sângele-rece. De aceea își impusese punctul de vedere și se dusese el singur. Pentru ceea ce avea de făcut, două persoane erau prea multe.

Enric Castells era obosit, își zise Héctor. Niște cercuri întunecate îi umbreau ochii, întunecându-i chipul.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, inspectore, dar sper că aveți un motiv întemeiat ca să vă prezentați la mine acasă într-o duminică după-amiază. Nu știu dacă vă dați seama că weekendul acesta nu a fost chiar ușor pentru noi… Ieri a trebuit să le prezentăm condoleanțe unor prieteni buni a căror fiică s-a sinucis și care s-ar putea să-l fi omorât pe… Tăcu o clipă. Și de atunci mă tot gândesc la toate astea. La tot…

Își trecu mâinile pe față și respiră adânc.

— Vreau să se termine odată toate astea, zise apoi. Și Glòria nu mai coboară odată… Nu putem să începem fără ea?

Héctor avea de gând să-i repete ceea ce-i spusese deja când intrase pe ușă, că avea nevoie de colaborarea amândurora, pentru că apăruseră dovezi noi și neliniștitoare în legătură cu moartea

fiului acestora, dar în acel moment intră Glòria, singură.

— În sfârșit! exclamă Enric. Atâta îți ia să-i faci baie fetiței ăleia?

Ostilitatea întrebării îl surprinse pe inspector. „Fetiței ăleia”. Nu „fetiței”, nici „fetei mele”, nici măcar „Natàliei”. Fetiței ăleia!

Glòria nu se deranjă să răspundă și luă loc lângă soțul ei.

— Păi începeți odată, inspectore. Aveți amabilitatea de a ne spune pentru ce ați venit? întrebă Castells.

Héctor îi privi fix. Și atunci, în fața acelui cuplu care părea să trăiască într-o stare de război rece, zise:

— Trebuie să vă relatez o poveste care se întoarce în timp cu ani în urmă, în vara în care Marc avea șase ani. Vara în care a murit o fetiță pe nume Iris Alonso.

După expresia feței lui Enric, Héctor deduse că și el citise blogul lui Marc. Nu știa cum aflase de existența acestuia, dar era evident că numele lui Iris îi era familiar.

Salgado își continuă istorisirea: le rezumă acea poveste cu abuzuri și moarte, fără să ofere alte detalii decât cele necesare. Apoi le vorbi despre Inés și Marc la Dublin, despre decizia acestuia de a scoate adevărul la lumină, ajungând astfel la planul urzit pentru a-l constrânge pe Fèlix, care refuzase să-i dezvăluie nepotului său numele pe care acesta i-l cerea; expuse trucul pervers pentru care o folosise pe Natàlia și descrise cu absolută cruzime niște fotografii pe care nu le văzuse. Făcând asta, observă expresiile de pe chipurile soților Castells și văzu exact ce se aștepta să vadă: fața lui indica un amestec de neliniște și interes; a ei – scârbă, ură și uimire. Încheie vorbindu-le despre intervenția lui Aleix pentru ca numele fratelui său să nu iasă la iveală. Fu un rezumat succint, dar clar.

— Inspectore, începu Enric, care-l ascultase pe Salgado cu atenție, vreți să-mi spuneți că fiul meu dorea să-l șantajeze pe fratele meu? Nu ar fi făcut așa ceva. Sunt sigur de asta. În cele din urmă, s-ar fi răzgândit.

Héctor mișcă din cap, a îndoială.

— Asta n-o vom ști niciodată. Marc și Gina sunt morți. Își vârî mâna în buzunar și scoase USB-ul pe care Aleix i-l dăduse cu o oră în urmă. Acesta este USB-ul pe care Gina l-a luat de aici, cel pe care apoi i l-a dat lui Aleix. Dar pe el nu există nicio fotografie. De fapt, nici măcar nu este al Ginei sau al lui Marc. Este al dumneavoastră, nu-i așa, Glòria?

Ea nu răspunse. Mâna ei dreaptă se încordă pe brațul canapelei.

— Sunt notițele dumneavoastră de la facultate. Nu le-ați simțit lipsa?

Enric ridică privirea încet, fără să înțeleagă.

— N-am prea avut timp de studiu zilele astea, inspectore, replică Glòria.

— În privința asta, vă cred. Ați fost destul de ocupată cu alte lucruri.

— Ce insinuați?

Vocea lui Enric își recăpătase o parte din fermitatea caracteristică lui, cea a domnului care nu-i îngăduie nimănui să-i atace pe cei din familia lui în propria casă.

Héctor continuă. Vorbi pe un ton liniștit, aproape prietenos.

— Insinuez că destinul le-a jucat tuturor o farsă. USB-ul cu fotografiile a fost câteva zile aici, înainte să îl ia Gina. Și Natàlia, inocentă și jucăușă, a făcut ceva ce o distra copios în aceste zile. Chiar dumneavoastră i-ați povestit agentei Castro când am fost aici. Natàlia a luat USB-ul cu fotografiile și l-a lăsat lângă calculatorul mamei sale și l-a luat pe cel pe care îl aveați dumneavoastră, cu notițele de la facultatea pe care o faceți la distanță, ducându-l în camera lui Marc.

Iar el, care nu voia să mai țină acele fotografii în calculator, i l-a dat Ginei fără să bage de seamă încurcătura. Dar dumneavoastră… dumneavoastră l-ați deschis pe cel pe care nu trebuia să-l deschideți. Și ați văzut acele fotografii ale Natàliei: poze cu fetița dumneavoastră goală, poze ce v-au sugerat tot felul de orori. Știați că Marc mărturisise că pusese pe internet acel filmuleț al unui coleg de liceu. Nu aveați încredere în el, nici nu țineați la el. La urma urmelor, nici nu erați mama lui…

Glòria roși toată. Nu zise nimic, încercă să-și păstreze calmul cu orice preț. Mâna ei devenise o gheară agățată de brațul canapelei.

— Ai văzut fotografiile? întrebă Enric. Nu mi-ai spus nimic…

— Nu, interveni Héctor. Nu v-a zis nimic. Ați hotărât să-l pedepsiți pe Marc, făcând singură dreptate, nu?

Castells se ridică de parcă ar fi fost împins de un arc.

— Nu vă mai permit niciun cuvânt în plus, inspectore! Dar în ochii lui se ivise deja îndoiala. Se întoarse încet spre soția lui, care era în continuare nemișcată, ca un iepure sălbatic orbit de farurile unei mașini. În noaptea aceea n-ai dormit cu mine… Te-ai culcat la Natàlia. Ai zis că fetiței îi era frică de petarde.

Se lăsă o clipă de tensiune extremă. Glòria întârzie câteva secunde în a răspunde, suficiente încât să nu-i tremure vocea.

— Și așa este. Am dormit cu Natàlia. Nimeni nu poate dovedi contrariul.

— Știți? interveni Héctor. Pe de o parte, vă înțeleg, Glòria. Trebuie să fi fost oribil. Să vedeți acele fotografii fără să știți ce altceva îi mai făcuse fetiței dumneavoastră, să vă temeți de tot ce putea fi mai rău. Același lucru i s-ar fi întâmplat oricărei mame. Există ceva puternic în dragostea unei mame. Puternic și implacabil. Până și cele mai

puțin agresive animale atacă pentru a-și proteja puii.

Héctor văzu șovăiala din ochii ei. Dar Glòria nu era o pradă ușor de păcălit.

— Nu mai am ce discuta cu dumneavoastră, inspectore. Dacă soțul meu nu vă dă afară din casa noastră, o voi face eu.

Dar Enric părea să nu fi auzit ultima intervenție a soției sale.

— A doua zi a trebuit să oprim ca să punem benzină. Nici măcar nu-mi mai aminteam asta. Conducea Fèlix, pentru că eu nu eram în stare să urc la volan. Dar rezervorul nu rămăsese atât de gol când am ajuns… Nu mă mai gândisem la asta… O înfruntă pe soția lui și îi șopti, fără să poată ridica vocea: Glòria, l-ai omorât…? L-ai omorât pe singurul meu fiu?

— Singurul tău fiu! Amărăciunea explodă într-un strigăt răgușit. Și Natàlia ce e? Ce ai fi făcut dacă ți-aș fi povestit despre fotografii? O să-ți spun eu. Nimic! Ar fi început scuzele, justificările… Fetița e bine, a fost o glumă, așa sunt adolescenții… Ce-ai zis când a pus acel filmuleț pe internet? „A avut o viață grea, mama lui l-a părăsit…” Din cuvintele ei se revărsa ura. Și Natàlia? Anii pe care i-a petrecut în acel orfelinat? Asta nu contează? Fiica asta nu contează pentru tine. Nu ți-a păsat deloc de ea, niciodată!

Glòria îl privi pe inspector. Încerca să-l facă să înțeleagă adevărul. Să se justifice într-un fel sau altul.

— Eu nu-l puteam ierta, inspectore. De data asta nu. Cine știe ce i-ar mai fi făcut fetiței mele? Începuse să vorbească și nu se mai putea opri. Da, în noaptea petrecerii ți-am zis că o să dorm cu Natàlia, dar am coborât în Barcelona cu mașina de îndată ce am auzit că ai adormit. Mă asigurasem că o să dormi, crede-mă. Nu știam prea bine ce aveam de gând să fac. Presupun că voiam să-l acuz pentru tot și să-l oblig să plece fără ca tu să afli. Îl

voiam departe de viața Natàliei și de a mea. Am ajuns acasă tocmai când ieșea Aleix. Am văzut că se aprindea lumina în camera lui Marc și apoi se stingea. După un timp, l-am văzut ivindu-se pe fereastră, am trecut repede strada și am urcat la mansardă. Încă se afla acolo și în acel moment n-am putut să mă abțin. Am alergat spre el și l-am împins… A fost un impuls…

„Și ați pus la locul ei scrumiera care era pe pervaz, într-un gest automat", se gândi Héctor, fără să spună nimic.

— Dar moartea Ginei nu a fost un impuls, Glòria, zise Héctor. A fost o crimă cu sânge rece, comisă împotriva unei tinere nevinovate…

— Nevinovată? N-ați văzut toate fotografiile, inspectore! Le-au făcut amândoi, împreună. Au profitat de o noapte când ea a venit să rămână cu Natàlia. Chiar apărea și ea într-o poză, deși cred că apoi aveau de gând să o șteargă.

— Nu i-au făcut nimic rău, șopti Héctor. Pretindeau, în mod greșit, să vâneze un pedofil.

— Dar eu nu știam asta. Dumnezeule, nu știam! Și mi-am zis că, dacă Marc murise, și ea trebuia să moară. În plus…

— În plus, dumneavoastră nici măcar nu știați că rămăsese să doarmă aici în noaptea aceea și când ați aflat v-ați panicat. Din fericire pentru dumneavoastră, Gina era atât de beată încât a adormit imediat și nu a auzit nimic. Dar când ne-ați văzut aici și v-ați dat seama că acest caz era încă deschis, v-ați speriat. Și ați hotărât că sinuciderea falsă a Ginei ar pune capăt întregii povești. V-ați dus la ea acasă în acea după-amiază, ați vorbit cu ea, cu siguranță ați drogat-o puțin, ca pe soțul dumneavoastră în noaptea de Sfântul Ioan. Apoi ați dus-o în cadă și, cu o cruzime absolută, i-ați tăiat venele. Apoi ați scris un fals mesaj de sinucidere, încercând să imitați stilul tinerilor de a scrie.

— Era la fel de rea ca el, replică Glòria cu ură.

— Nu, Glòria, nu erau răi. Poate că erau tineri, poate că se înșelau, poate că erau niște răsfățați, dar nu erau răi. Aici singura persoană rea sunteți dumneavoastră. Și cea mai mare pedeapsă pentru dumneavoastră nu va fi închisoarea, ci să vă despărțiți de fetița dumneavoastră. Dar credeți-mă, Natàlia merită o mamă mai bună.

Enric Castells privea scena cu gura căscată. Nu putu să rostească niciun cuvânt când Héctor o arestă pe soția lui, când îi citi care erau drepturile sale și o conduse spre ușă. Dacă inima s-ar putea mișca după voie, el ar fi oprit-o pe a lui chiar în acea clipă.

41.

Héctor ieși din comisariat pe la zece și jumătate noaptea și înțelese că, deși n-avea deloc chef, trebuia să se întoarcă la apartamentul lui. Nu dormise de mai bine de treizeci și șase de ore. Era buimac, avea plămânii plini de nicotină și stomacul gol. Simțea nevoia să-și limpezească puțin mintea și apoi să facă un duș; să elimine tensiunea, să-și refacă forțele.

În acea noapte caldă de duminică orașul părea amorțit. Chiar și puținele mașini care circulau păreau să o facă încet, leneș, ca și cum șoferii lor ar fi vrut să prelungească ultimele zvâcniri ale zilei de sărbătoare. Héctor, care începuse prin a merge cu un pas grăbit, și-l domoli încetul cu încetul până la ritmul lent care domnea pe străzi. Ar fi dat orice să-și liniștească și creierul, pentru a bloca acel flux de imagini disparate. Știa din proprie experiență că era o chestiune care ținea de timp, că acele chipuri care acum păreau de neuitat aveau să-i dispară din memorie mai devreme sau mai târziu. Totuși erau

câteva pe care deocamdată prefera să nu le uite: chipul speriat și meschin al lui Eduard Rovira, de exemplu. În ciuda faptului că-l amenințase chiar el cu închisoarea, știa că va fi greu să-l facă să răspundă în fața justiției pentru acțiunile sale. Dar, cel puțin, își zise, va trebui să suporte rușinea de a fi fost descoperit și disprețul celor care-l înconjurau. De asta Héctor avea să se asigure personal și cât mai repede; tipii ca Edu nu meritau niciun dram de compasiune din partea lui.

Respiră adânc. Mai avea treburi de rezolvat și a doua zi. Să stea de vorbă cu Joana și să-și ia rămas-bun de la ea, să treacă pe la spital să o vadă pe Carmen… Și să-i ceară scuze comisarului Savall. Poate că purtarea lui în cazul lui Iris cu ani în urmă n-o fi fost ea exemplară, dar motivele acestuia nu fuseseră egoiste, ci dimpotrivă. În orice caz, el nu avea niciun drept să judece pe nimeni. Acest drept li-l lăsa oamenilor ca părintele Castells. „Mâine, se gândi, mâine o să aranjez lucrurile”. În noaptea aceea deja nu mai putea face nimic. Dăduse un singur telefon de la comisariat: agentei Castro, pentru a o informa că intuiția ei fusese corectă. Îi datora asta. La urma urmelor, dacă n-ar fi fost ea, poate că acel caz nu s-ar fi rezolvat niciodată. Era pricepută, se gândi. Foarte pricepută. Nu stătu mult la telefon pentru că băgă de seamă că nu era singură. În fundal, auzi brusc o voce masculină care întreba ceva. „Nu te mai deranjez, vorbim mâine”, îi zise el luându-și la revedere. „De acord. Dar trebuie să sărbătorim, da? Și de data asta plătesc eu”. Se lăsă o scurtă pauză, unul dintre acele momente în care tăcerea pare că vrea să spună ceva. Dar, după ce-și luară rămas-bun, amândoi închiseră.

Oprit în fața semaforului pe roșu, scoase din nou mobilul ca să vadă dacă avea vreun mesaj de la Ruth. Era aproape ora unsprezece, poate că încă era pe drum.

De aproape o lună nu-l mai văzuse pe Guillermo și, în timp ce traversa strada, își repetă că asta nu trebuia să se mai întâmple. Nu voia să fie o figură absentă cum fusese Enric Castells pentru fiul lui. Răspunderea poate fi delegată, dar nu afecțiunea. „Ironia sorții”, se gândi. Enric se vedea acum din nou singur și cu o fetiță în sarcina lui, o copilă pe care nici măcar nu o considera fiica lui.

Se afla deja aproape de casă și neliniștea de a intra din nou în apartament îl asaltă iarăși. Imobilul unde locuise ani întregi i se părea un loc macabru, infectat de Omar, de asasinii acestuia. „De ajuns!”, își porunci încă o dată. Omar era mort și cei care îl omorâseră, băgați la închisoare. Nu-și putea dori un rezultat mai bun. Animat de acea idee, vârî cheia în broasca de la intrarea pe scară și, după ce trecuse deja de prag, îi sună mobilul. Era Guillermo.

— Guille! Ce bucurie! Ați ajuns deja aici?

— Nu… Tată, ascultă… Știi ceva de mama?

— Nu. Am vorbit cu ea… vineri, cred. Părea să fi trecut un secol, nu doar două zile. Mi-a zis că va veni să te ia.

— Aha. Și mie mi-a zis la fel. Am stabilit că va sosi pe la nouă, nouă și jumătate.

— Și încă n-a ajuns?

Se uită la ceas, neliniștit.

— Nu. Și am sunat-o și nu răspunde. Nici Carol nu știe nimic. Făcu o pauză și continuă cu o voce care nu mai era a unui copil, ci a unui adult îngrijorat: Tată, mama n-a vorbit cu nimeni de vineri după-amiază.

Cu mobilul încă în mână, în fața scării care ducea spre locuința lui, Héctor își aminti brusc ce spusese Martina despre doctorul Omar, despre ritualurile pe care le pregătea, își aminti de DVD-ul pe care-l primise Ruth. „Uită de asta, e deja mort, nu mai contează…” îi spusese subinspectoarea.

O sudoare rece îi inundă fruntea.

ASTĂZI

Au trecut deja șase luni de la dispariția lui Ruth. Nimeni n-a mai avut vești de la ea din acea vineri când s-a hotărât să se ducă la apartamentul părinților ei. Nici măcar nu suntem siguri că a ajuns acolo, căci mașina ei a fost găsită în Barcelona, în apropierea casei sale. I-am publicat fotografia, am lipit afișe, i-am cercetat locuința. L-am interogat personal pe avocățelul care l-a omorât pe Omar și am ajuns la concluzia că nu știe nimic în afară de ceea ce declarase deja. Blestematul de doctor a prevestit, cu un zâmbet machiavelic, că eu va trebui să sufăr cea mai cumplită dintre condamnări. Avocatul s-a gândit că o fi fost unul dintre clișeele sale. Nici eu nu l-aș fi luat în serios. Dar acum știu că este adevărat. Nu există nimic mai rău decât să nu știi, decât să trăiești într-o lume de umbre și de îndoieli. Hoinăresc prin oraș ca o fantomă, scrutând chipurile, părându-mi-se că o văd pe Ruth în cele mai nebănuite colțuri. Știu că într-o bună zi o voi găsi, vie sau moartă. Trebuie să-i explic fiului meu ce i s-a întâmplat mamei sale. Îi datorez asta; dacă încă-mi păstrez cumpătul, este datorită lui. Lui și prietenilor mei. Nici ei nu se dau bătuți. Ei știu că trebuie să descopăr adevărul și că nu o să mă recunosc învins până ce nu o să-l aflu.

virtual-project.eu

[1] Este suficient, ajunge (în lb. catalană în original) (n.red.).

[2] Poliția autonomă din Catalonia, care face parte din forțele și organele de securitate ale statului spaniol. (n.red.).

[3] Întotdeauna Iris (n.tr.).

[4] Abrevierea expresiei în limba latină *requiescat in pace* (odihnească-se în pace) (n.tr.).

Table of Contents

IERI
MIERCURI
1.
2.
3.
4.
5.
JOI
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
VINERI
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
SÂMBĂTĂ
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.

33.
34.
35.
36.
DUMINICĂ
37.
38.
38.
40.
41.
ASTĂZI

Table of Contents

IERI
MIERCURI
1.
2.
3.
4.
5.
JOI
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
VINERI
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
SÂMBĂTĂ
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.

33.
34.
35.
36.
DUMINICĂ
37.
38.
38.
40.
41.
ASTĂZI

Table of Contents

IERI 2
MIERCURI 3
1. 3
2. 24
3. 31
4. 39
5. 48
JOI 52
6. 52
7. 59
8. 69
9. 79
10. 87
11. 98
12. 107
13. 113
14. 128
VINERI 133
15. 133
16. 143
17. 155
18. 163
19. 171
20. 176
21. 185
22. 193
SÂMBĂTĂ 204
23. 204
24. 209
25. 216

26. 223
27. 229
28. 232
29. 239
30. 244
31. 248
32. 255
33. 261
34. 266
35. 271
36. 276
DUMINICĂ 284
37. 284
38. 306
38. 310
40. 318
41. 325
ASTĂZI 328